உ

சிவ ய

ப தி ப பு ர

சைவத்திருமு றக ' பன்னிர 'டும் அடக் விலைச் சுத்தப் பதிப்புக் ர என்ஞான்றும் தமிழ்நாட்டில் நிலவுதல் வே 'டு மென்ற நமது சமாஜத்தின் கொள்கை யை யொட்டி, திரு 'ே ாவை யார் திருவிசைப்பா திருப்பல்லா 'டு ஆகியவற்றின் இரண்டாம் பதிப்பும், இவற்ரேடு சென்ற ஆண்டு விழாவில் வெளிவந்த திருவாச மும் சேர்ந்த தொகுதியும் இன்று வெளியிடப்படுகின்றன. இவற் றிற்குக் குறிப்புரை விளக்கவு ர யெழுதித் தமது செலவில் இவை களை அச்சிட்டுப ரித்த திரு. அ. சோமசுந்தரம் செட்டியார ர் ட் குச் சமா ம் ந 'றி செலுத்துகின்றது. இவ்வெளியீடுகள் சவ நன்மக்கட்குப் பல்ல 'டு நிரம்பும் நல்வாழ் வயும் பல்லா 'டென் னும் பதங் டந்த பரமன் திருவருளையும் நல்கு று அப்பரமன் பதங் ளை வழுத்துகி '.றேன்

கு 'ற 'குடி பிரமாதி ஞு மார் ழிமீ சஉ 29 12 1939	இங்ஙன ம் ம பாலசுப்பிரமணியன் ாரியதரிசி சித ந் ம . ஜம.

முனைறு ர

சை சித்தாந்த ம ா சமாஜத்திய 9 ம் திருமுறை முதல் பதிப்பு 1932 ' ஆண்டில் 8-ம் திருமு றயுடன் வெளிவந்தது. முதற் பதிப்புப் பிரதிகள் முற்றும் செலவாகிவிட்டமையால் இர ' டாம் பதிப்பு வெளியிட அ சியம் நேரிட்டுள்ளது. சென்ற வரு ஷத்தில் திரு ாசகம் அரும்பெ ருள் விள ' உ ரயுடன் சில அறி ஞ ' ர் உதவி யக் ெ ாண்டு பதிப்பித்தேன். அதைப்போல திருவி சப்பா திருப்பல்லாண் ட அரும்பொருள் விளக்க உ ர யுடனும் திரு 'ே ா யா ' மூலத்துடனும் பதிப்பிக்க முன் ந்துள் ே ன். இந்த வெளியீட்டிற்குப் பெரிதும் உதவிபுரிந்த திருப் பாதிரிப்புலியூர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானியார் சு ாமி ளுக்கும், என்து நண் பர்களுள் சை த் திரு ாளர் சென்னை சர் லாசாலை எ '. ை யாபுரிப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் திருநெல்வேலி மா. ே . நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர் ளுக்கும், சென்னை ரா. ஷ ' மு சுந்தர செட்டியார் அவர் களுக்கும், சாது அச் 'கூடத்தினர் 'கும் என் ம மார்ந்த நன்றி

செலுத்துகின்றேன். 9-ம் திருமுறைக்குத் தற்சமயம் நல்ல உரை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பல விடங்களில் பொருள் விளங்குவதும் கடினமாக இரு 'கின்றது. ஆயினும் மி' பிரயாசை எடுத்துக் ொண்டு பொழிப்புரையைப் போன்று மிக்க விரிவாக உரை எழு தப்பட்டுள்ளது. இப் பதிப்பைக் க 'ணுறும் அறிஞர் ள் இதில் குறி 'கப்பட்டிரு 'கும் _ரையைவிட சிறந்த உரையாவது ே று ருத் துக்களாவது தெரிவிப்பார் ளாயின் நன்றியுடன் ஏற்றுக் கொள்வேன். இப்பதிப்பை சை மக் ள் அனைவரும் படித்துப் பயனடைவார் ளென்று நம்புகிறே '.

இராயபுரம்
1 11 1939

அ சோமசுந்தரம

திருவிசைப்பா ஆசிரியன்மார் சரித்திரம்

சிவபெருமான் மீது _ண்டாய ஆராக்காதலினால் மனம் சிந் துருகிப் பாடிய பாடல் ளே தேவார முதலிய பன்னிரு திருமு றக ளென்பது உலகறிந்ததொ 'ரும். ஆளுடைய பிள்ளை ஆளு டய அரசு, ஆளுடைய நம்பி பாடியருளியவை ஏழு திருமு றகளா வும், ஆளுடைய அடி ள்அருளிய திருவாசகம் திருக்ே ாவையார் எட்டாந் திருமுறையாகவு' ெ ாள்ளப்பட்டன. திருவிசைப்பா திருப்பல் லாண்டு ஒன்பதாந் திருமுறையாகு '. இவற்றை இயற்றிய ஆசிரியரும் ஒன்பதின்மராவர்.

அவர்களுள் திருமளி ே ா என்ற பெரியார் திருவி சப்பா ஆசிரியருள்ளே முதல்வராவார். இ டமருதிலுள்ள ந்து கொத்தாருள் ஒருவரா சைவராயரு டய திருமடத்தை மா ரிளை மடமென்று கூறுவர். இவர் ள் சோழ அரசருக்குக் குருவா ார் ள். அவ்வ கயிலே வந்த ஒரு ர் திரு ாவடுதுறையிே யோ ததிலமர்ந்துள்ள போகநாதரிடம் தீட்சை பெற்று அவ்வூரிலேயே வாழ்வாராயினர். ஒருநா' இவர் ாவிரிக்குச் செ 'று நீராடித் திரும்பு யில் மரித்த சவம் ஒன்று எதிர்ப்பட, அதனைற் றொடக்குறு வண்ணம் ாதனை வேண்டலும், அச்சவம் உயிர் பெற்றெழுந்தது. இப்பெரியார் த 'விமையால் அழகு பெற்றுத் தோ 'றுவதைக் ண்ட ளி தயர்பலர் இ ரைப்போல பல புத் திரர் ளை ய டந்தனர். இக் ாட்சி ய' கண்ட ாார் அ வர் தூற் றலு ', அவ்வலர் அரச ' ாது 'கெட்டியது. அரசனும் உ ம தேற ாட்டாது அடியவ ர ' ெ ாண்டுவரப் பணித்தலும் அடியார் தாமார் 'கு ' குடியல்லோமென, அரசன் நேரிலே த ' டெடுத்து ர,

அதனை யெதிர்க்க கோயில் மதிலிலுள்ள நந்தி ளை யேவியதா வு அவை அரசனுடைய படையைச் சின்னபின்னமாக்கின என்று கூறுவர். இப்பெரியார் பாடிய வா நமக்குக் கி டைத்தவை நான்கு திருப்பதி ங் ளேயாம்.

இர டாவதாகக் ர ப்படுபவர் சே ந் னுா . ௱ டு நூலான திவாகரம் இயற்றிய திவா ரனைப் போற்றிய சேந்தனார், வீர சோழியமென்னும் இல கண நூல் இயற்றிய பொன்பற்றி ா லன் புத்தமித்திரனும் சேந்தன், பட்டினத்தடிகள் நன்மதி ய மச்சர் சேந்தனார் போன்ற பல ரப் போன்று திருவிசைப்பா பாடிய சேந் தனாரும் ஒருவர். இவர் திருவீழிமிழலையிலே வாழ்ந்த சிவஞானி யா ரர். இவர் தல டோறும் சென்று சிவபெருமானை வழிபட்டு வரு னான்று தில்லை மூதுரை ய டந்து டங்கண்டு கும்பிட்டு வாழு ந ளையிலே திருவிழா வந்தது. திருத்தேர் செல்லா திருத்தலும் இப்பெரியார் பல்லாண்டு பாடித் திருத்தே ரச் செலுத்துவித்தன ரென்பர். இவ் டிக பாடியனவா நமக்குக் கிடைத்தவை மூ று திருவிசைப்பா பதிகங்களும் ஒரு பல்லா டுப் பதிகமுமேயாம்.

மூ ருவதா க் ர ப்படுபவர் கருவூ தேவர். இவர் தஞ்சை யைத் தலைந ராகக் கொண்டு ஆண்ட சோழ அரசர்களுள்ளே இராச ராச மன்னவன் ாலத்தவர் கருவூரிலே பிறந்த காரணத்தால் கருவூர்த் தேவரென்றழை கப்படுவர். இவர் காயசித்தி செய்த பெரியார்; பல தலங்களையும் தரிசித்தவர். ஒருகால் திருநெல் வேலி சென்றபோது நெல்லையப்பரை யழைத்ததாகவும், இவரது பெருமை பலருமறியும்படி நெல்லையப்பர் தாமதித்ததாகவும், அதற் ா ரப் பாழா கியதா வும் மறுபடியும் ஊரார் வேண்டு ாட் கிணங்கி ர் செழித்தோங் ச் செய்ததாகவும் கூறுவர். இராசராச ம ன ட்டிய தஞ்சை யிராசராசேச்சுரத் தமர்ந்துள்ள எம்பி ர ன் பேராவுடைய ர் மருந்து சாத்தியும் நிலையில் நில்லாமை ய இப்பெரியார் கு உணர்த்த, அ ர் ஆங்குச் சென்று எம்பெருமானை ழிபட்டு நிலைநிறுத்தினதா தையுண்டு. திருவிசைப்பா பாடிய பெரியாருள் இவர் பதிக களே மிகுதி ா ாணப்படுபவை. இவ் டிக , ே ாயில், திருக்களந் த ஆதித்தேச்சுரம், திரு கீழ் ே ாட்டூர்மணியம்பலம், திருமு த்தலை, தி ரலோக்கிய சுந்தரம், ெ ாண்ட சே ளேச்சுரம், திருப்பூ ணம், திருச்சாட்டிய குடி, தஞ் ச இராசராசேச்சுரம், திருவி டமருதூர் ஆகிய பத்துத் தலங் ளில் பாடிய வ ந கு கி டைத்திரு கின்றன: இ ர ருவூரில் சி வி த்தோடு கியம னதா த ழங்கு . தஞ் ச இராசராசேச்சுரத்திலும் ர்ப்ப கிர த்திற்கு மேற்கில் ஒரு சமாதி ருவூர்த்தேவர் சமாதி யெ று ழங்குகிறது

பூந் நுத்தி மபி ட பி திருவி சப்பா அ டவினருள் நான்காவதாக கூறப்படுபவர் ˙ ரவிரியின் ரயிலுள்ள திருப்பூ அருத்தியிலே தோன்றிய பெரியாராவார். இவரு கு காட நம்பி யென்று பெயர். இவர் பழுத்த சி பத்தராய்த் திருப்பதி டோறும் சென்று சிவபெருமானைச் சேவிப்பதிலும் அவனது அடியார்களான மூவர் பாடலைப் பயில்வதிலும் ாலம் போக்கியவர். ணம்புல்லர் க ணப்பர், நாவுக்கரையர், சம்பந்தர், சேரமான் பெருமாள், நம்பி யாரூரர் முதலாயினுரைத் தம் பதி த்துள் புகழ்ந்துள்ளார். இவரது பாடல் ள் மிக் சுவையு டயனவாக விருக்கின்றன. பிறர் பாடாத சாளரபாணி யென்ற பண்ணிலும் இவர் பாடியுள்ளார். இவ் வடிகள் பாடியனவா நமக்குக் கி டப்ப வ ஒரு முழுப்பதிகமும் மற்றொரு பதிகத்துள் இரண்டு செய்யுட்களுமேயாம்.

ணடராதித்த இவ்வ டவினருள் ஐந்தாவதாகக் கூறப்படுப வர். பிற்காலத்திலே சோழ நாட் ட யாண்ட அரசரிலே பராந்த கன் என்றொரு சோழமன்னவன் இருந்தான். அவனுக்குப் பிள்ளை கள் ஐவர். இரண்டாவது பிள்ளைக்குக் கண்டராதித்தரென்று பெயர். அக்கண்டராதித்த தேவரே திருவி சப்ப பாடியவர். இவர் அந்தண் ஆரூர் சந்திர மௌலியாம் தியாகேசப் பெருமானது அருளுட்டங்கொண்டு அவ்வூரிலிருந்து அரசு புரிந்தவர் ˙ பல சிவா லயங்களைக் கட்டுவித்தவர். முதலி மூவரது பா ல் ளிலே மிக்க பக்தி ரய்ந்தவர். இவரது மனைவியா இராக்கினியும் இவரைப் போன்றே சிவபத்தியிலீடுபட் ர். சொன்னவாறறிவாராம் சேர மான் பெருமாள் நாயனுரைப்போல அரச ஊமிசத்திற்றோ றியும் தனது பக்தி வராக்கியத்துற் கு ுமலும் அரசு கோடாமலும் அரசா ி செய்து சிவபத்தராயிருந்து இம் ம மறுமைப் பயனை யடைந்தவராவார்.

ே ணுடபடி ள் ஒன்பதாம் திருமு றயாசிரியர்களுள் ஆறும வர். பச்சைக் ற்பூரம் விளையும் ே ரள நாடாகிய சேர நாட்டிற்கும் தென்பாண்டி நாட்டிற்கும் நடு ணது வேணுடு. இக்கொடுந் தமிழ் நாட்டிலே அடியார் பத்தி சிவபத்தியிலே முதிர்ந்தவொரு சிவஞானி தோன்றினுர். அ ரது இயற்பெயர் இன்னதென்று அறிதற்கில்லை யெனினும் அவர் பிறந்த நாடுபற்றி, அவர்க்கு வேணுட் டி ர என்று வழங் லாயிற்று. சி பத்தி முதிர்ச்சியானே தலங்க டோறும் சென்று ஆங்கு ே ாயில்ெ ாண்டிருக்கும் எம்பெருமானை வாயார வாழ்த்தி வணங்கிப் பதி ம் பாடுவார். இ ர் பாடிய பதி ம் ஒ றே கிடைத்திருப்பினும் அ ெ ன்றன் குறிப்பால் இவ்வடி யார் செய்யுள் செய்வதில் ல்லுனரென்பதும் உல ாநுபவம் மிகு தியு மு டயார் ன்பதும் போதா கிடக்கின்றன.

திரு ' லி மூதனு திருவி சப்பா ஆசிரியருள் ஏழாமவர் ஆவர். பாலரு ாயராம் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவவதாரஞ் செய்த சீ ாழிப்பதிக்கு அருகிலு ' ளது ஆலி ாடு. அத ' தலை மயூர் திருவாலியாகும். அவ்வூரிலே ே ாயில் கொண்டு ' ள திரு மாலு ' கு அமுதனர் என்று பெயர். அவ்வூரிலுள்ள வணவ 'குடி யொன்றிற்றோன்றிய இவ்வடியார் சி பத்தியில் ஈடுபடுவாராயினர். தில்லை ' கூத்து ந்த பெம்மானைத் த ' குல நாயகமாகக் கொண்டு அடி யார் பத்தி சி பத்தியில் முதிர் ாராயினர். அம்முதிர்ச்சியானே திருப்பதிகடோறும் சென்று சி பெருமானது திருவெழில்களை யெடுத்துத் தோத்தரிப்பாராயினர். இ ர் பாடியன ாக நம 'கு ' கி டத்தவை நான்கு பதிகங் ளாம். அ யெல்லாம் ே ாயில் ' ற பொன்னம்பலத் தப் பற்றியனவே யா '. இவர் மயிலாடு து றயான மாயூரத்திலே பிறந்ததா ' கூறுவாருமு ' டு.

புருடோ தத பி திருவி சப்பா பாடிய அ டவினரு ' டடாவதா ர். இ ரும் மு ' ன ரப்பே ல வண (தத்திற் பிறந்து பிறப்பிறப்பற்ற ரான சி பெருமானே ழிபடற்குரியா ரெனக் ெ ாண்டவராகக் கருதப்படுகின்றது. இவரது பெயரே இவ் வாறு ெ ாள்ளுதற்கு இடந்தருகின்றது. புருடோத்தமனுவார் திரு ாலேயாம். இப்பெய ரத் தா 'கிய இச்சிவநேயர் சிவபத்தி அடிய வர் பத்தியில் முதிர்ந்தவராய் தலயாத்திரை செய்து பதிகம் பாடு ாராயினர். இவர் பாடியனவாக நமக்கு ' கிடைத்தவை இரண்டு பதி க் ளேயாயினும் அ வ இ ரது பத்திச் சு வயைச் செவ்வனே விளக்குகின்ற . தனது ஆவியை முழுமுதற் கடவுளுக்கே ெ ாடுத்து தலைவன் தலைவியாக வை த்து முறையிட்டுள்ளாராதலின் இவரது பத்தி நனி விளங்கும்.

ே தீ . திருவி சப்பா ா ஒன்பதாந் திருமு றயாசிரிய ருள்ளே ஒன்பதாமவராவார். இ ' சேதி ாடாண்ட குறுநில ன் னவர். சேதி நாடென்பது வீரட்டானங் ளுள் ஒன்றாய் அந்த ா சுரனை சங் ரித்த திருக்கோவலூரைச் ற்றியுள்ள நாடு. அறுபான் மும் ம ாயன்மாருள் ஒரு ரான நரசிங்க முனையரையர் வழியில் ந்த இ ர் அடியார் பத்தி சி பத்தியிற் சிறந்தவரா ய் இரு ' து தம் மு ' ஞரை யொப்பத்தாமு ' அடியார் வரி சயு ' சேரும் புண்ணி யம் செ 'த ராவர். இவர் பாடிய பதி ம் ஒன்றே கி டத்துளது. ஆ இவ்வொன்பதின்மரும் பாடிய ா நமக்குக் கி டத்துள்ள திருப்பதி ங்கள் இருபத்தெ ன்பதுக்குத் திருப்பாசுரம் முந்நூற்று மூன்றாகும்.

இவ் ரலாறு இல ' ண வின ' ஆசிரியர் பரம்ப ர தீ ரு ே ' ே சீ ா தீ .

உ ள ளு ற

. திருமாளி த்தேவர்

உ சே தனர்

 . ருவூர்த்தே ர்

ப பதிபபு

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ாணிககவாசக சு ாமிகள

அருளிச்செய்த

திருககோவையாா

என வழங்கும்

திருசசிறறமபலககோவையாா

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயக வ க்கம்

ஏ நிறை த தில்லை யெழுகோ புர தி ழ
நிறைந்து நின்றருளுங் ற்ப மே நண்ணியசீர்த்
தேனூறு செஞ்சொல் திருக்கோ என்னின்ற
நானூறும் என்ம தே ல்கு.

நூற் சிறப்பு

ஆரண ரெ ன்பர் அந்த ர் யோகியர் ஆ மத்தின்
காரண காரெனன்பர் காமுகர் ரமநன் நூலதென்பர்
ரண கார ன்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோ ர்
சீரணங் ரயசிற் றம்பலக் கோ வையைச் செப்பிடினே

இவ்விரு செய்யுள் ளும் பிற் ரலத்து ஆ ன்றோரால் செய்யப் பட்டன.

குறிப்பு: திருமு ற ப ராயணம் செய்வோ ர் ளுக்குப் பொருள் எளிதில் விளங்கும் பொருட்டு திருக்கோ யாரில் பிற நூல் ளில் மேற்கோ ளா ட்டப்படுகி ற வு ல்ல ருத்து உள்ளனவுமா செய்யு ள் சில ற்றிற்கு இ நூல் முடிவி பொழிப்பு ர வ ரயப்பட்டுள்ளது. அச்செ யு ளு கு இந்த ( ) குறி இடப்பட்டிரு கி றது.

திருககோ வ ார

இயறகைப் புணர்ச்சி

டசி

மதிவாணுதல் வளர்வஞ்சியைக் திர்வேலவன் ணுற்றது.

*திருவளர் தாமரை சீர்வளர் ாவி ள் ஈசர்தில்லை
குருவளர் பூங்குமிழ் ே ா கு பங் ாந்தள்கொண் டோ குதெய்வம்
மருவளர் மாலையோர் வல்லியின் ஒல்கி ய(ன்) டவாய்ந்
துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் ெ ாடிபோன் ெறாளிர்கின்றதே.

ஐய

தெரியவரியதோர் தெய்வமென்ன அருவ ரகாடன் ஐயுற்றது.

போதோ விசும்போ புனலோ பணிக ளதுபதியோ
யாதோ அறிகுவ தேது மரிது யமன்விடுத்த
தூதோ அனங்கன் துணையோ இணையிலி தொல்லைத்தில்லை
மாதோ மடமயி லோவென நின்றவர் வாழ்பதியே. உ

தெளி ல

*அ ணங்கல்லளென் றயில்வே லவன்
குணங் ளை நோ கிக் குறித் து ரத்தது.*

பாயும் விடையரன் தில்லையன் ஞள்படைக் ண்இமை குந்
தோயும் நிலத்தடி தூம ர் வாடுந் துயரமெய்தி
ஆயும் மனனே அணங்கல்ல ளம்மா முலைசுமந்து
தேயும் மரு குற் பெரும்பணைத் தோளிச் சிறுநுதலே. ந

பபு

*வண்டமர் புரிகுழ லொண்டொடி மடந்தை ய
நய த அண்ணல் வியந்துள் ளியது.*

அ ல்கின்ற அல்குல் தடமது ெ ா யனை அ ம்ஙீ
பு ல்கின்ற தென்னைநெஞ் சுண்டே யிடைய டயார்புரங் ள்
இ ல்குன்ற வில்லிற்செற்றோன் தில்லையீசனெம்மானெதிர்ந்த
ப ல்குன்றப் பல்லுகுத்தோன்பழனம் அன் பல் லைக்கே.

திருக்கோவையார்

உடகோள

இறைதிரு 'கரத்து மறிமானேக்கி - யுள்ளக்கருத்து வள்ளலறிந்தது

*அணியும் அமிழ்துமென் ஆவியும் ஆயவன் தில்லைச்சிந்தா
ட ணிஉம்ப ரார்அறி யாமறை யோனடி வாழ்த்தலரிற்
பிணியும் அதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழுமின்னும்
பணியும் புரைமருங் குற்பெருந் தோளி படைக்கண்களே.

தேய் ததை மகிழ்தல

அன்னமென்னடை அரிவையைத்தந்த
மன்னிருந்தெய்வத்தை மகிழ்ந்துரைத்தது.

வளைபயில் கீழ் டல் நின்றிட மேல்கடல் வான்நுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்லைத்தொல் லோன்கயிலைக்
கிளைவயின் நீக்கியிக் ெ ண்டையங் கண்ணியைக்கொண்டுதந்த
விளைவையல் லால்விய வேன்நய வேன்தெய்வ மிக் னவே.

புணா ்சி துணிதல

கொவ்வைச்செவ்வாய்க் கொடியிடைப்பேதையைத்
தெய்வப்புணர்ச்சி செம்மல்துணிந்தது.

ஏழுடையான் பொழிலெட் டுடையான் புயமென்னைமுன் ஆள்
ழுடை யான்புலி யூரன்ன பொன்னிவ் வுயர்பொழில்வாய்
சூழுடை ஆயத் த நீக்கும் விதிதுணை யாமனனே [ச்
யாழுடை யார்ம ' காண்அணங் காய்வந் த ப்பட்டதே.

லவியு ரதல

ெ ாலைவேலவன் கொடியிடையொடு கலவியின்பங் கட்டுரைத்தது.

சொற்பால்அமுதிவள்யான்சுவை யென்னத்துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வம் தந்தின்று ானிவ ளாம்பகுதிப்
பொற்பா ரறி ார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில்வெற்பில்
கற்பா வியவரை வாய்க்கடி தோட்ட களவ த்தே. அ

இரு யினேத ல

ஆர வின்பத் த ' புமீதூர - வாரார்முலையை மகிழ்ந்துரைத்தது.

'உ ர்ந்தார்க் குணர் ரி யோன்தில்லைச் சிற்றம் பலத்
தொருத்தன் குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ் வச் செவ்
ாயி ' கொடியிடைதோள் புணர்ந்தாற் புணரு ' தொறும்

பெரும் போகம்பின் னும்புதிதாய் மணந்தாழ் புரிகுழ
லாளல்குல் போல வளர்கின்றதே. கூ

கி விவேடடல

அன்னமன்னவ ளவயவங் ண்டு - மென்மொழிகே ்க விருப்புற்றது.

அளவியை யார்க்கும் அறிவரி யோன்தில்லை அம்பலம்போல்
வளவிய வான்கொங்கை யாள்தட ் கண்ணுதல் மாமதியின்
பிளவியல் மின்னிடை பேரமை தோளிது பெற்றியென்றாற்
கிளவியையென்னோஇனிக்கிள்ளையார்வாயிற்கேட்கின்றதே.

நலம்புனைந்து ரைத்தல

பொங்கிழையைப்புனைநலம்புகழ்ந்-தங்கதிர்வேலோன்அயர்வுநீங்கியது

கூம்பலங் கைத்தலத் தன்பரென் பூடுரு கக்குனி ்கும்
பாம்பலங் காரப் பரன்தில்லை யம்பலம் பாடலரின்
தேம்பலஞ் சிற்றிடை யீங்கிவள் தீங் னி வாய்கமழும்
ஆம்பலம் போதுள வோஅளி காள்நும் அகன்பணையே. க

பிரிவுண ்த

பணிவளரல்குலைப் பயிர்ப்புறுத்திப்
பிணிமலர்த்தாரோன் பிரிவுணர்த்தியது.

சிந்தா மணிதெண் கடலமிர் தம்தில்லை யானருளா ்
வந்தா லிகழப் படுமே மடமான் விழியிலே
அந்தா மரையன்ன மேனின்னை யானக ் றுற்று னே
சிந்தா குலமுற்றென் னோன்னை வாட்ட ் திருத்துவதே.

பரு ரலறிதல

பிரிவுணர்ந்த பெண்கொடிதன் - பருவரலின் பரிசுநினைந்தது.

கோ ்கிற் பொலிஅரும்(பு) ஏய்கொ ங் க பங்கன் குறுகலரூர்
தீ ்கிற் புகச்செற்ற கொற்றவன் சிற்றம் பலமனையாள்
நீங்கிற் புணர்வரி தென்றோ நெடிதி ் னேயிருந்தா ்
ஆ ்கிற் பழியா மெனவோ அறியேன் அயர்கின்றதே ரு

அருடகு ழ ரத ல

கூட்டியதெய்வத்தின்னருட்கு ம்வாட்டமின் ம ள்ளலு ரத்தது

தேவரிற் பெற்றநஞ் செல்வக் டி டி ார்திருடே
யாவரிற் பெற்றினி யார்சிதைப் பாரிமை யாதமு ் •

மூவரிற் பெற்றவர் சிற்றம் பலமணி மொய்பொழில்வாய்ப்
பூவரிற் பெற்ற குழலியென் வாடிப் புலம்புவதே. ச

இடமணித்துக் கூறி வறபுத்தல

மடவரலை வற்புறுத்தி - இடமணித்தென் றவணியம்பியது.

ருங்குன்ற மொன்றுரித் தோன்தில்லை யம்பல வ ' மலயத்
திருங்குன்ற வாண ரிளங்கொடி யேயிட ரெய்த லெம்மூர்ப்
பருங்குன்ற மாளிகை நுண்கள பத்தொளி பாயநம்மூர் '
ருங்குன்றம்வெண்ணிறக்கஞ்சுகமேய்க்குங்கனங்கு ழயே.

ஆடிடத்துய்த் ல

ன்பு றயின் வற்புறுத்தி - அன்புறமொழி ய யரு கன்றது.

தெளிவளர்வான்சிலைசெங்கனிவெண்முத்தந் தி ' ளின்வாய்ந்
தளிவளர் வல்லியன் னாய்முன்னி யாடுபின் யானளவா
ஒளிவளர் தில்லை யொருவன் கயிலை யுகுபெருந்தேன்
துளிவளர் சாரற் கரந்து 'ங னேவந்து தோன்றுவனே. கசூ

அரு ம யறி ல

சுற்றமுமிடனுஞ் சூழலுநோ 'கி மற்றவளரு ம மன்னனறிந்தது.

புணர்ப்போன் நிலனும் விசும்பும் பொருப்புந்தன் பூங்
ழலின் துணர்ப்போ தெனக்கனி யாக்குந்தொல் லோன்
தில்லைச் சூழ்பொழில்வாய் இணர்ப்போ தணிகுழ லேழை
த ' நீர் மயிந் நீர்மையென்றுற் பு ர்ப்போ னவோ
பிறிதோ அறியேன் புகுந்ததுவே. எ

ப 'கி ய றிதல

டல்புரையாயத்துக் காதற்றோழி ய
மடவரல் ரட்ட மன்னனறிந்தது.

உயிரொ ' றுளமுமொன் ஒறுன்றே சிறப்பிவட் கென்
னொடென்னப் பயில்கின்ற சென்று செவியுற நீள்படை '
' கள் வி ' வாய்ச் செயிரொன்று முப்புரஞ் செற்ற ன்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்துப் பயில்கின்ற கூத்த னருளென
லாகும் பணிமொழிக்கே . அ

உ பா ற கூடடம

ப னை நினைதல

எய்துதற்கரு ம யே ழுயிற்றோன் றப்
பயுளுற்ற ன் ப னைநினைந்தது.

பூங்கனை யார்புனற் றென்புலி யூர்புரிந் தம்பலத்துள்
ஆங்கெ னை யா டுகொ டாடும் பிரானடித் தாமரைக்கே
பாங்கனை யா ன்ன பண்பனைக் க டிப் பரிசு ரத்தால்
ஈ ெ னை யார்தடுப் பார்மடப் பாவை யை எய்துதற்கே.

ப னை வினாதல

கலிகெழுதிரள்தோள் மெலிவதுகண்ட
இன்னுயிர்ப் பாங் ன் மன்னனைவினாயது.

*சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தும்என் சிந் தயு ளும்
உறைவான் உயர்மதிற் கூடலின் ஆய்ந்தவொ தீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந், னையோ அன்றியேழிசைச் சூழல்பு ோ
இ றவா தடவரைத் தோட்கென்கொ லாம்புகுந் தெய்தியதே

உ ற த ல

மற்றவன் வி - உற்ற துரைத்தது.

கோம்பிக்கொது கி மேயாமஞ் ஞைகுஞ்சரங் ோ ளிமைக்கும்
பாம் பப் பிடித்துப் பட கிழித் , ங்கப் பணைமுலைக்கே
தேம்பற் றுடியிடை மான்மட ோ கெதில் லைச்சி ன்தாள்
ஆம்பொற் றடமலர் சூடுமென் ஆற்ற ல ற்றியதே. ௨௧

ழறி யு த ல

ெ ற்பனைத்த மெய்ப்பா ன் - கற்பனையிற் ழறியது.

உளமாம் கீ ம் ம யுய்ய ந் தா டுசென் றும்பருய்ய
ளமாம் விடமமிர் தாக்கிய தில்லைத்தொல் லோன் யிலை
ளமாம்பொதும்பரின் வஞ்சித்துநின்றோர்வஞ்சிம்மருங்குல்
இளமான் விழித்ததென் றோஇன்றெம் மண்ண விர யதே

ழறறேதி த ல

ஆங்குயிர பாங் ன் ழற
வளர்தருவெற்ப னுளர்தளர்ந்து ரத்தது.

சேணிற்பொலிசெம்பொ மாளி த்தில்லைச்சிற்றம்ப த்து
மாணி கூத்த ட ான் யிலை மயிலைமன் ம்

பூணிற் பொலிகொ கை ஆவியை ஓவியப் பொற்றெ ாழுந்தை
காணிற் கழறலை கண்டிலை மென்தோள் கரும்பினையே. உ௩

க னறு ா ல

கொலைக்களிற்றண்ணல் கு றயைக்துரைப்ப
கலக் ஞ்செய்பாங்கன் கவன்று ரத்தது.

வில கலைக் ால்விண்டு மேன்மேலிட விண்ணும்மண்ணும்முந்நீர்
லை கலைச்சென்றஅன்று ங லங்காய்கமழ்கொன்றைதுன்றும்
அலங் லைச் சூழ்ந்தசிற் றம்பலத் தானரு ளில்லவர்போல்
துல லைச் சென்றிதென் னோவள்ள ளுள்ளந் துயர்கின்றதே.

லியழி வு ரத்தல

நிறைபொறைதேற்றம் நீதியொடுசொல்பு
மறியுறுநோக்கிற்கு வாடினனென்றது.

தலைப்படு சால்பினுக் குந்தள ரேன்சித்தம் பித்தனென்று
மலைத்தறி வாரில்லை யாரையுந் தேற்றுவன் எத்துணையு
கலைச்சிறு திங் ள் மிலைத்தசிற் றம்பல வன் யிலை
மலைச்சிறு மான்விழி யாலழி வுற்று மயங்கினனே. உ௫

விதியே 6 வெறுத்தல

ல்விமிகுபாங் ன் கழறவெள்கிச்
செல்வமிகுசிலம்பன் தெரிந்துசெப்பியது.

நல்வினை யும்நயம் தந்தின்று வந்து நடுங்குமின்மேற்
ெ ால்வினை ல்லன கோங்கரும் பாமெ று பாங் ன்சொல்ல
வில்வினை மேருவில் வைத்தவன் தில்லை தொழாரின்ெ ள்கி
தொல்வினை யால்துய ரும்மென தாருயிர் துப்புறவே. உ௬

ப கன ெ ா தல

இன்னுயிர்ப்பா னேழையைச்சுட்டி
நின்னதுதன் ம நினைந்திலையெ றது.

ஆலத்தி னுலமிர் தாக்கிய ே ான்தில்லை யம்பலம்போற்
ே ாலத்தி னுள்பொருட் டா அமிர்த குண ெ டி
ாலத்தி ன ம ழ மாறினும் மாறு வி நி பொற்
சீலத் த நீயும் நினையா தொழிவதென் தீவினையே உ௭

இயலிடங் கேட்டல

கழுமலெய்திய காதற்றோழன்-செழுமலைநாடனைத்தெரிந்துவினவியது.

நின்னுடை நீர்மையும் நீயு மிவ்வாறு நினைத்தெருட்டும் [ண்
என்னுடை நீர்மையி தென்னென்ப தேதில்லை ஏர்ெ ாள்மு
மன்னுடை மால்வரை யாமல ரோவிசும் போசிலம்பா
என்னிடம் யாதியல் நின்னையின் னேசெய்த சீர்ங்ெ ாடிக்கே .

இ லிடங்கூறல

அழுங்கலெய்திய ஆருயிர்ப்பாங் ற்குச்
செழுங்கதிர்வேலோன் தெரிந்துசெப்பியது.

விழியாற் பிணையாம் விளங்கிய லான்மயி லாம்மிழற்று
மொழியாற் கிளியாம் முதுவா னவர்தம் முடித்தொகை கள்
கழியாக் கழற்றில்லைக் கூத்தன் கயிலைமுத் தம்மலைத்தேன்
கொழியாத் திகழும் பொழிற்ெ ழி லாமெ குலதெய் மே.

வறபுறுத்தல

பெயர்ந்துரைத்த பெருவரைநாடனை
வயங்கெழுபுகழோன் வற்புறுத்தியது.

குயிலைச் சிலம்படிக் கொம்பினைத் தில்லையெங் கூத்தப்பிரான்
கயிலைச் சிலம்பிற்பைம் பூம்புனங் காக்குங் கரு கட்செவ்வாய்
மயிலைச்சிலம்ப ண்டியான்போய்வருவன்வண்பூ கொடிகள்
பயிலச் சிலம்பெதிர் கூய்ப்பண்ணை ண்ணும் பளி றையே

குறிவழிச்சே றல

அறைகழலண்ண லருளின ழியே
நிறையுடைப்பாங்கன நினைெ ாடுசென்றது.

ெ ாடு ால் குலவ ரயேழேழ் பொழிலெழில் குன்றுமன்று
டு ா தவனை டு று ங்கு டு ய
விட ா லயிற் ண்ணி மே ுங்ெ ா லாந்தில்லைஈச வெற்பி
தட ார் தருபெரு வான்பொழில் நீழலந் த புனத்தே

றி ழி ணட

குளிர்வ ரநாடன் குறிவழிச்சென்று
தளிர்பு ரமெல்லடித் தையலைக் ண்டது.

வடி. இவைவஞ்சி யஞ்சும் இ டயிது வாய்ப்ப ளங்
துடி கி ற ாவெற்பன் சொற்பரிசேயான் ெ ாடர்ந்துவிடா

அடிச்சந்த மாமல ரண்ணல்விண் ணோர்வண ம்பலம்போற்
படிச்சந் தமுமிது வேயிவ ளேஅப் பணிமொழியே உ

லை னை விய து த ல

நயந்தவுருவும் நலனுங்கண்டு - வியந்தவனேயே மிகுத்துரைத்தது.

குவளைக் ளத்தம் பலவன் குரை மூல் போற் மலத்
த ளைப் பய கர மா நின் ருண்ட அவயவத்தின்
இவளை ண் டிங்குநின் ற குவந் தத்துணை யும்பகர்ந்த
வளக் களிற்ற ண லேதிண்ணி யானிக் டலிடத்தே.

ட ம கூ ல.

பிடிமிசைவைத்துப் பேதையதுநிலை ம
அடுதிறலண்ணற் கறியவு ரத்தது.

பணந்தா மூர ரைச் சிற்றம் பலவர் பம் பொற்கயிலைப்
புணர்ந்தாங் க ன்ற பொருகரி யுன்னிப் புனத்தடலே
ம ந்தாழ் பொழிற்கண் வடி பரப்பி மடப்பிடி ாய்
நிணந்தாழ் சுடரிலை வேலகண் டேனென்று நின்றதுவே.

ே வவி ே பபல

அற்புத கலை மற்பொலி சிலம்பற்
வ்வுரு ண்டவன் செவ்வி செப்பியது.

யலுள வே ம லத்தலர் மீது ளிப ளத்
தயலுள வேழுத்த மொத்த நிரையரன் அம்பலத்தின்
இயலுள ே யிணைச் செப்புவெற் பாநின தீர் ெ ாடிமேற்
புயலுள ே மலர் சூழ் திருள் தூ கிப் புரள்வனவே . ௬

அவவிட ே ல

அரி யது நிலை ம யறிந்த னு ரப்ப
எரிகதிர் ே லோ னேகியது.

எயிற்கு மூ றிருந் தீயெய்த எய்தவன் தில்லையொத்து
குயிற்குல ொ ா டுதொண் ட ளி வாய் குளிர் முத்தநி ரத்
தயிற்குல ே ம த்திற் கிடத்தி அனம் ட கும்
மயிற்குல டதுண் டேலது ட மன் யிரோ

மி னி ட மெலிதல

மன் ிை னிணைந்து - மின்னி ட மெலிந்தது.

ஆவியன் ஞய்க ı லேல்அ லேமென் றளித்தொளித்த
ஆவியன் ஞர்மிக்க வாவின ராய்க்கெழு மற் ழிவுற்
றுவியன் ஞர்மன்னி யாடிடஞ் சேர்வர்கொ லம்பலத்தெம்
ஆவியன் ஞன்பயி லுங்கயி லாயத் தருவரையே ௩௭

பொழில ணடு மகிழ்தல

மண 'கமழ் பொழிலின் வடிவுகண்
டண 'ெ னனினைந் தயர்வு நீ 'கியது.

ரம்பிணை யால்களி மாமயி லால்கதிர் மாம ணியால்
வாம்பிணை யால்வல்லி யொல்குதலால் மன்னும் அம்பலவன்
பாம்பிணை யாக்குழை கொண்டோன் யிலைப் பயில்புனமுந்
தேம்பிணை வார்குழலாளெனத்தோன்றுமென் சிந்தனைக்கே .

உயிரென் வியத ல

வெற்யுறு பொழிலின் வியன் பொதும்பரின்
நெறியுறு குழலி நிலைமை கண்டது.

ே யத்த தாய்நென்ன லென்னைப் புணர்ந்துநெஞ் சம்நெகப்போய்
ஆயத்த தாய்அமிழ் தாய்அண ' காய்அரன் அம்பலம்போல்
தேயத்த தாயென்றன் சிந்தைய தாய்த்தெரி யிற்பெரிது
மாயத்த தாகி யிதோவந்து நின்றதென் மன்னுயிரே. ௩௯

ளர் ன ரூதல

பனிமதி நுதலியைப் பம்பொழிலிடைத்
தனிநிலை 'டு தளர்வகன்று ரத்தது.

தாதிவர் போதுெ ரய் யார்தைய லார 'ை கூப்பநின்று
சோதிவ ரிப்ப ' தடியார் சுனைப்புன லாடல்செய்யார்
போதிவர் ற்ப ரடுபுல் லென்னத்தம் பொன்னடிப்பாய்
யாதிவர் மாத ம் அம்பலத் தான்மலை எய்துதற்கே . ௪0

ெ ழிபெ ந ' ல

கூடற் ரிதென - வாடி உரைத்தது.

ரவிநின் றேர்தரு கண்டர்வண் தில்லை ' ண் ஞர் மலத்
தேவியெ ' றே யயஞ் சென்றதன் றேயறி யச்சிறிது

மாஇயன் றன் மென் ஞெக்கிநின் வாய்திற வாவிடினென்
ஆவியன் றேஅமிழ் தேஅண ' யின் றழிகின்றதே. ச

ாணிக வபு த ல

ஆயி டத் தனிநின் ருற்ருதழிந்து
வேயுடைத் தோளியோர் மென்மொ ரடிம றந்தது.

அ விடந் தாவிய வாஞெ னறிந்திறைஞ் சம்பலத்தின்
இகவிடந் தாவிடை யீசற்றெரு மூரினின் னற்டமாய்
உ விடந் தா ரசென் றெனதுயிர் கையா வ யொதுங் ப்
பு விடந் தாபொழி வாயெழில் வாய், ரு பூங்கொடியே.

கணபு தக வருந்தல

வேற்றருங் கண்ணிணே மிரிர்வனவன்றுகி '
கூற்றருமேனியே கூற்றெனக்கெ ன்றது.

, ாழச்செய் தார்முடி தன்னடிக் கீழ்வைத் தவரைவிண்ணோர்
சூழச்செய் தானம் பலங்கை தொழாரினுள் ளந்துளங்கப்
போழச்செய்யாமல்வைவேற்கண்புதைத் துப்பொன்னேயென்னைநீ
வாழச்செய் தாய்சுற்று முற்றும் புதைநின்னை வாணுதலே.

நாணவிட நந்தல

ஆங்கனம்கண் டாற்ருளாகி - நீங்கினாநெஞடு நேரிழைநின்றது.

குருநாண்மலர்ப்பொழில்சூழ்தில்லைக்கூத்தனை யேத்தலர்போ
வருநாள் பிறவற்க வாழியரோ மற்றென் கண்மணிபோன் [ல்
றொரு ாள் பிரியா து பிரிற் பழகி யுடன்வளர்ந்,
அரு ா ணளிய அழல்சேர் மெழுகெ ா, தழின்றதே. சச

ந ணை ல

ஒளிதிகழ் வார்குழல் அளிகுலம் வில 'கி '
கருங் ளிற் றண்ணன் மருங் ணைந்தது.

 ஈலத் தனி 'ெ ாம் பரும் ர்புக் தே கு றப்ப ர்தஞ்
சீலத் த ெ ாங்க தேற்றகி லேஞ்சிவன் தில்லையன்னாள்
நூலொத்தநேரிடைெ ாய்மையெண்ணாது நண்தேன்ந சயாற்
சாலத் த ாது ண் டீர்வண்டு காள்ெ ாண்டை சார்வதுவே.

இனறி மை ா ம கூறல

வென்றி வேலவன் மெல்லியல்தனக்
கின்றி யமையாமை யெடுத்து ரைத்தது.

நீங்கரும் பொற்கழற் சிற்றம் பலவர் நெடுவிசும்பும்
வாங்கிருந் தெண் டல் வையமு மெய்தினும் யான்மறவேன்
தீங்கரும் பும்அமிழ் தும்செழுந் தேனும் பொதிந்துசெப்புங்
கோங் ரும்புந்தொலைத்தென்னையுமாட் கொண்டகொங்கைகளே.

ஆயத்துய்த்தல

தேங் மழ் சிலம்பன் - பாங்கிற் கூட்டியது.

சூளா மணிஉம்பர்க் காயவன் சூழ்பொழில் தில்லையன்னாய்க்
ாளா யொழிந்ததென் னுருயிர் ஆரமிழ் தே, யண கே
தோளா மணியே பிணையே பலசொல்லி யென்னைநின்னும்
நாளார் மலர்ப்பொழில் வாயெழி லாயம் நணுகுகவே. சஎ

நீ று நந்தல

பாங்கிற் கூட்டிப் பதி யிற் பெயர்வோன்
நீங்கற் கருமை நின்று நினைந்தது.

பொய்யுடை யார்க் ரன் போல லும்மகன் முற்புணரின்
மெய்யுடை யார்க்கவன் அம்பலம் போல மிகநணுகும்
மையு ட ாட்கண் மணியுடைப் பூண்முலை ாணுதல்வான்
பையுடை வாளர வத்தல்குல் ாக்கும்பைம் பூம்பு மே. சஅ

ரு இடந்தலைபபாடு

பெ ழிலி டசே றல

ஐயரி ' ண்ணியை ஆடிடத்தேசென்
றெய்துவெ னநினைந் தேர்தல்சென்றது.

என்னறி வால்வந்த தன்றிது முன்னும்இன் னும்முயன்றால்
மன்னெறி தந்த திருந்தன்று தெய்வம் வருந்தல்நெ ஞ்சே
மின்எறி செஞ்சடைக் கூத்தப்பி ரான்வியன் தில்லைமுந்நீர்
பொன்எறிவார்துறைவாய்ச்சென் றுமின்தோய்பொழிலிடத்தே.

௯ மதியுடம்படுத்தல்

பா கியி டச்சே நல

கார்ந்து ற கிளவியிற் தற்ரேழி ய
இரந்துகு ற யுறு லென் றேந்தல் சென்றது.

எளித ' றினிக் னி ரய்வல்லி புல்ல லெழின்மதி 'கீற்
றொளிசென்றசெஞ்சடைக்கூத்தப்பிரானையுன்னுரினென் '
தெளிசென்றவேற்க ' வருவித்த செல்லலெல்லாந்தெளிவித்
தளிசென்ற பூ 'குழல் தோழி 'கு வாழி யறிவிப்பனே. ௫0

கு றயு த ணிதல

ஓரிடத்தவரை யொருங்குகண்டுதன்
பேரிடர்பெருந்தை பேசத்துணிந்தது.

குவளைக் கரு 'கட் ெ ாடியே ரிடையிக் ெ ாடி ட ' ண்
உவளைத் தனதுயி ரென்றது தன்னொடு மயில்லா
த ளைத்தன் பால்வைத்த சிற்றம்பலத்தா னருளிலர்போல்
துவளத் தலைவந்த இன்னலின் னேயினிச் சொல்லு னே.

ே ழம வினுதல

ஏ ழய ரிருவரு மிருந்த செவ்வியுள்
வேழம் வினுஅய் வெற்பன் சென்றது.

இருங் ளி யாயின்று யானிறு மாப்பஇன் பம்பணிவோர்
மருங்களி யாஅன லாடவல் லோன்தில்லை யான்மலையி '
கொருங்க ரி யார்ப்ப உமிழ்மும் மதத்திரு கோட்டொருநீள்
ரு ' ளி யார்மத யானையுண் டோவர ' கண்டதுவே ௫௨

கலைமான வினு

சிலைமா னண் ல் - லைமா ' வினுயது.

ரு 'க ' ணனை அறி யாமைநின்றேன் தில்லைக்கார்ப்பொழி '
ரு ' ள் னைய ' டாடும் வளரிள வல்லிஅன்னீர் [வாய்
இருங் ' அனைய ணைபொரு புண்பு ரிப்பு த்தின்
மரு 'க ' அனையதுண் டோவந்த தீ 'கொரு ான் லையே

ழி வினுதல

லைமான் வினய ருத்து வேறறிய - மலைமா ' ணல் வழிவினுயது.

சிலம்பணி ெ ாண்டசெஞ் சீறடி பங் ' றன் சீரடியார் [யு '
குலம்பணி ெ ாள்ள எனைக்ெ ாடுத் தோன்ெ ா ' டு தானணி

லம்பணி கொ டிடம் அம்பல கொண்டவன் ார் கயிலைச்
சிலம்பணிெ ாண்டநுஞ் சீறூர்க்கு ாமின் ள்செல்நெறியே

பதிவினுதல

பதியொடுபிறவினுய் மொழிபலமொழிந்து
மதியுடம்படுக் மன்னன்வலிந்தது.

ஒரு ட மூமெ யி லொற்றைக் கொள்சிற் றம்பலவன்
ரு கடம் மூன்றுகு ால்வாய்க் ரியுரித் தோன் யிலை
இரு டம் மூடும் பொழிலெழிற் கொம் ரன் னீர் ளின்னே
வரு ள்தம் மூர்பகர்ந் தாற்பழி யோ பி கு வாழ்பவர்க்கே.

பே வினுதல

பேரமைத்தோளியர் - பேர்வினயது.

தாரென்ன வோ குஞ்சடைமுடி மேல்தனித்தி கள்ளை த்த
ாரென்ன வாரு கறைமிடற் றம்பல வன்கயிலை
. ரென்ன வென்னவும் வாய்திற வீரொழி வீர்பழியேல்
பேரென்ன வோவுரை யீர்வி ா யீர்ங்குழற் பேதையரே. ருசு

மெ ழிபெ து கூறல

தேமொழிய ர் வாய்மொழிபெறு து
மட்டவிழ்தாரோன் ட்டுரைத் து.

இரத முடைய நடமாட் டுடையவ ரெம்முடையர்
ாத மு டய அணிதில்லை யன்னவ ரிப்புனத்தார்
விரத மு டயர் விருந்தொடு பேச்சின்மை மீட்டத றே
சரத முடையர் மணிவாய் திறக்கிற் சலக்ெ ன்பவே எ

ந றிவித

உ ரத்த து ரயாது - கருத்தறி வித்தது.

வில்நிற ாணுத வேல்நிறக் மெல் லியலைமல்லல்
த நிற மொன்றி விருத்தினின் றேன்தன தம்பலம்பே ல்
மின்நிறநுண்ணி டப்பேரெழில்வெண்நகை ப்பைங்கொடியீர்
பொன்நிற வல்குலுக் காமோ மணிநிறப் பூந்தழையே. ருஅ

இடை வினா ல

வழிபதி பிறவினாய் மொழிபல மொழிந்தது.

கலைக்கீ ழகலல்குற் பாரம தாரங்கண் ணார்ந்தில ' கு
முலைக்கீழ்ச் சிறி தின் றிநிற்றன் முற்றாதன் றிலங்கையர்கோன்
மலைக்கீழ் விழச்செற்ற சிற்றம் பலவர்வண் பூங்கயிலைச்
சிலைக்கீழ்க் கணையன்ன கண்ணீ ரெதுநுங்கள் சிற்றிடையே.

ரு இருவருமுள்வழி அவனவர வுணர்தல்

ஐயுறுதல

அடற்கதிர்வேலோன் றொடர்ச்சிநோக்கித்
தையற்பாங்கி ஐயமுற்றது.

பல்வில ளகப் ப லையென் றோன்தில்லை பாடலர்போல்
எல்விலன் நா த்தொ டேனம் வினாவிவன் யாவன்கொலாம்
வில்விலன் ா த்த மை யில்வேட்டைகொண்டாட்டம்மெய்யோர்
சொல்வில ளா ற்ற வாகட வானிச் சுனைப்புனமே. சுO

அறிவு ாடல

வெற்பன்வினாய சொற்பதநோக்கி - நெறிகுழற்பாங்கி யறிவுநாடியது

ஆழமன் னேவுடைத் திவ்வையர் வார்த்தை யனங்கன்னைந்து
வி ழமுன் ே ாக்கிய அம்பலத் தான்வெற்பி னிப்புனத்தே
வேழமுன் னாய்க்கலையாய்ப்பிறவாய்ப்பின் னும்மென் தழையாய்
மா ழமென் னோக்கி யிடையாய்க் கழிந்தது வ ' துவ ' தே.

சு முன்னுறவுணர்தல்

டடம வினாதல

மின்னி ட மடந் த தன்னியல் ே ாக்கி
வீ ' குமென்முலைப் பாங்கிப ர்ந்தது.

நிருத்தம் பயின்றவன் சிற்றம் பலத்துநெற் றித்தனி ' ண்
ஒருத்தன் பயி லு ' யிலை மலையி னுயர்குடுமித்
திருத்தம் பயிலுஞ் சுனைகுடைந் தாடிச் சிலம்பெதிர்கூய்
வருத்தம் பயின்றுெ ா ' லோவல்லி ெ ா ' லியல் வாடி ய தே.

எ. குறையுற உணர்தல

கு றையுற நி லை

கறையுற்ற வேலவன் குறை யுற்றது.

மடுக்கோ கடலின் விடுதிமி லன்றி மறிதி ரமீன்
படுக்கோ ர பணிலம் பலகுளிக் கோபரன் தில்லைமுன்றிற்
றொடுக்கோவளைமற் றுநும்மையர்க்காயகுற்றேவல்செய்கோ
தொடுக்கோ பணியீ ரணியீர் மலர்நும் சுரிகுழற்கே. கூரு

அ குறிப்பறிதல

பொற்றொடித் தோளிதன் சிற்றி டப்பாங்கி
வெறிப்பூஞ் சிலம்பன் குறிப்பறிந்தது.

அளியமன் னும்ஒன் றுடைத்தண்ணலெண்ணரன் தில்லையன்
கிளியைமன் னுங்கடி யச்செல்லநிற்பிற் றௌரளகத் [ளன்
தளியமர்ந் தேறின் வறிதே யிருப்பிற் பளிங் டுத்த
ஒளியமர்ந்தாங்கொன் றுபோன்றொன் றுதோன் றும் ஒ ளிமுகத்தே.

அ குறிப்பறிதல

ஆ கவள் குறிப்புப் - பாங்கி ப ர்ந்தது.

பிழைகொ டொருவிக்கொ டாத புசெய்யிற் பிறவியென்னும்
முழைகொண்டொருவ செல்லா மதின்ற பலத்தாடு மு ளேன்
உ ழ ொ டொரு கிருகோ ம்பயின்ற எம்மொ னுதல்மாந்
த ழகொ டொரு ன்னுமு முள்ள தழைத்திடுமே.

இரு நினைவு மே நவழி யு ாதல

அ புறகோக் ரங் றி தின்புறுதோழி யெண்ணியது.

மெய்யே யிவற்கில்லை ே ட் டயின் மேன்ம மீட்டிவளும்
பொய்யே புனத்தினை ரப்ப தி றபுலி யூரனையாள்
மயோர் குவளை க டினம் வாழுஞ்செந் தாமரைவாய்
எய்யேமெனினு கு ட தின்பத்தேனு டெழில்தருமே.

அ ா ாடட

பி றபெ ழ ெ

பி றதொழு ெ ன்று பே தமாத ா
நறுநுதற் பா ' கி நா நாட்டியது

மவார் ருங்க ' ணி செ ' ர ' கூப்பு மறந்து மற்றப்
பொய் ா ரிற் பு ாதுதன் பொற் ழற் கேயடியேன்
உய்வா ' புகவொளிர் தில்லைநி ' ரூன்ச ட மேலதொத்துச்
செவ்வான் அ டந்த பசு ' திர் ெ ள்ளைச் சிறுபி றக்கே

ே பநேத கூறல

வேய்வளைத் தோளி ய வேறுபாடுகண்
டாய்வளைத் தோழி ய ங ெ ன்றது.

அ ' கின்ற ாமணி சேர்க ' ட ' அம்பல வன்மலயத்
திக்குன்ற வாணர் கொழுந்திச் செழுந்தண் புனமுடையாள்
அ ' கு ' ற ஆறமர்ந் தாடச்சென் ருளங்கம் அவ்வ யே
ஒ ' கின்ற வாறண ' ே யிணங் காகு முனக்கவளே அ

ளை ட கூறி ததல

மாணநாட்டிய வார்குழற் பேதை ய - நாணநாட்டி நகை செய்தது.

செந்நிற மேனிவெண் நீறணி வோன்தில்லை யம்பலம்போல்
அ ' நிறமேனிநின் கொங்கை யி லங்கழி கு ' குமமும்
ம ' நிற ார்குழல் மாலையுந் தாதும் வளாய்மதஞ்சேர்
இ ' நிற மும்பெறின் யானு ' குடைவ னிருஞ்சுனையே

பு சி யு

மணக்குறி நோக்கிப் - புணர்ச்சி யு ரத்தது.

பரு ' ' வர்கொலை ே ழப் ப டயோன் படப்படர்தீத்
தரு ' ' ணுதற்றி ' லை யம்பலத் தோன்தட மால்வரை ாய் '
ரு ' க ' சி ப்ப ' கனிவாய் விளர்ப்ப ' ண் ணுரளிபி '
ரு ' ' மலைமலர் சூட்டவற் றேுமற்றவ் ான்சுனையே

தியுட ப ல

அயில்ே ற் ண்ணியொ டாட ன்றனக்குயிரொன்றெ
மயிலியற்றேழி மதியுடம்பட்டது.

ா த் திருக ' ணிற் ெ ான்றே மணி லங் தா ' கிரு ர்
ஆ த்து ளோருயிர் கண்டனம் யாமின்றி யா யுமாம்

மடற்றிறம்

வ த் தொருவ னிரும்பொழி லம்பல வன்மலையில்
தோகைக்குந் தோன்றற்குமொன்ருய் வருமின்பத் துன்பங் ளே.

கூ நடுங்க நாட்டம

நடங்கிடைப் பாங்கி டுங்க நாடியது.

ஆவா இருவ ரறியா அடிதில்லை யம்பலத்து
மூவா யிரவர் வணங்கநின் ருனையுன் னரின்முன்னித்
தீ ர யுழுவை கிழித்ததந் தோலிறி தேபிழைப்பித்
தாவா மணிவேல் பணிகொண்ட வாறின்ரு ரண் கையே

க0 மடற்றிறம்

ஆற்றதுரைத்தல

மல்லற்றிரள் வரைத்தோளவன் - சொல்லாற்ருது சொல்லியது.

*பொருளா எனைப்புகுந் தாண்டு புரந்தரன் மாலயன்பால்
இருளா யிரு கு மொளிநின்ற சிற்றம் பலமெனலாஞ்
சுருளார் கரு குழல் வெண்நகை ச்செவ்வாய்த் துடியிடையீர்
அருளா தொழியி ெழியா தழியுமென் ைருயிரே. எ௩

உலகினமேல த ர ல

புலவேலண்ணல் புனைமடலேற்
றுலகின்மேல் வத் துய்த்து ரத்தது.

ரய்சின வேலன்ன மின்னியல் ண்ணின் வலை லந்து
வீசி போதுள்ள மீனிழந் தார்வியன் தென்புலியூர்
ஈசன சாந்தும் எருக்கு மணிந்தார் கிழிபிடித்துப்
பாய்சின மாவென ஏறுவர் சீறூர்ப் பனைமடலே எ

ன ணி பு ர ல

மா வேலவன் மடன்மாமி ச யானுமேறுவனென் வுரைத்தது.

விண்ணை மட விரிநீர் பரந்துவெற் புக்கரப்ப
மண்ணை மட க வருமொரு ாலத்து மன்னிநிற்கும்
அ ணல் மட லத எம்பலவ னருளிலர்போற்
பெ ணை மட மி ச யான்வரப் பண்ணிற்ரூர் பெண்ணொ ாடியே.

மடலேறுமவயுரைத்தல்

அடல்வேலவனழிபற்று மடலேறும்வகை யுரைத்தது.

பழிகி ற வென்னையும் நின்றநின் கார்மயில் தன்னையும்யான்
கிழியொன்ற நாடி யெழுதிக்கைக் கொண்டென் பிறவிகெட்டின்
றழி ன்ற தா கிய தாளம் பலவன் கயிலையந்தேன்
பொழிகி றசாரல்நுஞ் சீறூர்த்தெருவிடைப் போதுவனே.

அருமலரிடுக்கணவிலக்கல்

அடல்வேலவண்ண லருளுடைமையின்
மடலேற்றுகரிதென்றது.

நடன்நாம் வணங்குந்தொல் லோனெல்லை நான்மு ன் மாலறியாக்
டனும் உருவத் தரன்தில்லை மல்லற் ண ஞார்ந்தபெண்ணை
டனும் பெ டயொடோண் சேவலும் மு டையுங் கட்டழித்து
மடல் ாம் புனைதரின் யார்கண்ண தோமன்ன இன்னருளே.

மெ ழிந டயெழுத லரிதென விலக்கல்

அவயவமரிதின் அ ணைல்தீட்டினும்
இ வயி வதீட்ட லியலாதென்றது.

அடிசந்தம் மால் ண டிலாதன காட்டி ந் தாண்டுகொண்ட ன்
முடிச்சந்த மாமல ராக்குமுன் னோன்புலி யூர்புரையுங்
கடிச்சந்த யாழ் ற்ற மென்மொழிக் கன்னிய( )ன டைக்குப்
படிச்சந்த மா கும் படமுள தோ றும் பரிசகத்தே. எஅ

அ ய ெ ழ லரிதே விலக்கல்

அ யவ மான வ - யிவையிவை யென்றது.

*யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி யிருளின்மென் பூச்
சூழு மெழுதியோர் தொ டையுந் தீட்டியென் தொல்பிறவி
ஏழு மெழுதா சிதைத் தோ புலி யூரிளமாம்
போழுமெழுதிற்றொர் கொம்பரு டேற்கொ ாடுபோது ே

உடம்படாவிலக்கல்

அபெ டய ் ல் அழிதுய ரொழிகென
மடா டத் தோழி மடல்விலக்கியது.

ர்வா யொழிவா யுயர்பெண்ணைத் திண்மடல் நின்குறிப்புச்
சீர்வாய் சி ம்ப திருத்த இருந்தில மீசர்தில்லை

ார்வாய் குழலிக்குன் னுதர வோதிக் ற் பித்துக் ண்டால்
ஆர்வாய் தரினறி வார்பின்னைச் செய்க அறிந்தனவே அ0

உடமபடடு விலககல

அரவரு நுண்ணிடைக் குரவரு கூந்தலென்
உள்ளக் கருத்து விளரா வென்றது.

பைந் ாணரவன் படுகடல் வாய்ப்படு நஞ்சமுதாம்
மைந்நாண்மணிகண்டன் மன்னும்புலியூர்மணந்தபொன்னிம்
மெய்ந்நாண்முது திரைவாயானழுந்தினுமென்னின்முன் ம்
இந் ா ளிதுமது வார்குழ லாட்டெ ன்க ணின்னருளே. அ

கக குறை நயப்புக் கூறல்

குறிப்பறிதல

நறைவளர் கோதையைக் குறைநயப் பித்தற்
குள்ளறிகுற்ற வொள்ளி ழ யுரைத்தது.

தாதேய் மலர்க்குஞ்சி யஞ்சிறை வண்டுதண் தே ' பருகித்
தேதே யெனுந்தில்லை யோன்சே யெனச்சின வேலொரு ர்
மாதே புனத்திடை வாளா வருவர்வந் தியாதுஞ் சொல்லார்
யாதே செயத்தக் துமது வார்குழ 'லந்திழையே. அஉ

மேனமெ ாழி ற கூறல

ஒளிருறு வேலவன் தளர்வுறுகின்ற ம
இன்மொழியவட்கு மென்மொழி மொழிந்தது.

வரிசேர் தடங் ண்ணி மம்மர்கைம் மி 'செ ' மாயங்கொலோ
எரிசேர் த ரிரன்ன மேனியன் ஈர் தழை யன்புலியூர்ப்
புரிசேர் சடையோன் புதல்வன்கொல் பூங் ணை வேள்செ ாலெ ' த்
தெரியம் உரையான் பிரியா னொருவனித் தேம்புனமே

வி விக கூ

வன்மொழியின்மனம் மெலி தஞ்சி
மென்மொழி விரவி மிகுத்து ரத்தது

கீகண் டனையெரின் வாழலை சே ரி ழ யம்பலத்தான்
சேய் ண்டனையன்சென்ற ' ே ாரலவன்றன்சீர்ப்பெடையி '

ரய்வண் டனையதொர் ரவற் கனி னி நல்க ண்டு
பேய் னையதொன் ருகிநின் ருனைப் பெருந்தகை யே.

அறி பே றல

அறியாள் போன்று - குறியாள் கூறியது.

ச ந் தருமுத்து யாம்பெற வான்கழி தா டு ழுமிப்
பொ கும் புனற் ை தாங்கிப் பொலிகலிப் பாறுல ;
து க மலிதலை யேந்தலி னேந்திழை தொல்லைப்பன்மா
ங ம் மலிகலி நீர்தில்லை ரனவன் நேர்வருமே. அரு

ஞசி ர தல

நெஞ்சம் நெகிழ்வ ஞ்சித்தி வயிலை
செஞ்ச யோன்பு ழ் ஞ்சி கு ரத்தது.

புர டந் தானடி ரண்பான் புலிவிண்டு புக்கறியா
திரங்கிடெ தாயென் றிரப்பத்தன் னீரடிக் கென்னிரண்டு
கர கள்தந் தானென்று காட் மற் ருங்கதுங் காட்டிடென்று
வர டந் தான்தில்லை யம்பல முன்றிலம் மாயவனே. அசு

புலந்து கூறல

திருந்திய சொல்லிற் செவ்வி பெறாது
வருந்திய சொல்லின் வருத்துரைத்தது.

உள்ளப் படுவன உள்ளி யுரைத்தக் கவர் குரைத்து
மெ ளப் படிறு துணிதுணி யேலிது வே டுவல்யான்
ர்ளப் படிறர்க் ருளா அரன்தில்லை ரணலர்பொற்
றொ ள்ளப் படாது மறப்ப றிவிலென் கூற்று ளே. அஎ

செ ழிய று கூறல

டலுல றிய மழலக்துறைவன்
மடலேறும்மென வ மொழிமொழிந்தது.

மேவியந் தோலுடுக் குந்தில்லை யான்பொடி மெய்யிற் யில்
ஓவியந் தோன்று கிழிநின் றெ ழிலென் று ரயுளதால்
தூவிய தோ யன்னுமென்னபாவஞ்சொல்லாடல்செய்யா
பாவியந் தோபனை டாமட லேறக்கொல் பாவித்ததே அஅ

தடே ாடு நோதல

அடல்வேல ஞற்ருனெனக் - டலமிழ்தன்னவள் ாணலுற்றது

பொன்ஞர் சடையோன் புலியூர் புகழா ரெனப்புரிடே ாய்
என்ஞ லறிவில்லை யாஞென் றுாரக்கிலன் வந்தயலார்
சொன்ஞ ரெனுமித் துரிசுதுன் ஞைத் துணைம னே
என்ஞழ் துயர்வல்லை யேற்சொல்லு நீர்மை யினியவர்க்கே.

௯உ சேடபடை

த ழகே டு சேறல

கொய்ம்மலர்க்குழலி கு றநயந்தபின்
கையுறையோடு காளை சென்றது.

தேமென் கிளவிதன் பங்கத் திறையுறை தில்லைய னர்
பூமென் த ழயுமப் போதுங்கொள் ளீர்தமி யேன்புலம்ப
ஆமென் றருங்கொடும் பாடு ள் செய்துநுங் ண்மலரா
ாமன் ணைெ ாண் டலைகொள்ள ே ாமுற்றக் கற்றதுவே

த ழ ெ று ததல

பி றநுதற்பே த ய கு றநயப்பித்தபி
வ ட்ப டயண் லைச் சேட்படுத்தது.

ஆரத் தழைஅராப் பூண்டம் பலத்தன லாடிஅன்பர்க்
காரத் தழைஅன்ப ருளிநின்ரோன் சென்ற மாமலயத்
தாரத் தழையண்ணல் தந்தா விவையவ ளல்குற்கண்டால்
ஆரத் தழைெ ாடு வ தா ெர வரும் ஐயுறு . க

நிலத்தி ம கூறி தல

ெ ாங லர் தாரோய் ெ ாணர்ந்த கொய்தழை
ங்குலத்தாரு ே லா தெ றது.

மு தகர்த்தெல்லாஇமையோ ரயும்பின்னைத்த ன்முத்தீச்
சென்ற த் தில்லா சி தத் தோன்திருந் தம்பலவன்
கு ற த் தில்லாத்த ழய ல்தந்தாற் ெ ாடிச்சியரு
கி றகத் தில்லாப் பழிவந்து மூடுமென் றெள்குதுமே ௬உ

நினை றிவு கூறி ம த

மதழை 'கண் ணி மனமறிந்தல்லது
ெ ாய்த ழுதந்தாற் ெ ாள்ளே மென்றது.

யாழார் மொழிம ் கை ப ் த் திறைவன் எறிதிரைநீர்
ஏழா லெழுபொழி லாயிருந் தோன்நின்ற தில்லையன்ன [தா '
சூழார் குழலெழிற் றெண் டச்செ ' வாய்ந ' வி சொல்லறிந்
தாழா தெதிர்வந்து கோடுஞ் சிலம்ப தரு ', மைழயே. ௯

ப ட மெ ழி னா ல

அருந்தழை மென்மேற் பெருந்தகை ெ ாணரப்
ப டத்து மொழிகிளவியிற் றடுத்தவண் மொழிந்தது.

எழில்வா யிள ஞ்சி யும்விரும் பும்மற் றிறைகுறையு '
டழல்வா யவிரொளி யம்பலத் தாடுமஞ் சோதிய 'தீ ' [டிப்
*குழல்வாய்மொழிம ' கப ' ன் குற்றாலத்துக்கோலப்பி '
பொழி 'வாய் தடவரை வாயல்ல தில்லையிப் பூந்த ழையே.

ந ணுமை தது ம த

வா ணுதற் பேதையை - நா ணுத வ ரத்தது.

உறு ' ள்நி வந்த ணையுர ே ான்பொடி யாமெ ாடு ' த்
ெ று 'கண்நி வந்தசிற் றம்பல ன்மலைச் சிற்றிலின்வாய்
 று ' ' ணிசூட்டினும் ா ணுமென்வா ணுத ' ாகத்தொண்பூ '
குறு 'க ' ணி ே ய்ந்திள மந்திகள்நா ணுமிக் குன்றிடத்தே

இ ம கூறி ம ல

சதீர் குலத்திற் கிசையா தெ ' றது.

நறமனை வே 'கையின் பூட்பயில் பாறையை நாகம் ' ணி
மறமனை வே 'ை யென ணி யஞ்சும்மஞ் சார்சிலம்பா
குறமனை ே 'ை ச் 'ெ ா ட 'கலர் கூட்டுப ே ா
நிறமனை வே 'ை யதளம் பலவன் நெடுவ ரையே

குழல் ய் மொழியம்மை திரு 'குற்றாலத் தெழுந்தருளி யிரு 'கு ' தேவி திருநாமம்.

சே வியிலளென்று மறுத்தல

நவ்வி நோக்கி செவ்வியில ளென்றது.

கற்றில கண்டன்னம் மெல்நடை கண்டு மலர் ...ருளப்
பெற்றில மென்பிணை பேச்சுப்பெறுகிள்ளை பிள்ளையிற் றென்
றுற்றிலள் உற்ற தறிந்தில ளாகத் தொளிமிளிரும்
புற்றில வாளர வன்புலி யூரன்ன பூங்கொடியே ௬௭

ப்பு டத்தேனறு மறுத்தல

ரப்புடைத் தென்று - சேட்படுத்தது.

முனிதரும் அன்னையும் என்னையர் சாலவும் மூர்க்கரின்னே
தனிதரு மிந்நிலத் தன்மைய குன்றமுந் தாழ்ச டமேற்
ப னிதரு தி க ளணியம் பலவர் பகை செகுக்கு
குனிதரு திண்சிலைக் கோடுசென் றுன்சுடர் ... ற்றுவனே.

நீயே கூறென்று ம த்தல

அஞ்சுதும் பெரும பஞ்சின் மெல்லடியைக்
கூறுவநீயே கூறெ ன்றது.

அந்தியின் ...யெழிலம்பலத்தெம்பான் அம்பொன்வெற்பிற்
பந்தியின் வாய்ப்பல வின்சுளை பைந்தே றெடு கடுவன்
மந்தியின் வாய்க் ... டுத் தோம்புஞ் சிலம்ப மன... ணிய
முந்திஇன்வாய்மொழிநீயேமொழிசென்றம்மொய்குழற்கே.

குலமு ற கூறி ம த்தல

தொழுகுலத்தீர் சொற்காகே ம்
இழிகுலத்தே மெனவுரைத்தது.

தெ ...ம் பழங்கமு கின்குலை சாடி கதலிசெற்றுக்
கொ ...ம் பழனத் தொ ...ரிர்குளிர் ...ட்டினை நீஉ மகூர்
ப ...ம் பலவன் பரங்குன்றிற் குன்றன்ன மாபதைப்பச்
சி ...ந் திரிதரு சீறூர்ச் சிறுமியெந் தேமொழியே. ௯00

டி தல

வாட்... மையெதிராது சேட்படுத்தற்கு
மென் கைத்தோழி இன்னமை செய்தது.

சிலையொன்று ...ாள்நுதல் பங்கன்சிற் றம்பல வன் ...யிலை
மலையொன்று மாமு ...த் தெம்மையர் எய்கணை மண்குளிக்குங்

கலையொன்று வெ கணை யோடு கெட்ட தென்னிற்ெ ட்டேன்
கொலையொன்று திண்ணிய வாறையர் கயிற் ெ கெஞ்சிலையே.

இர ெ டு ல

யு றயெதிராது ாதற்றோழி யையஙீபெரிதயர்த்தனையென்றது.

மத்த ழ யாகின்ற மாமிடற் றம்பல வன்கழற்கே
மெய்த்தழை யாகின்ற அன்பி ர் போல விதிர்விதிர்த்து
த்தழை யேந்தி மா விறுய் ை யில் வில்லின்றியே
பித்த ழ யாகிற்ப ராலென்ன பாவம் பெரியவரே. ௦உ

சிறபபி ா ம கூறி மறுததல

மாந்தளிரும் மலர்நீலமும் - ஏந்தலிம்மலை யில்லையென்றது.

அ கும் அரவும் அணிமணிக் கூத்தன்சிற் றம்பலமே
ஒக்கும் இ ள தொளிருரு அஞ்சிமஞ் சார்சிலம்பா
ெ ாக்குஞ் சுனையுங் குளிர்தளி ரு ெ ாழும் போதுகளும்
இக்குன்றி ெ ன்றும் மலர்ந்தறி யாத இயல்பினவே. ௦ ..

இ கூறி த ல

முளையெயிற் றரிவை விளைவில வென்றது.

உருகு தலைச்சென்ற உள்ளத்தும் அம்பலத் தும்மொளியே
பெருகுதலைச்சென்றுநின்றோன் பெருந்துறைப்பிள்ளை ள்ளார்
முருகு தலைச்சென்ற கூழை முடியா முலைபொடியா
ஒருகு , லைச்சின் மழலைக்கென் னேஐய ஓதுவதே ௦ச

ற மகூறி த ல

என்னை ம றத்தபின் எண்ணியதறிதென
நன்னுதல் தோழி ந செய்தது.

ப டால் இயலும் இலை ளர் பாலகன் பார்கிழித்துத்
தொ டாவியலுஞ்சுடர்க் ழலோ தொல்லைத்தில்லையின் ாய்
ண்டா வியலும் வளர்பூந் துறைவ மறைக்கினென்னை
டா வியலு டனில்லை ெ ால்லோ கருதியதே. ௦ரு

டு கிழதல

இன்ன த் தோழி மென்ன க டு
வ திர்வே லண் லு ரத்தது.

மத்தகஞ் சேர்தனி நோ கின வாக்கிறந் தூறமுதே [கும்
ஒத்தகஞ் சேர் தெ னை உய்யகி றோன் தில்லையொ தில

முத்த ஞ் சேர்மெல் நகைப்பெருந் தோளி முகமதியின்
வித்தகஞ் சேர்மெல் லென்னோக்கமன்றோ என்விழுத் துணையே.

அறிய பே ன நினைவு கேடடல

வேந்தன் சொன்ன மாந்தளிர் மேனியை
ெ றியார்கோதை யறியேனென்றது.

வி இறந் தார்நிலம் விண்டவ ரென்றுமிக் காரிருவர்
இறந் தார்தில்லை யம்பலத் தார்கழுக் குன்றில்நின்று
தண்நறுந் தாதி ர் சந்தனச் சோலைப்பந் தாடுகின்றார்
ணிறந் தாரவர் யார் ண்ண தோமன்ன ரின்னருளே.

அ யவ கூறல

அவயவ மவளுக் கிவையிவை யென்றது.

குவவின ெ ாங்கை குரும்பை குழல்கொன்றை கொவ்வைசெவ்வாய்
கவவின ாள்நகை வெண்முத்த கண்மலர் செங்கழுநீர்
தவவினை தீர்ப்பவன் தாழ்பொழிற் சிற்றம் பலமனையாட்
கு வின ாண்மதி போன்றொளிர் கின்ற தொளிமுகமே

ண ந் து ல

க ணினை பிறழ்வ முரைத்தது.

*ஈசற்கு யான்வைத்த அன்பி னகன்றவன் ா கியவென்
பாசத்தின் ாரென்றவன் தில்லையின்னொளிபோன்றவன்தோ
பூசத் திருநீ றெ வெளுத் தாங்கவன் பூ ழல்யாம் [ள்
பேசத் திருவார்த்தை யிற்பெரு நீளம் பெருங் ண் ளே

ழ ெ தீர் ல

அ ன்றவிடத் தாற்று ம ண்டு
வன்றதோழி ை யு றயெதிர்ந்தது.

தோலா கரிவென்ற , ற்குந் துவள்விற்கும் இல்லி தொ
ே லாப் பரி ள வேயன்றி யேலேம் இருஞ்சிலம்ப [மக்
மா ார் கரிய மலர்க் ழ லம்பல ன்மலையிற்
ே ாலாப் பிரசமன் னுட்கைய நீதந்த ெ ாய்த ழயே. ௦

குறிப்பறி ல

த ழியெதிரா தொழிவதற்கோர்
சொல்லறியேனெ னைப் பல் லை 'குரைத்தது.

ழைகா ' டலுஞ்சுளி யுங்களி யானையன் ஞன்காத்தில்
தழை ாண் டலும்பொய்த ழைப்பமுன் ாண்பனின் றம்பலத்தான்
உழை ாண் டலும்னைப் பாகுமென் நோக்கிம ' நோக் ங ண்டால்
இழை ா ' பணைமுலை யாயறி யேன்சொல்லும் ஈடவற்கே .

றிபபறிந் கூ ல

ஏ ழ ' இருந்த ழ தோழிெ ாண் டு ாத்தது.

த ளத்த நீறணி யுந்தடந் தோளண்ணல் த ' ஞருபால்
அவளத்த ஞம்ம ஞ ' தில்லை யானன் றரித்தத ' ன
கவளத்த யானை கடிந்தார் காத், ' ஞர்தழையு '
துவளத் தருவன வோசுரும் பார்குழல் தூமொழியே க உ

துத ாத்தல

கடித்தழை ெ ாணர்ந்த ாதற்ருேழி
மடக்கொடி மாதர்க்கு வகுத்துரைத்தது.

ஏறும் பழிதழை யேற்பின்மற் றேலா விடின்ம ல்மா
ஏறும் அவன்இட ப' கொடி யேற்றிவந் தம்பலத்துள்
ஏறு மான்மன்னும் ஈங்கே ாய் மலைநம் மிரும்புன ' ாய்ந்
தேறும்மலைதொலைத்தாற்கென்னையாஞ்செய்வதே, ந்திழையே.

ழே பி ல

கரு' குழன் மடந் த '(கு) அரும்பெறற்ருேழி
இருந்தழை ெ ாள்ெ ன விரும்பிக் கொடுத்தது.

தெவ்வ ாமெய்யெரி ாய்சிலையாண்டென்னையாண்டுெ ா ' ட
செவ் ரை மேனியன் சிற்றம் பலவன் செழு ' யிலை
அவ்வ ா மே ன்றி யில்லைகண் டாயுள்ள வாறருளான்
இவ்வ ா மேற்சிலம் பன்னொளி தில்தந்த ஈர்ந்த ழயே.

த ழ விருபபு த் ல

விருப்பவள் தோழி பொருப்பற் கு ாத்தது.

பாசத்தளை யறுத்தாண்டுெ ா ' டோன் தில்லை யம்பலஞ்சூழ்
தேசத் த செம்மல் நீத ' தனசென்று யான்ெ ாடுத்தே '

பேசிற் பெருகுஞ் சுருங்கும் மருங்குல் பெயர்ந்தரைத்துப்
பூசிற் றிலளன்றிச் செய்யா தனவில்லை பூந்த ழையே. ரு

கசு. பகற்குறி

குறியிடங் கூறல

வாடிடத்தண்ணல் வண்த ழையெதிர்ந்தவள்
ஆடிடத்தின்னியல் பறியவுரைத்தது.

வானுழைவாளம்பலத்தரன் குன்றென் றுவட்கிவெய்யோன்
தானுழை யாவிரு ளாய்ப்புற நாப்பண்வண் தாரகைபோல்
தே நுழை நாகம்மலர்ந்து திகழ்பளி கால் மதியோன் [லே
கா னுழை வாழ்வுபெற்றாங் கெழில்காட்டு மொர்கார்ப்பொழி

ஆடிடம படாதல

வண்தழை யெதிர்ந்த வொண்டொடிப் பாங்கி
நீடமைத் தோளியொ டாடிடம் படர்ந்தது.

புயல்வளருசல்முன் ஆடிப்பொன்னேபின்னைப்போய்ப்பொலி
அயல்வளர் குன்றில்நின் றேற்றும்அருவி திருவுருவின் [யும்
கயல்வளர் வாட்க ணி போதரு ாதரந் தீர்த்தருளுந்
தபல்வளர் மேனிய னம்ப த் தான்வரைத் தண்புனத்தே.

குறியிடத்து கே ேறல

அணிவள ராடிடத் தாய வெள்ள
மணிவளர் கொங்கையை மருங் கன்றது.

தினைவள த்துச்சிலம்பெதிர்கூஉய்ச் சிற்றின்முற்றிழைத்
சுனைவளம்பாய் துதுணை மலர்கொய்துதொழுதெழுவார் [துச்
வினைவளம் நீறெழ நீறணி யம்பல வ றன்வெற்பிற்
புனைவளர் ெ ாம்பான் னையன்ன கா டும் புனமயிலே கக

இட த நீ ல

மடத்த மாத ர யிடத்தகத் துய்த்து
நீங் லுற்ற பாங்கி ப ர்ந்தது.

ர வே யினநின தோட்குடை ந் து ன் முத்தஞ்சிந்திப்
பா ே யறையுறை கும்பஞ் சடிப்பான் தில்லைய ய்

ர ' வேய் தருவனி ' ே நிலு ' ே சென்றுன் ார்குழற்கீர் '
குரல்வே ய ரிமுரல் ொ ா ' ார் தடமலர் ொ ா ' டுவங்கே

உ ' ல

ளிமயிற் சாயலை யொருசிறைக் ' ட
ஒளிமலர்த் தாரோ னு ந்து ரத்தது.

படமா சுணப்பள்ளி யிக்கு டா 'கியப் ப ' ய 'க '
நெடுமா லெ வெண்ணை நீநினை ' தோநெஞ்சத் தாமரையே
இடமா இரு ' லுற் றேறுதி 'லை நின்ற ' ஈர் ' யிலை
டமார் முலைமட வாய் ந்து வைகிற்றிவ் வார்பொழிற்கே

ரு ° ணை

வாணுதலரி வ ாணுதல் ண்ட
ே ா த வேல ன் ஆதரவு ரத்தது.

தொத்தின் மலர்ப்பொழில் தில்லைத்தொல்லோனருளென்னமுன் னி
முத்தின் குவளைமென் ாந்தளின் மூடித்தன் ஏரளப்பாள்
ஒத்தீர் ' ொ ாடியி னொதுங்குகி ' முள்மருங் குல்டுெ ரு ' கப்
பித்தீர் பணைமுலை காளென்னுக் கின்னும் பெருக்கின்றதே

ப ா கி யறிவுரைத்தல

நெறிகுழற் பாங்கி - அறிவறி ரித்தது.

அளிநீ டளகத்தின் அட்டிய தாதும் அணியணியும்
ஒளிநீள் சுரிகுழற் சூழ்ந்தவொண் மாலையுந் தண்நறவு '
ளிநீ யெனச்செய் தவன் டற் றில்லையன் னுய் ல ' ல்
தெளிநீ யனையபொன் னேபன்னு கோலந் திருநுதலே

உணமகிழ்ந் து ரத ல

தண்மலர்க் ே ாதையை உண்மகிழ்ந் து ரத்தது

செழுநீர் மதிக்கண்ணிச் சிற்றம் பலவன் திரு ' முலே
ொ முநீர் மையிற்சென்று கி ' கிணி வாய் ' ொ ாள்ளுங் ள்ள
முநீர் மலரிவள் யானதன் ' மரு விப்பிரியா ' [த்த
ொ ாழுநீர் நறப்பரு கும்பெரு நீர் ம அளிகுலமே உ௩

பகற்குறி

ஆயத்துய்த்தல

கனைகடலன்ன கார்மயிர் கணத்துப்
புனைமடமானைப் புவிட்டது.

கொழுந்தா ரனை முகை கொண்டலம் பாசடை வி ' மடுவில்
எழுந்தார் மதிக்கம லம்மெழில் தங்கி, ன இப்பிறப்பில்
அழுந்தா வனை யென்னை ஆண்டவன் சிற்றம் பலமனையாய்
செழுந்தா தவிழ்பொழி லாயத்துச் சேர்க திருத்த வே

ே ாழி ந்து கூட ல

நெறியுறு குழலியை நின்றிடத் துய்த்துப்
பி றநுதற்பா' கி பெயர்ந்தவட் குரைத்தது.

பொ ' னனை யான்தில்லைப் பொ' கர வம்புன் சடைமிடைந்த
மின்னனை யானருள் மேவலர் போன்மெல் விர 'வருந்த
மென்னனை யாய்மறி யேபறி யேல்வெறி யார்மலர்கள்
இன்னன யான்கொணர்ந் தேன்மணந் தாழ்குழற் ே ய்வனவே.

ஆடிடம் புகுதல

தனிவிளையாடிய தாழ்குழற்றேழி
பனிமதி நுதலியோ டாடிடம் படர்ந்தது.

அறுகால் நி றைமல ரைம்பால் நிறையணிந் தேன் அணியார்
துறு ான் மலர்த்தொத்துத் தோகைதொல் லாயமெல்லப்
சிறு ால் மரு 'கு' ருந்தா வகைமி என்சிரத்தின் [புகு
உறு ால் பிறர்க்கரி யோன்புலி யூரன்ன ஒள்நுதலே உ

தனி ா

வேயொத்த தோளியை ஆயத்துய்த்து'
குனிசிலையண்ணலைத் தனிக 'டு ாத்தது.

தழ 'கும் அருவியெஞ் சீறூர் பெரும இதுமதுவு'
கிழ 'கும் அருந்தி இருந்தெம்மொ டின்று கிளர்ந்துகுன்றர்
முழ 'கும் குரவை இரவிற் ' டேகு முத்தன்முத்தி
ழ 'கும் பிரானெரி யாடிதென் தில்லை மணிந ர்க்கே உள

பரு கூறி ாவு விலக்க ல

மாந்தளிர் மேனி ய வ ரந்தெய்தா
தேந்தலிவ்வா றியங் லென்றது.

தளளி மணிசந்த மு' தித் தறுகட் கரிமருப்புத்
தெள்ளி நறவம் திசைதி ச பாயும் மலைச்சிலம்பா

வெள்ளி மலையன்ன மா 'விடை யோன்புலி யூர்விளங்கும்
வள் ளி மரு 'குல் ருத்துவ போன்ற வனமுலையே. உ௮

ரவுடமபட து மிருததுக கூறல

வரைவுகடாய வாணுதற்ரோழிக்கு
வி ரமலர்த்தாரோன் மிருத்துரைத்தது.

மாடம்செய் பொன்ன ரும்நி ரில்லையிம் மாதர் 'ெ ' ப்
பீடம்செய் , ரமரை யோன்பெற்ற பிள்ளை ய உள்ளலரை '
கீடம்செய் தென்பிறப் பு 'கெடத் தில்லைநின் ரேன்கயிலைக்
கூடம்செய் சாரல் ெ ாடிச்சியென் ரேநின்று கூறு ோதே.

- ம கூறி ை வு டாதல

ல்வ ரநாடன் இல்லதுரைப்ப
ஆ' வளுண்மை பாங்கி பகர்ந்தது.

வேய்தந்தவெண்முத்தஞ் சிந்துபைங் கார்வரை மீன்பரப்பிச்
சேய்தந்த வான ம் மானுஞ் சிலம்பதன் சேவடிக்கே
ஆய்த 'த அன்புதந் தாட்கொண்ட அம்பல வன்மலையில்
, ாய் , ந்தை ா வ ேனலெங் காவலித் தாழ்வரையே.௬௰

நுதத ° கூறி வ ரவு கடாதல

னங்கு ழ முகத்தவள் மனங்குழைவுணர்த்தி
ி ரவளைத் தோளி வரைவு கடாயது.

மன்னு ' திருவருந் தும்வரை யாவிடின் நீர்வரைவென்
றுன்னு மதற்குத் தளர்ந்தொளி வாடு திர்உம்பரெலாம்
பன்னும் புகழ்ப்பர மன்பரஞ் சோதிசிற் றம்பலத்தான்
பொன்ன ' பூல்வழுத் தார்புல னென்னப் புலம்புவனே

த ச ம கூறி வு டாதல

மடத்த கமாதர்க் டுப்பனஅறியா
ே ற் ண்பாங்கி ஏற் வுரைத்தது.

பனித்து ' டஞ் சூடும் படர்சடை அம்பல வன் ல ந்
தனித்து ' டவன்தொழும் தாளோன் யிலைப் பயி 'சிலம்பா
கனித்தொண்டை வாய்ச்சி திர் முலைப்பாரிப்பு ' ' டழிவுற்
றினிக்கண் டிலம்பற் றுச்சிற் றிடைக்ெ ன்றஞ்சுமெம்மனையே.

இறடே றி றிவித்து வரைவு ட தல

விற்செறி நுதலியை - இற்செறி வு ரத்தது.

ஈவிளை யாட நறவிளை வோர்க்கெதமர் மால்பெற்றும்
வேய்விளை யாடும்வெற் பாஉற்று நோக்கியெம் மெல்லியலைப்
போய்விளை யாடலென் றன்னை அம்பலத் தான்புரத்தில்
தீவிளை யாட நின் றேவிளை யாடி திருமலைக்கே ௰௰

தமர் நினைவு ரத்து வ ரவு கடாதல

விற்செறி நுதலியை இற்செறி விப்பரென்
றொளிவேலவற்கு வெளியே யுரைத்தது.

சுற்றுஞ் சடைக்கற்றைச் சிற்றம் பலவற் றொழாதுதொல்சீர்
கற்றும் அறிய லரிற்சிலம் பா இடை கைவதுகண்
டெற்றுந் திரையின் அமிர்தை யினித்தம ரிற்செறிப்பார்
மற்றுஞ் சிலபல சீறூர் பகர்பெரு வார்த்தைகளே. ௰

எதிர்கே ள் கூறி வரைவு கடா ல

எந்தி ழத் தோழி எந்தலை முன்னிக்
டியாமாறு கொடி கென்றது.

வழியும் அதுஅன்னை யென்னின் மகிழும்வந் தெந்தையுந்நின்
மொழியின் வழிநிற்குஞ் சுற்றமுன் னேவய மம்பலத்துக்
குழிடம்ப ரேத்துமெங் கூத்தன்குற் றாலமுற் றும்மறியக்
கெழியும்ம வேபணைத் தோள்பலவென்னோ கிளக்கின்றதே.

ஏ கே கூறி ரவு ட ல

என்னையர் அணி வின் தென்றது.

படையார் கருங் ண்ணி ண்ணப் பயோதரப் பாரமும்நுண்
இடையார் மெலிவுங் ண் டண்டர் ளீர்முல்லை வேலியெம்மூர்
வி டயார் மருப்புத் திருத்திவிட் டார்வியன் தென்புலியூர்
டையார் கடவி வருவது போலு முருவினதே. க௰கூ

அயலு யு து வு டாதல

ய பு ர ண்ணி ய - அயலுரை யு ரத்தது.

உருப்பனை அ னை க் குன்றொன் றுரி துர வூரெரித்த
செ ருப்பனை அம்பலத் தாதியை உ பர்சென் றேத்திநிற்கு

திருப்பனை யூர்அனை யாளைப்பொன் னாளைப் புனைதல்செப்பிப்
பொருப்பனைமுன்னின்றென்னே வினையேன்யான் பு ல்வதுவே.

தினைமுதிர்வுரைத ரவு டாதல

ஏ ல் விளையாட் டினியில்லையென்
மானற்றோழி மடந்தைக் குரைத்தது.

மாதிடங் ெ ாண்டம் பலத்துநின் றோன்வட வான்கயிலைப்
போதிட ' கொண் பொன் வேங்கைதினைப்புனங்கொய்கெ ன்று
தாதிட ' கொ ' டுபொன் வீசித்தன் கள்வாய் சொரியநின்று
சோதிட ' கொண்டிதெம் மைக்கெ டு வித்தது தூமொழியே

ப ல லவில்ககி வை வு ட ல

அ ல் ரை காடனைப் - பகல் ர லென்றது.

வடிவார் வயற்றில்லை யோன்மல யத்துநின் றும்வருதேன்
டிவார் ளி ண்டு நின்றலர் தூற்றப் பெரு ' ணியார்
நொடிவார் நமக்கினி நோத யானும ' ெ ன்னுரைக்கேன்
தடிவார் தினையெமர் காவேம் பெருமஇத் தண்புனமே. ௩௯

தினை ெ ெ த் வ ரவு டா ல

தண்புனத்தோடு தளர்வுற்றுப்
பண்புனைமொழிப் பாங்கி ப ர்ந்தது.

*நினைவித்துத் தன்னையென் ெ ஞ்சத்திரு ' , ம்பலத்துநின்று
புனைவித்த ஈசன் பொதியின் மலைப்பொருப் பன்விருப்பில்
தினைவித்தி ' ாத்துச்சிற ' து நி ' றேமுக்குச் சென்றுசெ ' று
வினைவித்தி ' காத்து விளைவு ' ட தாகி விளைந் துே . ௪௦

ே ெ ெ ரவு ட தல

நீ ' கு இனி கெடுக்க யென
ே ங் ே ல்லை த்து வி ம்பியது.

கனை டற் செய்த ஞ் சு ' டு ண் டார் ' ம் பலத்தமிழ்தாய்
வினைெ டச் செய்தவ ' வி ' தோய் யிலை மயிலனையாய்
நனைெ டச் செய்த மாயி ' மை ' ெ டச் செய்திடுவா '
தினைெ டச் செய்திடு மாறுமு ' டோஇத் திரு ' கணியே

இரக முற்று வ ரவு ட ல

செழுமலை நாடற்கு ' - கழுமலுற் றிரங்கியது.

வழுவா இயலெம் மலையர் விதைப்பமற் றியாம் ளர்த்த [ஞ்
ெ ாழுவார் தினையின் குழா.' ளெல்லா மெ' குழாம் வணங்கு
செழுவார் கழற்றில்லைச் சிற்றம் பலவரைச் சென்றுநின்று
தொழுவார் வினைநிற்கி லேநிற்ப தாவதித் தொல்புனத்தே.

கொய்தமைகூறி வ ரவு ட ல

நீடிரும்பு த்தினி யாடேமென்று-வரைவுதோன்ற வுரைசெய்தது.

பொருப்பர்க் குயாமொன்று மாட்டே' ம் புகலப்பு லெமக்காம்
விருப்பர் 'கு யாவர்க்கு மேலர்க்கு மேல்வரு மூரெரித்த
நெருப்பர்க்கு நீடம் பலவருக் கன்பர் குலம்நிலத்துக்
கருப்பற்று விட்டெனக் கொய்தற்ற தின்றிக் கடிப்புனமே.

பிரிவரு மகூறி ரைவு கடா ல

மறைப்புறக் கிளவியிற் - சிறைப்புறத் து ரத்தது.

பரிவுசெய் தாண்டம்பலத்துப் பயில்வோன்பரங்குன்றின்வா
அருவிசெய் தாழ்புனத்தைவனங்கொய்யவு மிவ்வனத்தே [ய்
பிரிவுசெய் தாலரி தேகொள் பேயொடு மென்னும்பெற்றி
இருவிசெய் தாளி னிருந்தின்று காட்டு மிள.' ளியே. கசச

மயிலோடுகூறி வு ட ல

நீங்கரும்புனம்விடு நீள்பெருந்துயரம் பாங்கி பகர்ந்து பருவரலுற்றது.

ணியார் கருத்தின்றுமுற்றிற்று யாஞ்சென்று ' கார்ப்புனமே
மணியார்பொழில்காண் மறத்திர் ' டீர்மன்னுமம்பலத்தோ
அணியார் கயிலை மயில்காள் அயில்வேல் ஒருவர்வந்தால் [ன்
துணியாதன துணிந் தாரென்னும் நீர்மைகள்சொல்லுமினே

வ மபுன் ந ' தல

மெ ' புனம் விடுத்து மெல்லியல் செல்ல
மின்பொலி வேலோன் மெலிவுற்றது.

பொதுவினிற்றீர்த்தென்னையாண்டோன்புலியூரா ' பெ ருப்பே
இதுவெனி லென்னின் றிருக்கின்ற வாறெம்பிரும்பொழிலே
எதுநுமக்கெய்திய தென்னுற்றனிர்அறை யீண்டருவி [மே
மதுவினிற் ை ப்புவைத் தாலொத்த வாமற்றி ' ா ' பு

பதிநே கி நு தல

மதிநுதலரிவை பதிபுகலரிதெ ன-மதிநனிகலங்கிப் பதிமிகவாடியது.

ஆனந்த மாக்கட லாடுசிற் றம்ப மன்னபொன்னின்
தேனுந்து மாமலைச் சிறா ரிதுசெய்ய லாவதில்லை
வானுந்து மாமதி வேண்டி அழும்மழப் போலுமன்றே
ஏனுந் தளர்ந்தனன் நீயுந் தளர்ந்தனை நல்நெஞ்சமே. கசஎ

கச இரவுக்குறி

இ வு குறி வேணடல

ள்ளிருட்குறியை வள்ளல்வினைந்து
வீங்குமென்முலைப் பாங்கிக்குரைத்தது.

மருந்து ட் அல்லற் பிறவிப் பிணிக் ம் பலத்தமிர்தாய்
இருந் னர் குன்றினின் றேங்கும் அருவிசென் றோர்தி ழப்
பொருந்தின மேகம் புதைந்திருள் தூங்கும் புனையிறும்பின்
விருந்தினன் யானுங்கள் சிறா ர தனுக்கு வெள்வளையே. கசஅ

வழிபரு மகூறி த் ல

இரவரலேந்தல் ருதியுரைப்பப்-பருவரற்பாங்கி யருமையுரைத்தது.

விசும்பினுக் ே ணி நெறியன்ன சின்னெறி மேன்மழை தூங்
கசும்பினிற் றுன்னி அளைநுழைந் ரலோக்கும் ஐயமெய்யே
இசும்பினிற் சிந் தக்கு மேறற் கரிதெழி லம்பலத்துப்
பசும்பனி கோடுமிலைந் தான்மல யத்தெம் வாழ்பதியே.

நினை நெஞ டதல

பாங்கிவிலங் ப் பருவரைநாடன் - நீங்கிவிலங் ரது நெஞ்சுடைந்தது.

மாற்றே னெ வந்த கா னை ஓல மிடஅடர்த்த [டுமி
ே ாற்றேன் குளிர்தில்லை கூத்தன் ெ ாடுங்குன்றின் நீள்கு
மேற்றேன் விரும்பும் முடவனைப்போல மெலியும்ெ ஞ்சே
ஆற்றே னரிய அரிவை கு நீவைத்த அன்பினு ே. கஞ0

இரவுககுறி நே் தல

தடவரை நாடன் தளர்வு தீர - மடநடைப் பாங்கி வகுத்து ரத்தது.

கூளி நி ரக்கநின் றம்பலத் தாடி குரை ழற்கீழ்த்
தூளி நி ரத்த சுடர்முடி யோயிவள் தோள் சையால்

ஆளி நிரைத்தட லானைகள் தேரு மிரவில்வந்து
மீளி யுரைத்தி வினையே னுரைப்பதெ, ன் மெல்லியற்கே.

டகே ள வினு, ல

நெறிவில ' குற்றவ ளூறு துயர்நோக்கி
யாங்கெ ாருகுழல் பாங்கி பகர்ந்தது.

வரையன் னொருகா லிருகால் வளைய நிமிர்த்துவட்கார் [ணூர்
நிரையன் றழலெழ வெய்துநின் றோன் றில்லை யன்னநி ர
விரையென்ன மென் னிழ லென்ன வெறியுறு தாதிவர்போ
துரையென்ன ே ாசிலம் பா லம் பாவி ஒளிர் வன வே. கறுஉ

உடகே ண வினுதல

தன்னைவினவத் தானவள் குறிப்பறிந்து
தென்னைநின்றுட் டிகலணி யென்றது.

செம்மல ராயிரந் தூய்க்கரு மால்திருக் க ' அணியும்
மொய்ம்மல ரீர்ங்கழ லம்பலத் தோன்மன் னு தென்மலயத்
தெம்மலர் சூடிநின் றெச்சாந் தணிந்தென்ன நன்னிழல்வாய்
அம்மலர் ாட்கண்நல் லாயெல்லி வாய்நும ராடுவதே. கறுரு

குறியிட ' கூ ல

இரவுக்குறியிவ ணென்றுபாங்கி - யரவக்கழலவற் றியவுரைத்தது.

பனைவளர் ம்மாப் படாத்தம் பலத்தரன் பாதம்வி ' ணோர்
புனைவளர் சாரற் பொதியின் மலைப்பொலி சந்தணிந்து
சுனைவளர் காவிகள் சூடிப்பைந் தோகை துயில்பயிலுஞ்
சினைவளர் வே ள் யா ' கணின்றுடுஞ் செழும்பொழிலே

இ வுகதுறி யே பி த

அர க் ழலவ ஞற்றுனென இரவுக்குறி யேற்பித்தது.

மலவன் குரம் பயை மாற்றியம் மால்முதல் வானர்க் ப்பா '
செலவன்பா ' ே ாக்குஞ்சிவன் தில்லை ' ா லிற் சீர்ப்பெ டயோ
, லவன் பயில் து ண்டஞர் கூர்ந்தயில் வேலுா ான்
செலவந்தி வாய்க் ண் டனனென் தா ' ெ ான்ம ' சேர்துயிலே.

இ வு ல

குரவரு குழலி ' இரவா வு ரத்தது.

மோட்ட ' கதிர்முலைப்ப ' கு டத்தில்லைமுன்னோன் ழற்கே
ே ாட்டந் தருந ' குருமுடி ெ ற்பன் மழைகுழுமி

ாட்டம் புை த்தன்ன நள்ளிருள் ாகம் நடு கச்சி கம்
வேட்டந் திரிசரி வாய்வரு வா சொல்லு மெல்லியலே.

ஏ கூறி மறு தல

இழுக்கம்பெரி திரவரி ன அழுக்கமெய்தி ரிவையுரைத்தது.

செழுங் ார் முழவதிர் சிற்றம் பலத்துப் பெருந்திருமா
கொழுங்கான் மலரிடங் கூத்தயர் வோன்கழலேத்தலர்போல்
முழுங்காரரி முரண்வாரணவேட்டைசெய்மொய்யிருள்வாய்
வழங்கா அதரின் வழ கென்று மோவின்றெம் வள்ளலையே.

கு ேர்தல

அலையே லண்ணல் நிலைமை கேட்டுக்
ாலைவேற் ண்ணி குறை நயந்தது.

ஓ கு மொருவிட முண்டம் பலத்தும்ப ருய்யஅன்று
தாங்கு மொருவன் தட ரை வாய்த்தழங் கும்அருவி
வீ குஞ் சுனைப்புனல் வீழ்ந்தன் றழுங்கப் பிடித்தெடுத்து
வாங்கு மவர்க் றி யேன்சிறி யேன்சொல்லும் வாசகமே.

கு ற நேர்ந்தமை கூறல

கு ற யந்தனள் நெறிகுழலியென
எறி லண் ணற்கறிய உ ரத்தது.

ஏ ற் பசு தி ொ றாழ்க் கழிய எழிலியுன்னிக்
ானக் குற ர்கள் ம்பலை செய்யும்வம் பார்சிலம்பா
யானிற்றை யாமத்து கின்னருள் மேல்கிற் லுற்றுச்சென்றேன்
தேனக்க ான் றயன் தில்லை யுறூர்செல்லலுஞ் செல்லல் ளே.

ரவு ந் தல

வளமயிலெடுப்ப இளமயிற்பா கி-செருவேலண்ணல் வரவு ரத்தது.

முன்னு மொருவ ரிரும்பொழில் மூன்றற்கு முற்றுமிற்றூற்
பின்னு மொருவர்சிற் றம்பலத் தார்தரும் பேரருள்போல்
துன்னுமொரின்பமென்றேகைதந் தோகைக்குச்சொல்லுவபோல்
மன்னும் அரவத்த வாய்த்துயில் பேரும் மயிலினமே. ௬௦

ய் யி லறிதல

சல்மி சவைத் தொள்ளமளியில் - தாயதுயில் தானறி த்து.

கூடார் அர எரி கூட ொடுஞ்சிலை கொண்ட அ டன்
சேடார் மதி மல்லற் றி லையன் ஞெய்சிறு ட்பெருவெண்

ே ாடார் ரிகுரு மாமணி பூசலைக் கோப்பழித்துத்
தோடார் மதுமலர் ாகத்தை நூக்கும்கஞ் சூழ்பொழிற்கே

யிலெடுத்துச் சேறல

தாய்துயிலறிந் தாய்தருபவள் மெல்லியற்குச் செ ல்லியது.

வி ' னு 'கு மேல்வியன் பாதலக் கீழ்விரி நீருடுத்த [றின்
ம ' ணு 'கு காப்பண் யந்துதென் றில்லைநின் ேறன்மிடற்
வ ' ணக் குவளை மலர்கின் றனசின வாண்மிளிர்நின்
' ணெ 'கு மேல் ண்டு ாண்வண்டு வாழுங் கருங்குழலே

இடத்துய்த்து நீ கல

மைத்தடங் ண்ணி ய யுய்த்திடத்தொருபால்
நீங்கலுற்ற பாங்கிப ர்ந்தது.

நந்திவரமென்னும்காரணன்நாண்மலர்க் ண்ணிற்கெ ° ந்
தந்தி வரன்புலி யூரனை யாய்தடங் கண்கடந்த
இந்தி வரமிவை காண்நின் இருள்சேர் குழற்செ ழில்சேர்
சந்தி வரமுறி யும்வெறி வீயுந் தருகுவனே. ௬ரு

த ள ரந் ல

டுவகிரனைய வரிநெடுங் ண்ணியைத்
தடு ரியன்பொடு தளர் ' ன்று ரத்தது.

காமரை வென்றக ' ணேன்றில்லைப் பல்கதி ரோனடைத்த
தாமரை யில்லின் இதழ் 'கத 'திற' தோதமியே
பாம்அ ர மே லை பற்றிச் சிலம்பொது ' கிப் பயவே
'ாம்அ ர யாமத் தென்னோவந்து வ ' யந்ததுவே. ௬௪

ந லைத

அன்புமிகுதியி ளவளாயவளைப்
பொன்புனைவேலோன் பு ழ்ந்துரைத்தது.

அகிலின் புகை விம்மி ஆய்மலர் ே ய்ந்தஞ் சனமெழுதத்
தகிலுந் தனிவடம் பூட்டத் த ாள்ச ' ரன்புலியூர்
இகலு மவரிற் றளருமித் தேம்ப லிடைஞெமியப்
புகிலும் மி இ ' ே யிறு மா 'கும் பு ர்முலையே ௫

முக ° டு கிழ ல

மு யவிழ்குழலி மு மதி ண்டு திகழ்வேலண்ணன் மகிழ்வுற்றது.

அழுந்தேன் நர த்து யாடுனன் றிருப்பவந் தாண்டுடு ாண்ட
செழுந்தேன் திகழ்பொழில் தில்லைப் புறவிற் செறுவகத்த
கொழுந்தேன்மலர்வாய்க்குமுதமி வள்யான்குழு—ச்சுடர்டு ா
டெழுந், ா கதுமலர்த் தும்முபர் வானத் திளமதியே. ['

பள்ளியிடத்துய்த் தல

பிரிவது ருதிய பெருவரைநாடன்
ஒள்ளிழைப்பாங்கியொடு பள்ளிகொள்டு ன்றது.

சுரும்புறு நீல ' கொய்யல் தமிநின்று துயில்பயின்மோ
அரும்பெறற்றோழியொடாயத்துநாப்ப ' அமரடுா ' ஞர்
இரும்புறு மாமதில் பொன்னிஞ்சி வெள்ளிப்புரிசையன்றோர்
துரும்புறச் செற்றகொற் றத்தெம் பிரான்தில்லை சூழ்பொழிற்டு .

ரவுவிலக் ல

தெய்வமன்னாளைத் திருந்தமளிசேர்த்தி
மைவரைநாடனை வரவுவிலக்கியது.

நற்ப ற் சோமன் எரிதரு நாட்டத்தன் தில்லையன்ன
விற்பனை த் தோங்கும் புருவத் திவளின் மெய்யேயெளிதே
டு ற்ப ச்சோலையி ' வேய்வளர்தீச்சென்று விண்ணினின்ற
ற்ப ச் சோலை கதுவு ' ல் ாடஇக் ல் தடு. கசுஅ

ஆ ற ா ° ல

। ரவு டாய ாணுதற்றோழிக் - ருவரைநாட ஞற்று துரைத்தது.

ப ா யர ா அம்பலத் டு, ம்பரன் பைந் யிலைச் [ய
செ ' ாய் ' ரு ' ட்பெரும்பணைத்தோட்சிற்றி ட 'கொடி
மொய் ார் மலத்துமுற்றிழையின்றென்முன்னைத்த த்தால்
இ ' ா றிரு 'குமென் றேகிற்ப தென்றுமென் இன்னுயிரே.

இ கூறி வு ட ல

அதிர்கழல ன் அ ன்றவழி - யெதிர்வதறியா திர 'கியு ரத்தது.

ப ா யர ும் மறியும் ட மூவும் பயி ' ம ர் ')
மொய்வார் சடைமுடிமுன் ன் தில்லையி ' மு 'ணி ' ாற்

செ ாய் ருவயிர்ச் சேர்த்திச் சிறியாள் பெருமலர்
மைவார் குவளை விடும்மன்ன நீ ரமுத்த மாலை ளே ௭0

நீ வு செ ளிபபட நூ ல

தனிவேலவற்குத் தந்த ர்வறியப்-பனிமதிவிள ம்பாங்கிப ர்ந்தது.

ா ந் தொழுவெழி அம்பலம் ண்ணி டம் வில்லோன்
நா மிதுமதி யேமதி யே வில் வேற்ற ை யெ ள்
நா ம் வரவெதிர் ா ெ ாள்ளும் ள்ளிருள் வாய் றவார்
நா ம் மலிபொழில் வாயெழில் வாய்த்தநின் நாய மே. ௭

அலல குறியறிவித் ல

ல்லியன்னவ ளல் குறிப்பாடு
அ றப்புனற்றுறை ற்குச் சி றப்புறத்துரைத்தது.

மின்னங் ருஞ் சடைமுடி யோன்வியன் தில்லையன்னாய்
என் லமர லெய்திய தோளழின் முத்தந்தொத்திப்
பொன்ன லர்புன்னைச் சே கயின் வாய்ப்புலம் புற்று
அன்னம் புலரு மளவுந் துயிலா தமு கி ே [முற்றும்

டலி ட த துய றிவித ல

எறி டல்மேல் வத் திரவருதுயரம் அ ற மலவற் கறியவுரைத்தது.

சோத்துன்னடியமென்றுரைக்குழுமித்தொல்வானவ ்சூழ்ந்
தேத்தும் படிநிற்ப ன் தில்லை யன்ன ளிவள் துவள
ஆர்த்துன் னமிழ்துந் திருவும் மதியும் இழந்தவம்நீ
பேர்த்து மிரைப்பொழி யாய்பழி நோ ாய் பெரு டலே.

மி கழிபட கிளவி

தாம மி தாழ்குழலேழை - காமம்மிக்க ழிபடர்கிளவி.

மாதுற்ற மே ரி வரையுற்ற வில்லி தில் லைந ர்சூழ்
போதுற்ற பூம்பொழில் ாள்கழி காளெழிற் புள்ளினங் ாள்
ஏதுற் றழிதியென் னீர்மன் மீர்ந்து வர்க்கிவளோ
தீதுற்ற தென் ெ ன் னீரிது ே ாநன்மை செப்புமினே.

பபுச சி றமி றுகி வி

மெய்யுறு ாவலிற் - யறு கிளவி.

இன் ற ார்பொழில் தில்லை ரி ற சீர்விழவிற்
ப ளிற மாலைத் தொ ப லாம்பல் விள கிருளி

துன் அற வுய்க்குமில் லோருந் துயிலில் துறைவர்மிக்க
ெ ான்திற வேலொடு வந்திடின் ஞாளி குரைதருமே. க ௫

ஆறுபாாத்துறற அச கிளவி

ாறவார்குழ னவ்விநோக்கி ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி.

தாருறு கொன்றையன் தில்லைச் சடைமுடி யோன்கயிலை
நீருறு ான்யா றளவில நீந்திவந் தால்நினது
போருறு வேல்வயப் பொங்குரும் அஞ்ச மஞ்சிவருஞ்
சூருறு சோலையின் வாய்வரற் பாற்றன்று தூங்கிருளே.

ஞுட நெய்திடுகி வி

மின்னுப்புரையும் அந்நுண்மருங்குல்-தன்னுட் யாநெய்திடுகிளவி.

விண்தலை யாவர்க்கும் வேந்தர்வண் தில்லைமெல் ல ழிசூழ்
ண்டலை யேகரி யாக் ன்னிப் புன்னைக் கலந்தகள்வர்
க டிலை யேவர ங்குலெல் லாம்மங்குல் வாய்விளக்கும்
மண்டல மேபணி யாய்தமி யேற்கொ ாரு பாசகமே. க ௭

நிலை ஈடு ரததல

கின்னினழிந்தனள் மின்னிடைமாதென
வ ரவுதோன்ற உரைசெய்தது.

பற்றொன் றி லார்பற்றுந் தில்லைப் பரன்பர குன்றில்நின்ற
புற்றொ றர ன் புதல்வ னெனநீ புகுந்துநின்றால்
ம துன்று மாமல ரிட்டுன்னை வாழ்த்திவந் தித்தலன்றி
மற்றொ று சிந்திப்ப ரேல்வல்ல ளோமங்கை வாழ்வகையே.

இ வுறு ர டலே டு ே ல

எறிவேற் ணி யிரவுறுதுயரஞ்
செறி வி டச் சேர்த்தியுரைத்தது.

பூ ணை வேளைப் பொடியாய் விழவிழித் தோன்புலியூர்
ஓங் ணை மேவிப் புர டு விழுந்தெழுந் தோலமிட்டுத்
தி ணை தோரல்லுந் தேறாய் கல கிச் செறிகடலே
ஆ ணைந் தார்நி னை யும்முளரோசெ ற ன்றவரே

அலரறிவு ல

அலேலே லண்ணன் மனமகிழருள் பலராலறியப் பட்டதென்றது.

அலர்ஆ யிரந்த ் து வ ் தித்து மால்ஆ யிரங்கரத்தால்
அலரார் மூல்வழி பாடுசெய் தாற் ள வில்லொளிகள்
அலரா விரு ் கும் படைெ ாடுத் தோன் தில்லை யானருள்போ
றலராய் விளைகி ் ற தம்பல்ல ம் மிக்கைய மெய்யருளே.

ரு. ஒருவழித்தணத்தல்

அ ன ் ணவுகூறல

வழிவேறு படமன்னும் பழிவேறு படுமென்றது.

பு ழும் பழியும் பெரு ் ற் பெருகும் பெருகின்று
நி ழும் நி மா நி ழ், தினல் லாவிது நீநினைப்பின்
அகமும் மதிலும் அணிதில்லை யோனடிப் போதுசென்னித்
திகழு மவர்செல்லல் போவில்லை யாம்பழி சின்மொழிக் .

டலோடு ரவு டடல

ம ந்தவரொருவழித் தணந்ததற்கிரங்கி
மறிதி ரசேரு மெறி டற்கியம்பியது.

ஆரம் பரந்து திரைபொரு நீர்முகில் மீன்பரப்பிச்
சீரம் பரத்திற் றி ழ்ந்தொளி தோ ் றுங் துறைவர்சென்றார்
போரும் பரிசு புகன்றன ரோபுலி யூர்ப்புனிதன்
சீரம்பர் சுற்றி யெற்றிச் சிறந்தார்க்குஞ் செறி டலே. கஅஉ

டலே புல தல

செறிவளைச் சின்மொழி எறி டற் கியம்பியது.

பா ரி ர் ் டி ம் பாடப்பைம் பொ ் றரு வெண்கிழிதஞ்
சேணி ர் ரவி ் வழ ் கும் புன்னைத்துறைச் சேர்ப்பர்தி ் ள்
வாணி ர் வெள்வளை ெ ர ் ட ன் றார்திறம் வாய்திறவாய்
பூ ் நிகர் ா ர வன்புலி யூர்சுற்றும் போர்க் டலே. அந

அ ே ட ் ல

மின்னி ட மடந் த - யன்னமோ டாய்ந்தது.

ப ் தா ம ர ் ் ெ டக் டந் ே, ான்புலி யூர்ப்பழனத்
த ் , ா ம ர அ ் மேவண்டு நீல மணியணிந்து

மூ ' தாழ் குழைச்செம் பொன்முத்தணி புன்னையின் னும்மு ரயா
தகன்று ரகன்றே யொழிவர்கொல் லோநம் ம ன்று றயே

தேர் ழி நோ க்கி கடலோடுகூறல

மீன்றோய்துறைவர் மீளுமளவு
மான்றேர்வழியை யழியேலென்றது.

உள்ளும் உருகி உரோமஞ் சிலிர்ப்ப உடையவனுட்
கொள்ளு மவரிலோர் கூட்டந் ந் தான்குனி ' கும்புலியூர்
விள்ளும் பரிசுசென் றார்வியன் தேர்வழி தூரல்கண்டாய்
புள்ளுந் திரையும் பொரச்சு ' கம் ஆர்க்கும் பொரு டலே.

கூடலி ழைத் ல

நீடலர் துறையிற் - கூட லிழைத்தது.

ஆழி திருத்தும் புலியூ ருடையான் அருளி ளித்
தாழி திருத்தும் மணற்குன்றின் நீத்தக ' றார்வருமெ ன்
றூழி திருத்திச் சுழி ' கணக் கோதிநை யாமல்ஐய
வாழி திருத்தித் தரக்கிற்றி யோவுள்ளம் வள்ளலையே. கஅக

கூடலோ டு புலம்பல

குண டலெழுசுடர் குடகடற்குளிப்ப
மணமலிகுழலி மனம்புலம்பியது.

கார்த்தரங் கம்தி ர தோணி சுறு ' டல் மீன்எறிவோர்
போர்த்தரங் கந்துறை மானுந் துறைவர்தம் போ ' குமிக்க
தீர்த்தர ' ன்தில்லைப் பல்பூம் பொழிற்செப்பும்வஞ்சினமும்
ஆர்த், ர ஞ்செய்யு மாலுய்யு மாறென்றெ ா லாழ்சுடரே.

பொழுது கண ல

மயல்தருமாலை ரு து ண்டு - கயல்தரு ண்ணி லையுற்றது.

ப லோ ' ரந், ' ாப்பவர் சேய 'பற் றற்ற ர் ' குப்
புக்கலோ ' புகு ர் ' குப் போ ' ரி யோடு ரு ' பு ல, '
த லோ ' பயில்தில்லைப் பம்பொழிற் சே ' ள் ே ாக்கி ால்
அ லோ ' கிரு ' ழி வாய் 'ெ ாழு மீனுண்ட அ ' ன ' ளே

பற யே. டு நந்தல

செறிபிணி கம்மிகச் சிற்றிடைப்பேதை
பற வமேல்வைத்துப் பையுளெய்தியது.

பொன்னும் மணியும் பவளமும் போன்று பொலிந்தில கி
மின்னுஞ் சடையோன் புலியூர் விரவா தவரினுள்நோய்
இன்னு மறிகில ாலென்னை பாவம் இரு கழிவாய்
மன்னும் ப லே மகிழ்ந்திரை தேரும்வண் டானங்களே

ப யதோ ாடு பரிவுறறு ரத ல

முருகவிழ் ான - லொடுபரி வுற்றது.

கருங் ழி ாதற்பை கானலில் தில்லையெ ண்டர்விண்டார்
ஒருங்கழி காதர மூவெயில் செற்றவொற் றைச்சிலைசூழ்ந்
தருங்கழி காதம் அகலுமென் றாழென் றலந்துகண்ணீர்
வரு ழி ாதல் வனச கள் கூப்பும் மலர் கை ளே. ௦

அனனமோ டழிதல

இன்ற யவ ளிரவருதுயரம் - அன்னத்தோ டழிந்துரைத்தது.

மூவல் தழீஇய அருள்மு, லோன் தில்லைச் செல்வன்முந்நீர்
நா ல் தழீஇய இந்நா ளிலந்துஞ்சும் யந்தஇன்பச்
சேவல்தழீஇச்சென்றுதான் துஞ்சும்யான் துயிலாச்செயிரொங்
ாவல் தழீஇ யவர்க்(கு)ஓ தா தளிய களியன்னமே சுக

வுணர்ந் ரத ல

சென்றவர் வரவுணர்ந்து நின்ற ள்நிலை ம
சிறப்பு டப்பாங்கி சிறைப்புறத்து ரத்தது.

நில்லா வளையெ ஞ்சம் நெ குரு கும்கெடு கண்து யில
ல்லா திர்முத்தங் காற்றுமெ னக் ட் டு ரக் தில்லைத்
தொல்லோனருள் ரில்லாரிற்செ ுரர்சென்றசெல்லல் ண்
ால்ஆர்மதியேஇதுநின்னையான் இன்றிரக்கின்றதே. [டாய்

ந மி தீ கூறல

நீ கி யணைந்த ற்குப் - பாங்கி ப ர்ந்தது.

வ ாரு றிஅறி யாமந்தி தின்றும் மர்க்கிடமாய்த்
ளருந் தடவரைத் தண்சிலம் பாதன தங்கமெ கும்

விளரும் விழுமெழும் விம்மும் மெலியும்வெண் மாமதிநின்
றொளிருஞ் சடைமுடி யோன்புலி யூரன்ன வொண் ணுதலே

கக உடன்போக்கு

பருவ கூறல

உருவது கண்டவ - ளருமை யுரைத்தது.

ஓராகமிர டெழிலாயொளிர்வோன் தில்லையொ ணுதல
காரகம் பயின்றமிழ் தம்பொதிந் தீர்ஞ்சுணங் காடகத்தின்
பராகஞ் சிதர் த பயோதர மிப்பரி சேபணைத்த
இராகங்கண் டால்வள்ள லேயில்லை யேயெம ரெண் வதே

ம டபேச ரததல

படைத்துமொழிகிளவியிற் பணிமொழிப்ப ங்கி
அடற்கதிர்வேலோற் கறியவுரைத்தது.

ட ணிஅ ணியும் அரன்நஞ்ச மஞ்சி மறுகிவிண்ணோர்
ப ணிய கருணை தரும்பரன் தில்லையன் னாள்திறத்துத்
துணியக் ருதுவ தின்றே துணிதுறை வாநிறைபொன்
அணியக் ருதுகின் றார்பலர் மேன்மே லயலவரே ரு

பொ ன ணி வு ர

பலபரிசிறைலும் மலர்பெ டுங்க ணி ய
ந ணுதற்பா கி பொன்னணிவரென்றது.

பாப்பணி யோன்தில்லைப் பல்பூ மரு சில் லோதி ய ற்
ரப்பணிந் தார்பொன் னணிவா ரினி ம் பூந்துறைவ
ே ரப்பணிவான்தோய்பெ ரடிமுன்றில்நின்றி யோர்குழுமி
மாப்பணி ல ள் முழ த் தழ கும் ம முரசே

அருவிலையு ல

பேதையரறிவு பே தமையுடைத்தென
ஆதரத்தோழி அருவிலையு ரத்தது.

ஏலும்பா லணியிறை அம்பலத்தோபெ ல்லை செல்குறுபே ார்
லம்பா வியமுற்றும் நல்கினு ல் ர ரடாம்ம

சிலம்பா வடிக்கண்ணி சிற்றிடைக் கேவிலைசெப்பலொட்டார்
கலம்பா வியமுலை யின்விலை யென்னீ கருதுவதே. கககஎ

அருமை கேட்டழிதல்

பெருமைகாட் டத்தவள் அருமை கேட்டழிந்தது.

விசும்புற்ற திங்கட் கழும்மழப் போன்றினி விம்மிவிம்மி
அசும்புற்ற கண்ணோ டலறாய் கிடந்தரன் தில்லையன்னாள்
குயம்புற் றரவிடை கூரெயிற் றாறல் குழல்மொழியின்
நயம்பற்றி நின்று நடுங்கித் தளர்கின்ற நல்நெஞ்சமே. க அ

தளர்வறிந்து தேற்றுதல்

தண்மறை ன் தளர்வறிந்து ொண்டுநீங்கெனக் குறித்துரைத்தது.

மைதயங் குந்திரை வாரியை நோக்கி மடலவிழ்பூ [தில்லைப்
மைதயங் கானலை நோக்கிக்கண்ணீர் கொண்டெங் கண்டர்
பொய்தய குந்நுண்மருங்குல் நல்லாரையெல்லாம்புல்லினாள்
பதயங் கும்மர வம்புரை யும்மல்குற் பைந்தொடியே. க

குறிப்புரைத்தல்

ந றக் குழலி - குறிப்பு ரைத்தது.

மா வந்தாண்டமென்றோக்கிதன்பங்கர்வண் தில்லைமல்லற்
கோவைவந்தாண்டசெவ்வாய் கருங்கண்ணிகுறிப்பறியேன்
பூவைதந்தாள்பொன்னம்பந்துதந்தாளென்னைப்புல்லிக்கொண்டு
பாவைதந்தாள்பைங்கிளியளித், ளின்றென் பந்தொடியே.

அருமையுரைத்தல்

ானின்கடுமையும் மானின்மென்மையும்
பதியின்சேட்சியு மிதுவெனவுரைத்தது.

மெல்லியல் கொங்கை பெரியமின் நேரிடை மெல்லடிபூக்
ல்லியல் வெம் மக் கட டுந் தீ ற்று வா மெல்லாஞ்
சொல்லியசீர்ச்சுடர்த்திங்கள ண்ணித்தொ லோன்புலியூர்
அல்லிய கோதைநல் லாயெல்லை சேய்த்தெம் அ ல் ரே

ஆற்றருமைகூறல்

அழல்தடம்பு ரயு ருஞ்சுரமதுவும்
நிழல்தடமவட்கு ன்னொடேகினை றது.

பிணையு லையும்வன் பேய்த்தே ரிணைப்பெரு நீர், சயால்
அணையும் முரம்பு நிரம்பிய அத்தமும் ஐயமெய்யே

இணையும் அளவுமில் லாஇறை யோனுறை தில்லைத்தண்பூம்
பணையுந் த முமன் றேநின்ஞே ே கினம்பைங்தொடிக்கே.

இறந்துப டுரைததல

கார்த்த முங் கயலும்போன்றீர்
வார்த்தடமுலையு மன்னனுமென்றது.

இங்கய லென்னீ பணிக்கின்ற தேந்தல் இணைப்பதில்லாக்
க கையஞ்செஞ்சடைக்கண் ணுதலண்ணல்கடிகொள் தில்லைப்
பங்கயப் பாசடைப் பாய்தடம் நீயப் படர்தடத்துச்
செங்கய லன்றே கருங்கயற் கண்ணித் திருநுதலே. உ0௯

கறபு லனுரைததல

பொய்யொத்தஇடை போக்குத்துணிய
வையத்திடை வழக்குரைத்தது.

*தாயிற்சிறந்தன்று நாண்தைய லாருக்கந் நாண்தகைசால்
ே யிற் சிறந்தமென் தோளிதின் ற்பின் விழுமிதன்றீங்
கோயிற் சிறந்துசிற் றம்பலத் தாடுமெங் கூத்தப்பிரான்
வாயிற் சிறந்த மதியிற் சிறந்த மதிநுதலே. உ0௪

துணிந்த ம கூறல

பொருவேலண்ணல் போக்குத்துணிந்தமை
செருவேற்கண்ணிக்குச் சென்றுசெப்பியது.

குறப்பாவை நின்குழல் வேங்கையம் போதொடு ே ா கம் ரோய்
றட்பா டலம்புனை வார்நினை வார்தம் பிரான்புலியூர்
மறப்பான் அடுப்பதொர் தீவினை வந்திடிற் சென்றுசென்று
பிறப்பான் அடுப்பினும்பின்னுந் துன்னத்தகும்பெற்றியரே

ணிே வினு ல

சிலம்பன்துணிவொடு செல்சுரம்நினைந்து
லம்புனைகொம்பர் ல முற்றது.

நிழு தலை தீெ றி நீரில்லை ான ம் ஓரி த்தும்
அழல்தலை ெ ம்பரற் றெ பரென்னோ தில்லையம்பலத்த ன்
ழல்தலை வைத்து ப் போது ள் கூப்ப ல் லாத ர்போற்
குழல்தலைச்சொல்லிசெ க்குறிப்பாகும் நெ ாற்ற ர் ே .

பே க்கறிவித்தல

பொருசுடர்வேலவன் போக்குத்துணிந்தமை
யரிவை 'கவள் அறியவுரைத்தது.

காயமும் ஆவியும் நீ' கள்சிற் றம்பல வன்கயிலைச்
சீயமும் மாவும் வெரீஇ வரலென்பல் செறிதிரைநீர்த்
தேயமும் யாவும் பெறினுங் கொடார்நமர் இன்னஞ்செப்பில்
தோயமும் ாடுமில் லாச்சுரம் போக்குத் துணிவித்தவே.

ணிழ' நந்தல

ற்புகாணினு முற்சிறந்தமையிற்
சேண்ெ றிசெல்ல வாணுதல்துணிந்தது.

மற்பாய் விடையோன் மகிழ்புலி யூரென் னொடும்வளர்ந்த
பொற்பார் திருநாண் பொருப்பர் விருப்புப் புகுந்துநுந்தக்
கற்பார் கடு' கால் கலக்கிப் பறித்தெறி யக்கழிக
இற்பாற் பிறவற் ஏழையர் ாழி எழுமையுமே.

. ணிடே டுத்துை த்தல

செல்வமாதர் செல்லத்துணிந்த ம
தொல்வரைநாடற்குத் தோழிசொல்லியது.

ம்பம் சிவந்த உலந்தரன் ஆ ங கறுத், தில்லை
ம்பன் சிவந ர் நல்தளிர் ற்சுர மாகும்நம்பா
அம்பஞ்சி ஆவம் பு மிக நீண்டரி சிந்து ண்ணாள்
செம்பஞ்சி யின்மிதிக் கிற்பதை ' கும்மலர்ச் சீறடிக்கே

குறியிட கூ ல

மன்னியஇருளில் துன்னியகுறியிற்
ே ாங்கிவர்ெ ாங் ய ீ' குெ ாண்டென்றது.

முன்னோன் மணி ண்டம் ஒத், வன் அம்ப ங் தம்முடிதாழ்த்-
துன்ன தவர்வினை போற்பரந் தோ 'கும் எ துயிரே
அ' ளுள் அரும்பெற லாவியன் னய்அரு ளா சயினுற்
பொன்னார் மணிமகிழ்ப் பூவிழ யாம்விழை பொ 'கிருே ..

அடிபே வேழ்றீனாந் தவனுளமட டல

நெறியுறுகுழலியொடு நீங்கத்துணிந்த
உறுசுடர்வேலோன் உள்ளம்வாடியது.

பனிச்சந் திரனொடு பாய்புனல் சூடும் பரன்புலியூர்
அனிச்சம் திகழுமஞ் சீறடி யாவ அழல்பழுத்த
கனிச்செந் திரளன்ன கற்கடம் போந்து ட குமென்றால்
இனிச்சந்த மேகலை யாட்கென்கொ ா லாம்புகு தெய்துவதே

கோணடு சேன ய்த்தல

வண்டமர் குழலியை - கண்டுகொ ாள் கென்றது.

வைவந்த வேலவர் சூழ்வரத் தேர்வரும் வள்ளலுள்ளந்
தெய்வந் தருமிருள் தூங்கு முழுதுஞ் செழுமிடற்றின்
மைவந்த கோன்தில்லை வாழ்த்தார்மனத்தின் வழுத்துார்போல்
மொய்வந்த வாவி தெளியும் துயிலுமிம் மூதெயிலே. ௨௧௨

ஓமபடுத்து ததல

தேம்படு கோதையை யோம் படுத்தது.

பறந்திருந் தும்பர் பதைப்பப் படரும் புர ரப்பச்
சிறந்தெரி யாடிதென் தில்லையன் னாள்திறத் துச்சிலம்பா
அறந்திருந் துன்னரு ளும்பிறி தாயின் அருமறையின்
திறந்திரிந்(து) ஆர்கலி யும்முற்றும் வற்றுமிச் சேணிலத்தே

ழிபபடுதது ரத ல

திருநுதலி ய வழிப்படுத்துப் பதிவயிற்பெயரும் பா கிப ர்ந்தது.

ஈ டொல்லை ஆயமும் ஒளை யும் நீங் இவ் வூர் வ்வை தீர்த்
தா டொல்லை ண்டிடக் கூடு றும்மை எம்மைப்பிடித்தின்
றுண்டெல்லை தீர்இன்பந் தந்தவன் சிற்றம் பலம்நிலவு
சே தில்லை மாநகர் வாய்ச்சென்று சேர் திருத்தகவே

மெலலல் கே ணடே ல

பஞ்சிமெல்லடிப் பணைத்தோளியை
வெஞ்சுரத்தி ட மெலிவ ற்றியது.

பேணத் திருத்திய சீறடி மெல்லச்செல் பேரரவம்
பூணத் திருத்திய பொ ெ ாளி யோன்புலி யூர்பு ரயும்
மாணத் திருத்திய வான்பதி சேரும் இருமரு குங்
ாணத் திருத்திய போலும்முன் னுமன்னு ானங்களே

அடலெடுத்துரைத்தல

அரிசிலையவர் வருகுவரெனப் புரிதருகுழலிக் கருளவனுரைத்தது.

கொடித்தேர் மறவர் குழாம்வெங் கரிநிரை கூடினென்னை
வடித்தே ரிலைவெஃகின்வாய்க் குதவாமன் னுமம்பலத்தோன்
அடித்தே ரலரென்ன அஞ்சுவன் நின்ஐய ரென்னின்மன்னுங்
கடித்தேர் குழல்மங்கை கண்டிடுவின்மேதாய் கனவரையே

அயர்வகற்றல

இன்னல்வெங்கடத் தெறிவேலவன்
அன்னமன்னவ ளயர்வகற்றியது.

முன்னோ னருள்முன்னும் உன்னா வினையின் முனைகர்துன்னும்
இன்னா கடறிதிப் போழ்தே கடந்தின்று காண்டுஞ்சென்று
பொன்னா ரணிமணி மாளிகைத் தென்புலி யூர்ப்புகழ்வார்
தென்னா எனஉடை யான்கூ மாடுசிற் றம்பலமே. உகள

நெறிவிலக்கிக்கூறல

சுரத்திடைக் கண்டவர் சுரிக்குழைமாதொடு
சரத்தணிவில்லோய் தங்குகென்றது.

விடலையுற் றாரில்லை வெம்முனை வேடர் தமியைமென்பூ
மடலையுற் றார்குழல் வாடினள் மன்னுசிற் றம்பலவர்க்
டலையுற் றாரின் எறிப்பொழிந் தாங்கரு ன்சுருக்கி
க லையுற் றான் டப் பாரில்லை இன்றி டுஞ்சுரமே. உகஅ

கண்டவர் மகிழ்தல

மண்டழற் கா த்துக் கண்டவ ருரைத்தது.

அன்பணைத் தஞ்சொல்லி பின்செல்லும் ஆடவன் நீடவன்ற
பின்பணைத் தோளி வருமிப் பெருஞ்சுரம் செல்வதன்று [ன்
பொன்பணைத் தன்ன இறையுறை தில்லைப் பொலிமலர்மேல்
நன்பணைத் தண்நற வுண்அளி போன்றொளிர் நாட மே.

வழிவிளையாடல

வன்தழற்கடத்து வடிவேலண்ணல்
மின்றங்கிடையொடு விளையாடியது.

கண் ள்தம் மாற்பயன் கொண்டனம் கண்டினிக் ரி நின்
ப ட மென்மொழி ஆரப் பருக வருகஇன்னே [ன்
வி ள்தம் நாயகன் தில்லையின் மெல்லியல் ப கமே கோ
த டம் பைத்தடம் போற்கடுங் கானகம் தண்ணெனவே.

ந ரணி மகூறல

வண்டமர் குழலியொடு கண்டவ ருரைத்தது.

மின்றங் கிடையொடு நீவியன் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
குன்றங் கடந்துசென் றால்நின்று தோன்றுங் குரூஉக்கமலந்
துன்றங் கிடங்குந் துறைதுறை வள்ளைவெள் ளைநகையார்
சென்றங் கடைதட மும்புடை சூழ்தரு சேணகரே. ௨௧

நக க டடல

கொடுங்கடங்கடந்த குழைமுகமாதர்க்குத்
தடங்கிடங்குசூழ் தன்னகர் காட்டியது.

மின்போல் கொடிநெடு வானக் கடலுள் திரைவிரிப்பப்
பொன்போல் புரிசை வடவரை காட்டப் பொலிபுலியூர்
மன்போற் பிறையணி மாளிகை சூலத்த வாய்மடவாய்
நின்போல்நடைஅன் னந்துன் னிமுன் தோன் றும்நன்னீணகரே.

பதிபரிகூரைததல

ண்ணிவர்வளநகர் கண்டுசென் றடைந்து
பண்ணிவர்மொழிக்குப் பதிபரிசுரைத்தது.

செய்குன்று வைஇவை சீர்மலர் வாவி விசும்பியங்கி
நகின்ற தி களெய்ப் பாறும் பொழிலவை ஞாங் ரெங்கும்
பொய்குன்ற வேதிய ரோதிடம் உந்திடம் இந்திடமும்
ய்குன்ற வார்சிலை அம்பல றக்கிடம் வந்திழையே. ௨௨௩

செவில் தேடல

வலையுற்ற காதற்றோழியைச் செவிலியுற்றுத் தெரிந்துவினையது.

ம யிலெ ப் பேர்ந்திள வல்லியிறெல்கிமென் மா விழித்துக்
குயிலெனப் பேசுமெ குட்டன்ன குற்றதென் னெஞ்சகத்தே
பயிலெனப் பேர்ந்தறி யாதவன் தில்லைப்பல் பூ குழலாய்
அயிலெனப்பேரு ண்ணுமெ ொலாம்இன் றயர்கின்றதே.

அ தே நிற ல

சுடர் குழைப்பாங்கி ப டக்துமொழிகிளவியிற்
சிறப்பு டச்செவிலி றத்தொடுகின்றது.

ஆள்அரி கும்மரி தாய்த்தில்லை யா ருக் கும்மெனிதாந்
தாளர்இக் குன்றி தன் பா வக்கு மேவித் தழல்தி ழ்மே ற்

கோளரிக் குந்திக ரன்ன வொருவர் குரூஉமலர்த்தார்
வாளரிக் கண்ணிகொண் டாள்வண்ட லாயத்தெம் வாணுதலே

கற்புநிலைக்கிரங்கல்

விற்புரை நுதலி ற்புநிலைகேட்டுக் கோடாயுள்ள நீடாயழுங்கியது.

வடுத்தான் வகிர்மலர் கண்ணிக்குத் தங்கின்று தக்கன்முத்தீக்
கெடுத்தான் கெடலில்தொல்லோன் தில்லைப்பன்மலர்கேழ்கிளர
மடுத்தான் குடைந்தன் றழுங்க அழுங்கித் தழீஇமகிழ்வுற்
றெடுத்தாற் கினியன பேயினி யாவன எம்மனைக்கே. ௨௨௬

கவன்றுரைத்தல்

அவள்நிலை நினைந்து - செவிலி கவன்றது.

முறுவல்அக் கால்தந்து வந்தென் முலைமுழு வித்தழுவிச்
சிறுவலக் காரங்கள் செய்தவெல் லாம்முழு துஞ்சிதையத்
தெறுவலக் காலனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலஞ்சிந்தியார்
உறுவலக் கானகந் தான்படர் வானு மொளியிழையே. ௨௨௭

அடிநினைந்திரங்கல்

வெஞ்சுரமும்மவள் பஞ்சிமெல்லடியுஞ்
செவிலிநினைந்து கவலையுற்றது.

தாமே தமக்கொப்பு மற்றில் லவர்தில்லைத் தண்அனிச்சப்
பூமேல் மிதிக்கிற் பதைத்தடி பொங்குமந் ரய்ளரியுந்
தீமேல் அயில்போற் செறிபரற் ானிற் சிலம்படிபாய்
ஆமே நடக்க அருவினை யேன்பெற்ற அம்மனைக்கே. ௨௨௮

நற்றாய்க்கு ரைத் ல

முகிழ்முலைமடந்தைக்கு முன்னியதறியத்
தி ழ்மனைக்கிழத்திக்குச் செவிலிசெப்பியது.

தழு ினை கைஇறை சோரில் தமியமென் றேதளர்வுற்
றழுவினை செய்யுமையா அஞ்சொற்பேதையறிவுவிண்ணோர்
குழுவினை உய்யநஞ் சுண்டம் பலத்துக் குனி ் கும்பிரான்
செழுவின தாள்பணி யார்பிணி யாலுற்றுத் தேய்வித்ததே

நற்றாய் ் தல

ோ ாடாய் கூற நீடாய் வாடியது.

யாழியன் மென்மொழி வன்மனப் பேதையொ ரேதிலன்பின்
தோழியை நீத்தென்னை மு ் னைதுறந்து துன்னார் ் முன்னே

வாழியிம் மூதூர் மறுகச்சென் றாளன்று மால்வணங்க
ஆழிதந் தானம் பலம்பணி யாரின் அருஞ்சுரமே. உ௩0

கிளிமொழிக் கிரங்கல

மெய்த்தகைமாது வெஞ்சுரஞ்செல்லத்
தத்தையைநோக்கித் தாய்புலம்பியது.

கொல்நுனைவேல்அம்பலவற்றொழாரிற்குன்றங்கொடியோள்
என்னணஞ் சென்றன ளென்னணஞ் சேரு மெனஅயரா
என்னைபோயினள் யாண்டையளென்னைப்பருந்தடுமென்
றென்னை போக்கன் றிக் கிள்ளையென் னுள்ளத்தையீர்கின்றதே.

டரே டிரக்தல

வெஞ்சுரந்தணிக்கெனச் செஞ்சுடரவற்கு
வேயமர்தோளி தாயர்பராயது.

பெற்றேற னொடு கிள்ளை வாட முதுக்குறை பெற்றிமிக்கு
ற்றேன் மொழியழற் . ஈன்கட ந் தாள்முகம் நானனுகப்
பெற்றேன்பிறவிபெறுமற்செய்தோன் றில்லைத்தேன்பிறங்கு
மற்றேன் மலரின் மலர்த்(து)இரந்தேன்சுடர் வானவனே.

பரு நினைந்து கவறல

முற்று முலைக்கு . நற்றாய் வன்றது.

ம்மலர் வாட்படை யூரற்குச் செய்யுங்குற் றேவல்
மற்றென் மைம்மலர் வாட் ணி வல்லள்ொ ால் லாந்
தில்லை யா மலை ாய் மொய்ம்மலர் காந்தளைப் பாந்த
ளொ றெ ணித்து ணென்றொளித்துக் கம்மல ரற்
புதைத்துப் பதை குமெங் கார்மயிலே. உ௩௩

டத துணிதல

ோடாய் மடந்தையை நாடத் துணிந்தது.

டி யி தோளிமெலியல்வி ஞோர்க ன்வேள்வியின் ாய்ப்
பாயின சீர்த்தியன் அம்பலத் தானைப் பழித்துமும்மைத்
தீயி தாற்றல் சிர க ணிழந்து திசைதி சதாம்
போயின ால்லையெல் லாம்பு கு நாடுவன் பொன்னினையே.

கொடி குறி பார்த்தல

நற்றாய் நயந்து - சொற்புட் பராயது.

பணங்களஞ் சாலும் பருவர வார்த்தவன் தில்லையன்ன
மணங்கொளஞ்சாயலும்மன்னனும்இன்னவரக்கரைந்தால்
உணங்கலஞ்சாதன்னலமெ.ன்நினைப்பலி யோக்குவல்மாக்
குணங்களஞ் சாற்பொலி யுந்தல சேட்டைக்குலக்கொடியே.

சோதிடங் கேட்டல

சித்தர்தளர்ந்து தேடுங்கோ ராய்
உய்த்துணர்வோரை யுரைமினென்றது.

முன்னு கடுவிடம் உண்டகேன் தில்லைமுன் ேஞனருளால்
இன்னுங் கடிபிக் கடிமனைக் கேமற் றுயாமயர
மன்னுங் கடிமலர்க் கூந்தலைத் தான்பெறு மாறுமுண்டேல்
ஒன்னுங்கள் தீதின்றி ஓதுங்கள் நான்மறை உத்தமரே.

சுவடு கண்டறிதல

சுவடுபடு கடத்துச் - செவிலிகண் டறிந்தது.

தெள் ன்புனற்சென்னியோன் அம்பலஞ்சிந்தியாரினஞ்சேர்
முள்வன் பரல்முரம் பத்தின்முன் செய்வினை யேனெடுத்த
ஒள்வன் படைக்கண்ணி சீறடி யிங்கிவை யுங்குவையக்
கள்வன் பகட்டுர வோனடி யென்று கருதுவனே. உஅஎ

வடு டிர கல

கடத்திடைக்காரிகை அடித்தலங்கண்டு
மன்னருட்கோடா யின்னலெய்தியது.

பாலொத்த நீற்றம் பலவன் கழல்பணி யார்பிணிநாய்க்
கோலத் தவிசின் மிதிக்கிற் பதைத்தடி கொப்புள்கொள்ளும்
வேலொத்தவெம்பரல் கானத்தின்நின்றோர்விடலைபின்போ
காலொத் தனவினை யேன்பெற்ற மாணிழை கால்மலரே

கேட்டமாத கேட்டல

மென்மலர்கொய்யும் கேட்டமாதரைப்
பின்வருசெவிலி வெற்றிவினையது.

பேதைப் பருவம் பி சென் றதுமுன்றி லெனைப்பிரிந்தா
தை கலமரும்வல்லியொப் பாள்முத்தன் தில்லையன்னுள்

ஏதில் சுரத்தய லாளொடின் றேகினள் கண்டனையே
போதிற் பொலியுந்தொழிற்புலிப் பற்குரற்பொற்றொடியே.

புறவொ டு புலத்தல

காட்டுப் புறவொடு - வாட்ட முரைத்தது.

புயல்அன் றலர்ச டை ஏற்றவன் தில்லைப் பொருப்பரசி
பயலன் தனைப்பணி யாதவர் போல்மிகு பாவஞ்செய்தேற்
கயலன் தமியன் அஞ்சொற்றுணைவெஞ்சுரம்மா ர்சென்றால்
இயலன் றெனக்கிற் றிலைமற்று வாழி எழிற்புறவே. உசு0

கு ொடு வருந்தல

தேடிச்சென்ற செவிலித்தாயர் - ஆடற்குரவொடு வாடியுரைத்தது.

பாயும் விடையோன் புலியூ ரனையவென் பாவைமுன்னே
காயுங் கடத்திடை யாடிக் டப்பவு கண்டுநின்று
வாயுந் திறவாய் குழையெழில் வீசவண் டோலுறுத்த
நீயுமநின் பாவையும் நின்று நிலாவிடும் நீள்குரவே. உசு

விரதிய ர வினவல

வழிவருகின்ற மாவிரதியரை
மொழிமின் னென்று முன்னிமொழிந்தது.

ரத்திய பொக்கணத் தென்(பு)அணிரி ட்டங்கஞ் சூழ்சடை
பொத்திய ோலத்தி னீர்புலி யூரம் பலவர்க்குற்ற [வெண்
பத்தியர் போலப் பணைத்திறு மாந்த பயோதரத்தோர்
பித்திதன் பின்வர முன்வரு மோவொர் பெருந்தகையே

ே தி வினு ல

ம தி பின் வருஞ்செவிலி வேதிய ர விரும்பிவினவியது.

வெ திரேய் ரத்துமென் தோலேய்சுவல்வெ ர்ளை நூலிற்கொண்மூ
அதிரேய் மறையினிவ் ாறுசெல் வீர்தில்லை அம்பலத்துக்
கதிரேய் சடையோன் ரமான் எனவொ ாரு மான்மயில்போல்
எதிரே வருமே சுரமே வெறுப்பவொ ா ரேந்தலொடே. உசரு

பு ந் ட நுே ப் பொரு தி வினு ல

புணர்ந்துடன் ரும் புரவலனொருபால்
அணங் மர் கோதை ய ஆராய்ந்தது.

மீண்டா ரெனஉ தேன் டு நும்மையிம் மேத வே
பூண்டா ரிரு ர்முன் போயி ரேபுலி யூரெனைநின்

ருண்டான் அருவரை ஆளியன் ஞானக்கண் டேனயலே
தூண்டா விளக்கனை யாயென்னை யோஅன்னை சொல்லியதே.

வியந்துரைத்தல

வேங்கைபட்டதும் பூங்கொடிநிலையும்
கா ரவருங் கோடாய் கூறியது.

பூங்கயி லாயப் பொருப்பன் திருப்புலி யூரதென்னத்
தீ னை இ லாச்சிறி யாள்நின்ற திவ்விடஞ் சென்றெதிர்ந்த
வே கயின் வாயின் வியன் கைம் மடுத்துக் கிடந்தலற
ஆ (கு)அயிலாற் பணிகொண்டதுதிண் திறலாண்டகையே.

இடைபே ததுரைத்தல

சேயிழையோடு செம்மல்போதர
ஆயிழைபங்கனென் றயிர்த்தேமென்றது.

மின்தொத் திடுகழல் நூபுரம் வெள்ளைசெம் பட்டுமின்ன
ஒன்றொத் திடவுடையா ளொடொன்றும் புலியூரனென்றே
நன்றொத் தெழிலைத் தொழவுற்றனமென்ன தோர்நன்மைதான்
குன்றத் திடைக்கண் டனமன்னை நீசொன்னகொள்கையரே.

மீளவுரைத்தல

கடுங்கடம் டந்த ம கைத்தாய்க்குரைத்து
நடுங்கன்மின்மீண்டும் நடமினென்றது.

மீள்வது செல்வதன் றன்னையிவ் வெங்கடத்(து) அக்கட மாக்
கீள்வது செய்த கிழவோ ஞெடுங்கிளர் ண் டயன்ன
நீள்வது செய்தகண் ணாளிங் கெடுஞ்சுரம் நீந்தியெம்மை
ஆள்வது செய்தவன் தில்லையி னெல்லை யணுகுவரே. உ.சஎ

உலகியல பு ரத்தல

செவிலியது கவலைதீர
மன்னியஉலகியன் முன்னியுரைத்தது.

சுரும்பிவர் சந்துந்தொடு கடல்முத்தும் வெண்ச குமெங்கும்
விரும்பினர் பாற்சென் றுமெய்க் ணியாம் யன் யென்னும்
பெரும்பு ல் சூடும் பிரான்சிவன் சிற்றம் பலமனைய
ரும்ப(ன்)னமென்மொழியாருமந்நீர்மையர்காணு ர் கே

அழுங்கு ; ாய்கது ரததல

செழும்பணை யணைந்தமை - அழுங்குதாய்க் கு ரத்தது.

ஆண்டி லெடுத்தவ ராமிவர் தாமவ ரல்குவர்போய்த்
தீண்டில் எடுத்தவர் தீவினை தீர்ப்பவன் தில்லையின்வாய்த்
தூண்டி லெடுத்தவ ரால்தெங்கொ டெற்றப் பழம்விழுந்து
பாண்டி லெடுத்தபஃ றாமரை கீழும் பழனங்களே. உ

கஎ. வ ரை வு மு டு க் க ம்

நததம மிகுதிகூறி வரைவு கடாதல

இரவுக்குறியிடத் தேந்திழைப்பாங்கி
வரைவுவேண்டுதல் வரவு ரைத்தது.

எழு ் குலை வாழையின் இன்கனி தின்றிள மந்தியந்தண்
செழுங்குலை வாழை நிழலில் துயில்சிலம் பாழுனைமேல்
உழு ் ெ ாலை வேல்திருச் சிற்றம் பலவரை உன்னலர்போல்
அழுங்குலைவேலன்ன கண்ணிக்கென் னோநின்ன ருள் கையே.

பெருமபா ன ம கூறி மறுத்தல

குலம்புரி கொம்பர்க்குச் - சிலம்பன் செப்பியது.

பரம்பயன் தன்னடி யேனுக்குப் பார்விசும் பூடுருவி
வரம்பயன் மாலறி யாத்தில்லை வானவன் வான ஞ்சேர்
அரம்ப பயர் தம்மிட மோஅன்றி வேழத்தி னென்பு ட்ட
குரம்பையர் தம்மிடமோஇடந் தோன்றும்மி ் குன்றிடத்தே

ளதுகூறி ரவு ட தல

இன் மயு ரத்த மன்னனு ்கு-மா ழனோ ்கி தோழியு ரத்தது.

சிறார் ் வாய்த்த மணியிற் சிதைபெருந் தேனிழுமென்
றிறல் ழி வுற்றெஞ் சிறுகுடில் உந்து மிடமிெ, ந்தை
உறுவரை உற்றார் குற ர்பெற் றுளு ் கொடிச்சிஉம்பர்
பெறுவரு ளம்பல ் மலைக் ா, ் றும் பெரும்புனமே. உருஉ

கூறி யிர வு வில கல

இரவருதுயரம் எந்தலு ் ெ ் ணிப் பருவரலெய்திப் பா ்கிப ர்ந்தது.

கட ந்தொறும் ாரண வல்சியின் ாடிப்ப ் சியம் ் குல்
இடந்தொறும்பார்க்கும்இ ப்வொருநீயெழில்லே வி ் ந்தால்

படங்கொ றுந் தீஅர வன்அம் பலம்பணி யாரினெம்மைத்
தொடர்ந்(து)ஒறுந்துன் பென்பதேஅன்பகின்னருள்தோன்றுவதே.

பழி வுரைத்துப பகல ரவு விலககல

ஆங்ஙனம்ஒழுகும் அடல்வேலண்ணலைப்
பாங்கி ய பகல்வரலென்றது.

களிறுற்றசெல்லல் களைவயின்பெண் மரங்கைஞ்ஞெமிர்த்துப்
பிளிறுற்ற வானப் பெருவரை நாட பெடை டையோ
டொளிறுற்ற மேனியன் சிற்றம் பலம்கெஞ் சுறுதவர்போல்
வெளிறுற்ற வான்பழி யாம்ப ல் நீசெய்யும் மெய்யருளே

தே: ழுதிரந்து கூ ல

இரவரவின் ஏதமஞ்சிச் - சுரிதருகுழற் றோழிசொல்லியது.

கழிகண் தலைமலை வோன்புலி யூர்கரு தாதவர்போல்
குழிகட் களிறு வெரி இஅரி யாளி குழீஇவழங்காக்
கழிகட் டிரவின் வரல்கழல் கைதொழு தேயிரர்தேன்
பொழிகண் புயலின் மயிலில் துவளு மிவள்பொருட்டே .

தாயறிவு கூறல

சிறைப்புறத்துச் செம்மல்கேட்ப
வெறிக்குழற்பாங்கி மெல்லியற் குரைத்தது.

விண்ணுஞ் செலவறி யாவெறி யார்கழல் வீழ்சடைத்தீ
வண்ணன் சிவன்தில்லை மல்லெழிற் கானல் அரையிரவில்
அண்ணல் மணிநெடுந் தேர்வந்த தண்டா மெனச்சிறிது
ணுஞ் சிவந்தன்னை யென்னையும் நோ கினள் கார்மயிலே.

ந்திமேல தது ரவு டாதல

ரிவளை ய வ ரவுக ரவி - அரிவைதோழி டைபகர்ந்தது.

வான்தோய்பொழிலெழின் மாங்கனிமந்தியின் வாய்க்கடுவன்
தேன்தோய்த் தரு திமகிழ்வகண் டான்திரு நீள்முடிமேல்
மீன்தோய்புனற்பெ ணைவைத்துடையாளையும்மேனி த்தா
ரன்தோய் மதில்தில்லை மா ர் போலும் வரிவளையே. உருள

க னமேல யில கூறல

ர் ரவலி - மிகு ழி ரதல்.

றை கள் மலிமெ ரன்றை யோன்நின்று ரட மாடுதில்லைச்
சி ற மலிபுனற் சீர் கர் ரக்குஞ்செவ் வேலிளைஞர்

பறைக் ண் படும்படுந் தோறும் படாமுலைப்பைந்தொடியாள்
கறைக்கண் மலிகதிர் வேற்கண் படாது கலங்கினவே. உ௫அ

பகலுடமபடடாள்போ றிர ரவு விலக ல

விரைதரு தாரோய் - இரவர லென்றது.

*கலரா யினர்நினை யாத்தில்லை அம்பலத் தான் ழறகன்
பிலரா யினர்வினை போலிருள் தூங்கி முழங்கிமின்னிப்
புலரா இரவும் பொழியா மழையும்புண் ணில்நுழைவேல்
மலரா வரும்மருந் தும்மில்லை யோநும் வரையிடத்தே.

இரவுடம படடாள் போன பகல ரவு விலககல

இகலடு வேலோய் - பகல்வர லென்றது.

இறவரை உம்பர் கடவுள் பராய்சின் றெழிலியுன்னிக்
குறவரை ஆர்க்குங் குளிர்வரை ட ெ ாழும்பவள
நிறவரை மேனியன் சிற்றம் பலம்நெஞ் சுறுதவர்போல்
உறவரை மேகலை யாட் ல ராம்பக லுன்னருளே. உ௯0

இரவும பகலு ரவு விலக்கல

இரவும் ப லும் - வரவொழி கென்றது.

சுழியா வருபெருநீர்சென்னிவைத்தென்னைத்தன்தொழும்பில்
கழியா அருள்வைத்த சிற்றம் பல வன் காந்தருமான்
விழியா வரும்புரி மென்குழ லாள் திறத் தையமெய்யே
பழியாம் பகல்வரில் நீஇர வேதும் பயனில்லையே. உ௯௧

ாலங் கூறி ரவு கட ல

முந்திய பொருளைச் சிந்தையில் வைத்து
வரைதருகிளவியில் தெரிய வுரைத்தது.

மையார் கதலி வனத்து வருக்கை ப் பழம்விழுதேன்
எய்யா , யி ற்றிள மந்தி ள் சோரும் இருஞ்சிலம்பா
மெய்யா அரியதெ னம்பலத் தான்மதி யூர்கொள்வெற்பின்
மொய்யார் வளரிள வேங்கை பொன் மாலையின் முன்னினவே.

கூறுவிக்குற்றல

ஒத்ததொவ்வா துரைத்ததோழி
ெ ாத்தவிழ்ே ா தையாற் கூறவி குற்றது.

தேமாம் பொழில்தில்லைச் சிற்றம் பலத்துவிண் ணோ வண
ாமா தரிக்க டம்பயில் ெ வ னை ண் ணுதவரி

வாமாண் கலைசெல்ல நின்றார் கிடந்தநம் அல்லல்கண்' ரல்
தாமா அறிகில ராயினென் ஞெஞ்சொல்லுந் தன்மைகளே

சேலவு நினைந்துரைத்தல்

பாங்கிநெருங்கப் பணிமொழிமொழிந்த
தேங்கமழ்சிலம்பற்குச் சிறைப்புறக்கிளவி.

வல்சியி னெண்கு வளர்புற் றகழமல் கும்பிருள்வாய்ச்
செல்வரி தன்றுமன் சிற்றம் பலவரைச் சேரலர்போல்
கொல்கரி சீயங் குறுகா வகைபிடி தானிடைச்செல்
கல்லத ரென்வந்த வாறென் பவர்ப்பெறில் காரமயிலே. உ௯ச

பேரவிவழிவுரைத்து வரைவு கடாதல

வரைவிரும்பு மன்னுயிர்ப்பாங்கி-விரைதருகுழலி மெலிவுரைத்தது.

வாரிக் களிற்றின் மருப்புகு முத்தம் வரைமகளிர்
வேரிக் களிக்கும் விழுமலை நாட விரிதிரையின்
நாரிக் களிக்கமர் நன்மாச் சடைமுடி நம்பர்தில்லை
ஏரிக் கழிக் ரு மஞ்ஞையிந் நீர்மையென்னெய்துவதே. உ'ரு

கஅ வரைபொருட பிரிதல்

முலைவிலை கூ, ல

கொலைவேற் ண்ணிக்கு விலையிலை யென்றது.

குறைவிற்கு' கல்விக்குஞ்செல்விற்குநின் குலத்திற்கும்வந்தோர்
நிறைவிற்கும் மேதகு நீதிக்கும் ஏற்பின்அல் லால்நினையின்
இறைவிற் குலாவரை யேந்திவண் தில்லையன் ஏழ்பொழிலும்
உறைவிற் குலாநுத லாள்விலை யோமெய்ம்மை யோதுநர்க்கே .

ரு கூறி ரவுடமப ததல

தொடுத்தனவிடுத்துத் தோளை தோளெய்
திடு'க ' பெரி திர ரிரினென்றது.

வடுத்தன நீர்வகிர்' ண் ணிவெண் நித்தில வாள் நை க்குத்
தொடுத்த நீவிடுத் தெய், த் துணியென்னைத்தன்தொழும்பிற்
படுத்தந' நீள் முலீசர்சிற் றம்பலந் தாம்ப ரியார்'
டுத்தன தாம் ரில் பொல்லா திரவின்நின் னைருளே உ எ

வரைபொருட் பிரிவு யெனக் கூறல்

ஆங்கவள்வயின் நீங்கலுற்றவன்
இன்னுயிர்த்தோழிக்கு முன்னிமொழிந்தது.

குன்றங் கிடையுங் கடந்துமர் கூறும் நிதிகொணர்ந்து
மின்றங் கிடைநும் மையும்வந்து மேவுவன் அம்பலஞ்சேர்
மன்றங் கிடை மருதேகம்பம் வாஞ்சியம் அன்னபொன்னைச்
சென்றங் கிடைகொண்டு வாடா வகைசெப்பு தேமொழியே

நீயே கூறென்றல்

காய்கதிர்வேலோய் ஒங்குழையவட்கு
நீயேயுரை நின்செலவென்றது.

கேழ்வ வரையுமில் லோன்புலி யூர்ப்பயில் கிள்ளையன்ன
யாழேர் மொழியா ளிரவரி னும்பகற் சேறியென்று
வாழே னெனவிருக் கும்வரிக் கண்ணியை நீவருட்டித்
தாழே னெனவிடைக் கட்சொல்லி யேகு தனிவள்ளலே.

சொல்லாது ஏகல்

நிரைவளை வாட வுரையா தகன்றது.

வருட்டின் திகைக்கும் வசிக்கின் துளங்கும் மனமகிழ்ந்து
தெருட்டின் தெளியலள் செப்பும் வகையில்லை சீரருக்கன்
குருட்டிற் புகச்செற்ற கோன்புலி யூர்குறு கார்மனம்போன்
றிருட்டிற் புரிகுழ லாட்கெங்ங னேசொல்லி யேகுவனே

பிரிந்தமை கூறல்

தேங்கமழ் குழலிக்குப் - பாங்கி பகர்ந்தது.

வில்லாய் நமக்குற்ற தென்னென் றுரைக்கேன் நமர்தொடுத்த
வில்லா நிதியு முடன்விடுப் பான்இமை யோரிறைஞ்சும்
மல்லார் கழல்அழல் வண்ணர்வண் தில்லைதொழார் எல்லாற்
செல்லா அழற்கட மின்றுசென் றார் நம் சிறந்தவரே

நெஞ்சொடு கூறல்

கல்வரைநாடன் சொல்லாதகல
மின்னொளிமருங்குல் தன்னொளிதளர்ந்தது.

அருந்தும்விடம்அணியாம்மணிகண்டன் மற்றண்டர்க்கெல்லாம்
மருந்தும்அமிர்தமுமாகுமுன்னோன் தில்லைவாழ்த்தும்வள்ளல்

திருந்தும் கடன்நெறி செல்லுமிவ் வாறு சிதைக்குமென்றால்
வருந்தும் மடநெஞ்ச மேயென்ன யாமினி வாழ்வகையே.

நெஞ்சொடு வருந்தல்

வெற்பன் நீங்கப் - பொற்பு வாடியது.

யாப்பின்னை தோள்முன் மணந்தவன் ஏத்த எழில் திகழுஞ்
சீர்ப்பொன்னை வென்ற செறிகழ லோன்தில்லைச் சூழ்பொழில்வாய்
ஈர்ப்புன்னை பொன்னவிழ் முத்தமணலிற் கலந்தகன்றார் [தே.
தேர்ப்பின்னைச் சென்றவென் நெஞ்சென் கொலாமின்றுசெய்கின்ற

வருத்தங் கண்டுரைத்தல்

அழலுறு கோதையின் விழுமுறு பேதையை
நீங்கலரெனப் பாங்கி பகர்ந்தது.

கானமர் குன்றர் செவியுற வாங்கு கணைதுணையா
மானமர் நோக்கியர் நோக்கென மான்நல் தொடைமடக்கும்
வானமர் வெற்பர்வண் தில்லையின் மன்னை வணங்கலர்போ
தேமர் சொல்லிசெல் லார்செல்லல் செல்லல் திருநுதலே.

வழியொழுகி வற்புறுத்தல்

சூழிருங் கூந்தலைத் தோழி தெருட்டியது.

மதுமலர்ச் சோலையும் வாய்மையும் அன்பும் மருவிவெங்கான்
கதுமெனப்போக்கும்நிதியின் அருக்குமுன்னிக் கூழ்ந்தால்
நொதுமலர் நோக்கமொர் மூன்றுடையோன் தில்லைநோக்கலர்போல்
இதுமலர்ப் பாவைக்கென் னோவந்தவாறென்பரேந்திழையே

வனப்பு யெதிரழிந்திரங்கல

வன் றைவேலோன் வரைவுநீட
வன்புறை யழிந்தவள் மனமழுங்கியது

வந்தாய் பவரயில் லாமயில் முட்டை இளையட ந்தி
பந்தா டிரும்பொழில் பல்வரை நாடன்பண் போஇனித்தே
கொந்தார் நறுங்கொன்றைக் கூத்தன் தென்தில்லை தொழார்குழுப்
சிந்தா குலமுற்றுப் பற்றின்றி நையுந் திருவினர்போ [போல்

வ ய்மைகூறி வருத்தந் ணிதகல
வேல்தடங் கண்ணியை யாற்று வித்தது.

மொய்யென்பதே இழைகொண்டவனை 'னைத்தன்மொய் ழற்காள்
செய்யென்பதேசெய்த வன்தில்லைச் சூழ்கடற் சேர்ப்பர்சொல்லும்
பொய்யென்ப தேகரு; தாயிற் புரிகுழல் பொற்றொடியாய்
மெய்யென்ப தேதுமற் றில்லை ா லாமிவ் வியலிடத்தே.

தேறாது புலம்பல

தீதறு ண்ணி தேற்றத்தேறாது போதுறுகுழலி புலம்பியது.

மன்செய்த முன்னாள் மொழிவழியே அன்ன வாய் மகண்டும்
என்செய்த நெஞ்சும் நிறையும்நில் லாவென தின்னுயிரும்
பொன்செய்த மேனியன் தில்லையு ரூரிற் பொ றயரிதாம்
முன்செய்த தீங்குகொல் காலத்து நீர்மைகொல் மொய்குழலே.

க லம் ம றதது ரத ல

காந்தள்கருவுற ' கடவுள் மழை 'ெ ன்
றேந்திழைப்பாங்கி யினிதியம்பியது.

ருந்தினை ஓம்பக் கடவுள் பராவி நமர்கலிப்பச்
சொரிந்தன ெ ாண்மூச் சுரந்ததன் பேரு ளால்தொழும்பிற்
பரிந்தேனை யா ' டசிற் றம்ப த் தான்பரங் குன்றிற்றன்றி
விரிந்தன காந்தள் வெருவரல் காரென வெள்வளையே. உஎ

தூ . வு ரததல

ஆங்ெ ாரு தூதுவரப் - பாங்கிக ' டு ரத்தது.

ெ ' றவர் முப்புரஞ் சிற்றட் பலத்துள்நின் றுடும்வெள்ளிக்
குன்ற ர் குன்று அருள்தரக் கூடினர் நம்மக ' று
சென்றவர் தூதுகொல் லோஇருந் தேமையுஞ்செல்லல்செப்பா
நின்றவர் தூதுெ ால் லோவந்து தோன்றும் நிரைவளையே.

தூ க ட ழு கல

அயலுற்ற தூதுவரக் கயலுற்றகண்ணி மயலுற்றது.

வருவன செல்வன தூதுகள் ஏதில வான்புலியூர்
ஒருவன தன்பரின் இன்பக் கலவிகள் உள்ளுரு த்
தருவன செய்தென தா யெ ாண்டேகியென் னெஞ்சிற்றம்மை
இருவின ாதலரே துசெய் வான்இன்றிரு 'கின்றதே உஅ

மெலிவுகண்டு செவிலிகூறல்

வண்டமர் புரிகுழ லொண்டொடி மெலிய
வாடாநின்ற கோடாய் கூறியது.

வேயின மென்றோள் மெலிந்தொளி வாடி விழிபிறிதாய்ப்
பாயின மேகலை பண்டையள் அல்லள் பவளச்செவ்வி
ஆயின ஈசன் அமரர்க் கமரன்சிற் றம்பலத்தான்
சேயின தாட்சியிற் பட்டன ளாம்இத் திருந்திழையே உ௮உ

கட்டுவைப்பித்தல்

மால்கொண்ட கட்டுக் - கால் கொண்டது.

சுணங்குற்ற கொங்கைகள் சூதாற் றிலசொல் தெளிவுற்றில
குணங்குற்றம் கொள்ளும் பருவமு றாள்குறு கா அசுரர்
நிணங்குற்ற வேற்சிவன் சிற்றம் பலம்நெஞ் சுறாதவர்போல்
அணங்குற்ற நோயறி வுற்றுரை யாடுமின் அன்னையரே.

கலக்கமுற்று நிற்றல்

தெய்வத்தில் தெரியுமென - எவ்வத்தின் மெலிவுற்றது.

மாட்டியன் றேயெம் வயின்பெரு நாணினி யாக்குடிமா(சு)
ஊட்டியன் றேநிற்ப தோடிய வாறிவ ளுள்ளமெல்லாங்
காட்டியன்றேநின்றதில்லைத்தொல்லோனைக்கல்லாதவர்போல்
வாட்டியன் றேர்குழ லார்மொழி யாதன வாய்திறந்தே. உ௮௪

கட்டுவித்திகூறல்

கட்டுவித்தி விட்டுரைத்தது.

குயிலிதன் றேயென்னலாஞ்சொல்லிகூறன்சிற்றம்பலத்தான்
இயல்இதன் றேயென்னலாகா இறைவிறற் சேய்கடவுட்
மயிலிதன் றேகொடி வாரணங் காண்கவன் சூர்தடிந்த
அயிலிதன் றேயிதன் றேநெல்லிற் றோன்று மவன்வடிவே.

வேலனையழைத்தல்

வெறியாடிய வேலனைக் கூஉய் நெறியார் குழலி தாயர்நின்றது.

வேலன் புகுந்து வெறியாடு வெண் மறியறுக்க
ாலன் புகுந்த வியக் ழல் வைத்தெழில் தில்லைநின்ற
மேலன் புகுந்தென்கண் நின்றா னிருந்தவெண் காடனைய
பால ர் புகுந்திப் பரிசினின் நிற்பித்த பண்பினுக்கே. உ௮௬

இன்னலெய்தல்

ஆடியவெறியிற் கூடுவதறியாது
நன்னறுங்கோதை யின்னலெய்தியது.

அயர்ந்தும் வெறிமறி ஆவி செகுத்தும் விளர்ப்பயலார்
பெயர்ந்தும் ஒழியா விடினென்னை பேசுவ பேர்ந்திரு ர்
உயர்ந்தும் பணிந்தும் உணரான தம்பலம் உன்னலரின்
துயர்ந்தும் பிறிதி னெழியினென் ஆதுந் துறைவனுக்கே.

வெறிவிலக்குவிக்க நினைதல்

அயறருவெறியின்மயறருமென - விலக்கலுற்றகுலக்கொடிநினைந்தது

சென்றார் திருத்திய செல்லல்ரின் றார்கள் சிதைப்பரென்றால்
நன்று அழகிதன் றேயிறை தில்லை தொழாரின்னைந்தும்
ஒன்றாமிவட்குமொழிதல்கில்லென்மொழியாதுமுய்யேன்
குன்றார் துறைவர்க் குறவேன் உரைப்பனிக் கூர்மறைமே

அற தே டு நிறநிலையுரைததல

வெறித்தலை வெரீஇ வெருவரு தோழிக்
றத்தொடுநின்ற ஆயிழை யுரைத்தது.

யாயுந் தெறுக அயலவ ரேசுக ஊர்நகு
நீயும் முனிக நிகழ்ந்தது கூறுவ லென்னுடைய
வாயும் மனமும் பிரியா இறைதில்லை வாழ்த்துநர்போல்
தூயன் நின கு டுஞ்சூள் தருவன் சுடர் குழையே.௨அ

அ த்தே நிறநல

செய்தவெறியி னெய்து தறியாது
திறத்தொடித் தோழிக் றத்தொடு நின்றது.

வண்டல்உற் றேமெங்க வந்தொரு தோ றல்வரிவளையீர்
உ டலுற் றேமென்று நின்றதொர் போழ்துடை யான்புலியூர்
ெ ாண்டலுற் றேறு டல்வர எம்முயிர் கொண்டுதந்து
க டலுற் றேர்நின்ற சேரிச்சென் றானோர் கழலவனே

ந்தீர கூற

விலங்குதல்விரும்புமேதகுதோழி யலங்கற்குழலிக் றியவு ரத்தது

குடிக்கலர் கூறினு கூறா வியன்தில்லைக் கூத்தனதாள்
முடிக்கல ரா குமோய் பூந்துறை வற்கு முரிபுருவ
டி கலர் வேற்கண்ணி வந்தன சென்று ம் யாயறியும்
படிக்கல ராமிவை யெ நாம் மறை கும் பரிசு ளே. ௨

வெறிவிலக்கல

அறத்தொடுநின்ற திறத்தினிற்பாங்கி
வெறிவிலக்கிப் பிறிதுரைத்தது.

விதியுடை யாருண்க வேரி விலக்கலம் அம்பலத்துப்
பதியுடை யான்பரங் குன்றினிற் பாய்புனல் யாம்ஒழுகக்
கதியுடை யான்கதிர்த் தோள்நிற்க வேறு கருதுநின்னின்
மதியுடை யார்தெய்வ மேயில்லை கொல்இனி வையகத்தே.

செவிலிக்குத் தோழி யறத்தொடுநிற்றல

சிறப்புடைச் செவிலிக் - கறத்தொடு நின்றது.

மனக்களி யாய்இன்று யான்மகிழ் தூங்கத்தன் வார்கழல்கள்
எனக்களி யாநிற்கும் அம்பலத் தோன்இருந் தண்கயிலைச்
சினக்களி யானை கடிந்தா ரொருவர்செவ் வாய்ப்பசிய
புனக்கிளி யாங்கடி யும்வரைச் சாரற் பொருப்பிடத்தே.

நற்றாய்க்குச் செவிலி யறத்தொடு நிற்றல

கற்பினின் வழாமை நிற்பித்தெடுத்தோள்
குலக்கொடிதாயர்க் கறத்தொடுநின்றது.

இளையா ரிவளையென் சொல்லிப் பரவுது மீரெயிறு
முளையா அளவின் முதுக்குறைந் தாள்முடி சாய்த்திமை யோர்
வளையா வழுத்தா வருதிருச் சிற்றம் பலத்துமன்னன்
திளையா வரும்அரு விக்கயி லைப்பயில் செல்வியையே. உகூச

தேர் வரவு கூறல

மணிநெடுந்தேரோன் அணிதினின்வருமென
யாழியன்மொழிக்குத் தோழிசொல்லியது.

கள்ளினம் ஆர்த்துண்ணும் வண்கொன்றை யோன்தில்லைக் கார்க் கடல்வாய்ப் புள்ளின மார்ப்பப் பொருதிரை யார்ப்பப் புலவர்ள்தம் வள்ளின மார்ப்ப மதுகர மார்ப்ப வலம்புரியின் வெள்ளின மார்ப்ப வரும்பெருந் தேரின்று மெல்லியலே. உகூரு

மணமுரசுகேட்டு மகிழ்ந்து ரைத்தல

நிலங்காவலர் நன்மணத்தின் - நலங்கண்டவர் நயந்துரைத்தது.

பூரண பொற்குடம் வை மணிமுத்தம் பொ பொதிந்த
தோரணம் நீடு தூரியம் ஆர்க்கதொன் மால்அயற்கு

காரணன் ஏரணி கண்ணுத லோன்கடல் தில்லையன்ன
வாரண வும்முலை மன்றலென் றேங்கும் மணமுரசே. உகசு

ஐயு றுக் கலங்கல

நல்லவர்முரசுமற் றல்லவர்முரசெனத்
தெரிவரிதென அரிவைகலங்கியது.

அடற்களி யாவர்க்கு மன்பர்க் களிப்பவன் துன்ப இன்பம்
படக்களி யாவண் டறைபொழிற் றில்லைப் பரமன்வெற்பிற்
கடக்களி யானை கடிந்தவர்க் கோவன்றி நின்றவர்க்கோ
விடக்களி யாம்நம் விழுநக ரார்க்கும் வியன்முரசே. உகஎ

நீதிவாவு கூறநிற்றல

மகிழ்தருமனத்தொடு வண்புகழ்த்தோழி
நிகழ்ந்ததுமடந்தைக்குத் தெரியவுரைத்தது.

என்கடைக் கண்ணினும் யான்பிற வேத்தா வகையிரங்கித்
தன்கடைக் கண்வைத்த தண்தில்லைச் சங்கரன் தாழ்கயிலைக்
கொன்கடைக் கண்தரும் யானை கடிந்தார் கொணர்ந்திறுத்தார்
முன்கடைக் கண்ணிது காண்வந்து தோன்றும் முழுநிதியே.

ககூ. மணஞ்சிறப்புரைத்தல்

மணமுரசுகூறல

வரைவுதோன்ற மகிழ்வுறுதோழி - விரைவிலைக்கு நின்றுரைத்தது.

பிரசம் திகழும் வரைபுரை யானையின் பீடழித்தார்
முரசந் திகழும் முருகியம் நீங்கும் எவர்க்கும் முன்னும்
அரசம் பலத்துநின் றாடும் பிரானருள் பெற்றவரிற்
புரைசந்த மேகலை யாய்துயர் தீரப் புகுந்துநின்றே. உககூ

மகிழ்ந் ததல

மன்னியகடியிற் பொன்னறுங்கோதையை
நன்னுதற்றோழி தன்னின்மகிழ்ந்தது.

இருந்துதியென்வயிற் கொண்டவன் யானெப்பொழுதுமுன்னு
மருந்துதிசைமுகன் மாற்கரியோன் தில்லை வாழ்த்தினர்போல்
இருந்து திவண்டன வாலெரி முன்வலஞ் செய்திடப்பால்
அருந்துதி காணுமளவுஞ் சிலம்பன் அருந்தழையே. உ00

வழிபாடு கூறல்

மணமனை காண வந்த செவிலிக்குத்
துணைமலர்க் குழலி தோழி சொல்லியது.

சீரியல் ஆவியும் யாக்கையும் என்னச் சிறந்தமையாற்
காரியல் வாட்கண்ணி யெண்அக லார்கம லங்கலந்த
வேரியுஞ் சந்தும் வியல்தந் தெனக்கற்பின் நிற்பரன்னே
காரியல் கண்டர்வண் தில்லை வணங்குமெங் காவலரே ௩௦௧

வாழ்க்கை நலங் கூறல்

மணமனைச் சென்று மகிழ்தரு செவிலி
யணிமனைக் கிழத்திக் கதன்சிறப் புரைத்தது.

தொண்டினம் மேவுஞ்சுடர்க்கழ லோன்தில்லைத் தொல்நகரிற்
கண்டின மேவுமில் நீயவள் நின்கொழு நன்செழுமென்
தண்டினம் மேவுதிண் தோளவன் யானவள் தற்பணிவோள்
வண்டினம் மேவுங் குழலா ளால்மன்னும் இவ்வயலே. ௩௦௨

காதல் கட்டுரைத்தல்

சோதி வேலவன் - காதல்கட் டுரைத்தது.

பொட்டணி யான்நுதல் போயிறும் பொய்போலி டையெனப்பூண்
இட்டணி யான்தவி சின்மல ரன்றி மிதிப்பக்கொடான்
மட்டணி வார்குழல் வையான் மலர்வண் டுறுதலஞ்சிக்
கட்டணி வார்சடை யோன்தில்லை போலிதன் காதலனே.

கற்பறிவித்தல்

விற்பொலி நுதலி கற்பறி வித்தது.

தெய்வம் பணிகழ லோன்தில்லைச் சிற்றம் பலம்அனையாள்
தெய்வம் பணிந்தறி யாளொன்று நின்று திறைவழங்காத்
தெவ்வம் பணியச்சென் றாலுமன் வந்தன்றிச் சேர்ந்தறியான்
பௌவம் பணிமணி யன்னார் பரிசின்ன பான்மைகளே. ௩௦௪

கறபுபபயபபு ததல

கற்புப் பயந்த - அற்புத முரைத்தது.

சிற்பம் திகழ்தரு திண்மதில் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துப் [ன்
பொற்பந்தி அன்ன சடையவன் பூவணம் அன் பொன்னி

ற்(பு)அந்தி வாய்வட மீனுங் கடக்கும் படிகடந்தும்
இற்பந்தி வாயன்றி வைகல்செல் லாதவ னீர்ங்களிறே. ௬0௫

மருவு லுரைத்தல

இருவர் காதலு - மருவுத லுரைத்தது.

மன்னவன் தெம்முனை மேற்செல்லு மாயினும் மாலரியே
றன்னவன் தேர்புறத் தல்கல்செல் லாது வரகுணனாந்
தென்னவனேத்துசிற்றம்பலத்தான்மற்றைத்தேவர்க்கெல்லாம்
முன்னவன் மூவலன் னாளுமற் றோர்தெய்வ முன்னலளே.

லவியினைப் கூறல

நன்னுதன் மடந் த தன்னலங் ண்டு
மகிழ்தூங் குளத்தோ டிளை கூறியது.

*ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமோர் ஆருயிர் ஈருருக்கொண்
டானந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத் தாலொக்கும் அம்பலஞ்
ஆன த வெள்ளத் தறை ழ லோனருள் பெற்றவரின் [சேர்
ஆனந்த வெள்ளம்வற் றாதுமுற் றாதிவ் வணிநலமே. ௬0எ

௨0 ஒதறபிரிவ

கலவிநலங் கூறல

கல்விக்(கு)அ ல்வர் செல்வத் தவரெனச்
செறிகுழற் பாங்கிக் கறிவறிவித்தது.

சீரள வில்லாத் திகழ்தரு கல்விச்செம் பொன்வரையின்
ஆரள வில்லா அளவுசென் றாரம் பலத்துள்நின்ற
ஓரள வில்லா ஒரு ர் இருங்கழ லுன்னினர்போல்
ஏரள வில்லா அளவின ராகுவ ரேந்திழையே ௬0அ

பிரிவுநினைவு ரத ல

ல்வி (கு)அகல்வர் செல்வத் தவரெனப்
பூங்குழல் மடந்தைக்குப் பாங்கி பகர்ந்தது.

வீதலுற் றார்தலை மாலையன் தில்லைமிக் கோன்கழற்கே
ாதலுற் றார்ன்மை கல்விசெல் வீதரு மென் துெ ா
டோதலுற் றாருற் று ர்தலுற் றார்செல்லல் மல்அழற் ான்
போதலுற் றார்நின் புணர்முலை யுற்ற புரவலரே. ௬0

கல்க ங் கணடுரைத்தல

ஓதற்(கு)அகல்வர் மேதக்கவெனப்
பூங்கொடிகலக்கம் பாங்கிகண்டுரைத்த து.

கல்பா மதில்தில்லைச் சிற்றம் பலமது காதல்செய்த
வில்பா விலங்கலெங் கோனை விரும்பலர் போலஅன்பர்
சொல்பா விரும்பின னென்னமெல் லோதி செவிப்புறத்துக்
கொல்பா இலங்கிலை வேல்குளித் தாங்குக் குறுகியதே. ௩க0

வாய்மொழி கூறித் தலைமகள் வருந்தல

தீதறுகல்விக்குச் செல்வன்செல்லுமெனப்
போதறுகுழலி புலம்பியது.

பிரியா மையுமுயி ரொன்றா வதும்பிரி யிற்பெரிதுந்
தரியா மையுமொருங் கேநின்று சாற்றினர் தையல்மெய்யிற்
பிரியா மைசெய்து நின்றோன் தில்லைப் பெரிய ஆரான்ன
புரியா மையுமிது வேயினி யென்னும் புகல்வதுவே. ௩கக

உக. காவற்பிரிவு

பிரிவறிவித்தல

இருநிலங்காவற் கேகுவர்நமரெனப்
பொருசுடர்வேலோன் போக்கறிவித்தது.

மூப்பான் இளையவன் முன்னவன் பின்னவன் முப்புரங்கள்
வீப்பான் வியன்தில்லை யானரு ளால்விரி நீருலக
காப்பான் பிரியக் கருதுகின் றார்நமர் ஆர்க்கயற்கண்
பூப்பால் நலமொளி ரும்புரி தாழ்குழற் பூங்கொடியே. ௩கஉ

பிரிவு கேட்டிரங்கல

மன்னவன்பிரிவு நன்னுதலறிந்து
பழங்கணெய்தி யழுங்கல்சென்றது.

சிறுகண்பெருங்கைத் திண்கோட்டுக் குழைசெவிச்செம்முகமாத்
தெறுகட் டழியமுன் உய்யச்செய் தோர்கருப் புச்சிலையோன்
உறுகண் தழலுடை யோனுறை யம்பலம் உன்னலரிற்
துறுகள் புரிகுழ லாயிது வோஇன்று சூழ்கின்றதே. ௩க௩

௨௨ பகைதணி வினைப்பிரிவு

பிரிவு கூறல்

*துன்னுபகைதணிப்ப மன்னவன்பிரிவு
நன்னறுங்கோதைக்கு முன்னிமொழிந்தது.*

மிகைதணித் தற்கரி தாமிரு வேந்தர்வெம் போர்மிடைந்த
பகைதணித் தற்குப் படர்தலுற் றார்நமர் பல்பிறவித் [பொழில்வாய்
தொகைதணித் தற்கென்னை யாண்டுகொண் டோன்றில்லைச் சூழ்
முகைதணித் தற்கரி தாம்புரி தாழ்தரு மொய்குழலே. ௩௧௪

வருத்தந் தணித்தல

*மணிப்பூண்மன்னவன் றணப்பதில்லை
அஞ்சல்பொய்யென வஞ்சியைத்தணித்தது.*

நெருப்புறு வெண்ணெயும் நீருறும் உப்பு மெனஇங்ஙனே
பொருப்புறு தோகை புலம்புறல் பொய்அன்பர்போக்குமிக்க
விருப்புறு வோரைவின் றோரின் மிகுத்துநண் ணார் அழியத்
திருப்புறு சூலத்தி னோன்தில்லை போலுந் திருநுதலே ௩௧௫

௨௩ வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவு

பிரிந்தமை கூறல்

விறல்வேந்தர் வெம்முனைக்கண் - திறல்வேந்தர் செல்வரென்றது.

போது குலாய புனைமுடி வேந்தர்தம் போர்முனைமேல்
மாது குலாயமென் னோக்கிசென் றார்நமர் வண்புலியூர்க்
காது குலாய குழையெழி லோனைக் கருதலர்போல்
ஏதுகொ லாய்விளை கின்றதின் றென்னு ளிடுமதியே. ௩௧௬

பிரிவு நற ம கார்மிசை வைத்தல

*வேந்தற்குற்றுழி விறலோன்பிரிய
ஏந்திழைபாங்கிக் கெடுத்துரைத்தது.*

பொன்னி வளைத்த புனல்சூழ் நிலவிப் பொலிபுலியூர்
வன்னி வளைத்த வளர்சடை யோனை வணங்கலர்போல்
துன்னி வளைத்தநந் தோன்றற்குப் பாசறைத்தோன்றுங்கொலோ
மின்னி வளைத்து விரிநீர் கவரும் வியன்முகிலே. ௩௧௭

வானோக்கி வருந்தல

மானோக்கி வடிவு நினைந்தோன் - வானோக்கி வருந்தியது.

கோலித் திகழ்சிறை கொன்றி நெருக்கிப் பெடைக்குருகு
பாலித் திரும்பனி பார்ப்பொடு சேவல் பயிலிரவின்
மாலித் தனையறி யாமறை யோனுறை யம்பலமே
போலித் திருநுத லாட்கென்ன தாங்கொலின் போதரவே.

கூதிர் கண்டு கவலல

இருங்கூதி ரெதிர்வுகண்டு - கருங்குழலி கவலையுற்றது.

கருப்பினம் மேவும் பொழில்தில்லை மன்னன்கண் ணாருருவால்
விருப்பினம் மேவச்சென் றார்க்குஞ்சென் றல்குங்கொல் வீழ்பனிவாய்
நெருப்பினம் மேய்நெடு மாலெழில் தோன்றச்சென் றாங்குநின்ற
பொருப்பின மேறித் தமியரைப் பார்க்கும் புயலினமே.

முன்பனிக்கு நொந்துரைத்தல

ஆன்றபனிக் காற்றாதழிந் - தீன்றவளோ டேழை நொந்தது.

சுற்றின வீழ்பனி தூங்கத் துவண்டு துயர்கவென்று
பெற்றவ ளேயெனைப் பெற்றாள் பெடைசிற காநெருக்கிப்
புற்றில வாளர வன்தில்லைப் புள்ளொடும் பிள்ளைதழீஇ
மற்றினஞ் சூழ்ந்து துயிலப் பெறுமிம் மயக்கிருளே. ௯௰

பின்பனி நினைந்திரங்கல

இரும்பனியி னெதிர்வுகண்டு - சுரும்பிவர் குழலி துயர நினைந்தது.

புரமன் றயரப் பொருப்புவில் லேந்திப்புத் தேளிர்காப்பண்
சிரமன் றயனைச்செற் றோன்றில்லைச் சிற்றம் பலமனையாள்
பரமன்(று) இரும்பனி பாரித்த வாபார்த் தெங்கும்வையஞ்
சரமன்றி வான்தரு மேலொக்கும் மிக்க தமியருக்கே. ௯௰௧

இளவேனில் கண்டின்னலெய்தல

இன்னிளவேனின் முன்னுவது கண்டு
மென்னகைப்பேதை யின்னலெய்தியது.

வாழும் படியொன்றுங் கண்டிலம் வாழியிம் மாம்பொழில்தேன்
சூழும் முகச்சுற்றும் பற்றின ளால்தொண்டை யங்கனிவாய்
யாழின் மொழிமங்கை பங்கன்சிற் றம்பலம் ஆதரியாக்
கூழின் மலிமனம் போன்றிரு ளாகின்ற கோகிலமே. ௯௰௨

பருவங்காட்டி வற்புறுத்தல்

கார்வருமெனக் கலங்கு மாதரைத் - தேர்வருமெனத் தெளிவித்தது.

பூண்பணிதன் றேகொண்ட பாம்பன் புலியூ ரரன்மிடற்றின்
மாண்பணிதன்றேயெ(ண்)ணவானின்மலரும்மணந்தவர்தேர்
காண்பதன் றேயின் று நம்ளையிங் கேவரக் கார்மலர்த்தேன்
பாண்பதன் தேர்குழ லாயெழில் வாய்த்த பணிமுகிலே.

பருவ மன்றெனவுக்கூறல்

காரெனக்கலங்கு மேலெழிற் கண்ணிக்
கின்றுணைத் தோழி யன்றென்று மறுத்தது.

தெளிதரல் காரெனச் சீர(ன்)னஞ் சிற்றம் பலத்தடியேன்
களிதரக் கார்மிடற் றோன்நட மாடக்கண் ணார்முழவம்
துளிதரற் காரென ஆர்த்தன ஆர்ப்பத்தொக்குன்குழல்போன்
றளிதரக் காந்தளும் பாந்ளைப் பாரித் தலர்ந்தனவே. ௩௨௪

மறுத்துக்கூறல்

பருவமன்றென்று பாங்கி பகர - மருவமர்கோ த மறுத்துரைத்தது

தேன்திக் கிலங்கு கழலழல் வண்ணன்சிற் றம்பலத்தெங்
கோன்திக்கிலங்குதிண்தோள் கொண்டல்கண்டன்குழையெழில்நாண்
போன்றிக் கடிமலர்க் காந்தளும்போந்தவன் கையனல்போல்
தோன்றிக்கடிமலரும் பொய்ம்மையோமெய்யிற்றோன்றுவதே.

தேர்வரவு கூறல்

பூங்கொடி மருளப் - பாங்கி தெருட்டியது.

திருமா லறியாச் செறிகழல் தில்லைச்சிற் றம்பலத்தெங்
கருமால்விடையுடையோன்கண்டம்போற்கொண்டலெண்திசையும்
ருமா லுடல்மன் பொருந்தல் திருந்த மணந்தவர்தேர்
பொருமாலயிற்கண் ல்லாயின்றுதோன் றுநம்பொன்னகர்க்கே.

வினைமுற்றி நினைதல்

பாச ற முற்றிப் படைப்போர் வேந்தன்
மாசறு பூண்முலை மதிமுகம் நினைந்தது.

புயலோங் லர்சடை ஏற்ற ன் சிற்றம் பலம்பு மூம்
மயலோங் கிரு ங்களி யானை வரகுணன் வெற்பின்வைத்த
கயலோங் கிருஞ்சிலை கொண்டுமன் கோபமு ங் காட்டிவருஞ்
செயலோங் கெயிலெ ரி செய்தபின் இன்றோர் திருமு மே

நிலைமை நினைந்து கூறல்

பொற்றொடி நிலைமை மற்றவணினைந்து
திருந்துதேர்ப்பாகற்கு வருந்திப் புகன்றது.

சிறப்பிற் றிகழ்சிவன் சிற்றம் பலஞ்சென்று சேர்ந்தவர்தம்
பிறப்பிற் றுனைந்து பெருகுக தேர்பிறங் கும்மொளியார்
நிறப்பொற் புரிசை மறுகினில் துன்னி மடநடைப்புள்
இறப்பிற் றுயின்றுமுற் றத்திரை தேரும் எழில்நகர்க்கே.

முகிலொடு கூறல்

முனைவற்குற்றுழி வினைமுற்றி வருவோன்
கழுமலெய்திச் செழுமுகிற் குரைத்தது.

அருந்(து)ஏர் அழிந்தனம் ஆலமென் றோல மிடவிமையோர்
மருந்தே ரணியம் பலத்தோன் மலர்க்தாள் வணங்கலர்போல்
திருந்(து)ஏர் அழிந்துபழங்கண் தருஞ்செல்விசீர்நகர்க்கென்
வருந்தே ரிதன்முன் வழங்கேல் முழங்கேல் வளமுகிலே

வரவு உரைத்தல

வினைமுற்றிய வேந்தன் வரவு
புனையிழைத்தோழி பொற்றொடிக் குரைத்தது.

பணிவார் குழையெழி லோன்றில்லைச் சிற்றம் பலமனைய
மணிவார் குழல்மட மாதே பொலிகநம் மன்னர்முன்னாப்
பணிவார் திறையும் பகைத்தவர் சின்னமுங் கொண்டுவண்டேர்
அணிவார் முரசினொ டாலிக்கும் மாவோ டணுகினரே. ௩௩௦

மறவாமை கூறல்

பாசறை முற்றிப் பைந்தொடியோ டிருந்து
மாசறு தோழிக்கு வள்ளலுரைத்தது.

கருங்குவளைக் கடி மாமலர் முத்தங் கலந்திலங்க
நெருங்குவளைக்கிள்ளை நீங்கிற் றிலள்நின்று நான்முகனோ
டொருங்குவளைக்கரத் தானுண ராதவன் தில்லையொப்பாய்
மருங்குவளைத்துமன் பாசறை நீடிய வைகலுமே. ௩௩௧

உச பொருள்வயிற் பிரிவு

வாட்ட கூறல்

பிரிவுகேட்ட அரிவைவாட்டம் - நீங் லுற்றவன் பாங்கிக்குரைத்தது.

முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னான்முடியுமெனப்
பனிவருங் கண்பர மன்திருச் சிற்றம் பலமனையாய்
தனிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப
நனிவரும் நாளிது வோவென்று வந்திக்கும் நன்னுதலே

பிரிவு நினைவுரைத்தல்

பொருள்வயிற்பிரியும் பொருவேலவனெனச்
சுருளுறுகுழலிக்குத் தோழிசொல்லியது.

வறியா ரிருமை யறியா ரெனமன்னும் மாநிதிக்கு
நெறியா ரருஞ்சுரஞ் செல்லலுற் றார்நமர் நீண்டிருவர்
அறியா வளவுநின் றோன்தில்லைச் சிற்றம் பலமனைய
செறிவார் கருங்குழல் வெண் நகைச் செவ்வாய்த்திருநுதலே

ஆற்றாது புலம்பல்

பொருள்தரப்பிரியும் அருள்தருபவனெனப்
பாங்கிபகரப் பூங்கொடி புலம்பியது.

சிறுவா ளுகிருற் றுருமுன்னம் சின்னப் படுங்குவளைக்
கெறிவாள் கழித்தனள் தோழி எழுநிற் கரப்பதற்கே
அறிவாள் ஒழிகுவ தஞ்சனம் அம்பல வர்ப்பணியார்
குறிவாழ் நெறிசெல்வ ரன்பரென் றம்ம கொடியவளே.

ஆற்றுவித்துக் கூறல்

ஏழை யழுங்கத் - தோழி சொல்லியது.

வானக் கடிமதில் தில்லையெம் கூத்தனை ஏத்தலர்போல்
கானக் கடஞ்செல்வர் காதல ரென்னக் கதிர்முலைகள்
மானக் கனகந் தரும்மலர்க் கண்கள்முத் தம்வளர்க்குந்
தேனக்கதார்மன் னனென்னோஇனிச்சென்றுதேர் பொருளே.

திணை பெயர்த்துரைத்தல்

துணைவன் பிரியத் துயருறு மனத்தொடு
திணைபெயர்த்திட்டுத் தேமொழி மொழிந்தது.

சுருள்தரு செஞ்சடை வெண்சுட ரம்பல வன்மலயத்
திருள்தரு பூம்பொழில் இன்னுயிர் போலக் கலந்திசைத்த

அருள்தரும் இன்சொற்களத் தனையும் மறந்தத் தஞ்சென்றோ
பொருள்தரக் கிற்கின் றதுவினை யேற்குப் புரவலரே. ௧௧௯

பொருத்த மறிந்துரைத்தல

பொருள்வயிற் பிரிவோன் பொருத்தம் நினைந்து
சுருளுறு குழலிக்குத் தோழி சொல்லியது.

மூவர்நின் றேத்த முதலவன் ஆடரப் பத்துமும்மைத்
தேவர்சென் றேத்துஞ் சிவன்தில்லை யம்பலஞ் சீர்வழுத்தாப்
பாவர்சென் றல்கும் நரக மனைய புனையழற்கான்
போவர்நங் காதல ரென்னாம் உரைப்பது பூங்கொடியே.

பிரிந்தமை கூறல்

எதிர்நின்று பிரியிற் கதிர்நீ வாடுதற்
குணர்த்தா தகன்றான் மணித்தேரோ னென்றது.

தென்மாத் திசைவசை தீர்தரத் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
என்மாத் தலைக்கழல் வைத்தெரி யாடும் இறைதிகழும்
பொன்மாப் புரிசைப் பொழில்திருப் பூவண மன்னபொன்னே
வன்மாக் களிற்றொடு சென்றனர் இன்றுநம் மன்னவரே.

இரவுறுதுயரத் திற்கிரங்கியுரைத்தல

அயில்தரு கண்ணியைப் பயில்தரு மிரவினுள்
தாங்குவ தரிதெனப் பாங்கி பகர்ந்தது.

ஆழியொன் றீரடி யும்மிலன் பாகன்முக் கண்தில்லையோன்
ஊழியொன் றாதன நான்குமைம் பூதமும் ஆறொடுங்கும்
ஏழியன் றாழ்கட லும்மெண் திசையுந் திரிந்திளைத்து
வாழியன் றோஅருக் கன்பெருந் தேர்வந்து வைகுவதே.

இகழ்ச்சி நினைந்தழிதல

உணர்த்தாது பிரிந்தாரென - மணித்தாழ் குழலி வாடியது.

பிரியா ரெனஇகழ்ந் தேன்முன் னம்யான் பின்னை எற்பிரியின்
தரியா ளெனஇகழ்ந் தார்மன்னர் தாந்தக்கன் வேள்விமிக்க
எரியா ரெழிலழிக் கும்எழி லம்பலத் தோனெவர்க்கும்
அரியா னருளிலர் போலன்ன என்னை அழிவித்தவே. ௧௨௦

உருவு வெளிப்பட்டு நின்று உரைத்தல்

பொருள்வயிற் பிரிந்த வொளியுறு வேலவன்
ஓங்கழற் கடத்துப் பூங்கொடி யை நினைந்தது.

சேணுந் திகழ்மதில் சிற்றம் பலவன்தெண் ணீர்க்கடல்நஞ்
சூணுந் திருத்து மொருவன் திருத்தும் உலகினெல்லாங்
காணுந் திசைதொ றுங் கார்க்கய லுஞ்செங் கனியொடுபைம்
பூணும்புணர்முலையுங்கொண்டு தோன்றுமொர் பூங்கொடியே.

நெஞ்சொடு நோதல்

வல்லழற்கடத்து மெல்லியலை நினைந்து
வெஞ்சுடர் வேலோன் நெஞ்சொடு நொந்தது.

பொன்அணி யீட்டியஓட்டரும் நெஞ்சமிப் பொங்குவெங்கா
னின்நணி நிற்குமி தென்னென்ப தேஇமை யோரிறைஞ்சும்
மன்னணி தில்லை வளநக ரன்னஅன் னநடையாள்
மின்னணி நுண்ணிடைக் கேபொருட்கோஙீவிரைகின்றதே

நெஞ்சொடு புலத்தல்

அழற் கடத் தழுக்கமிக்கு - நிழற்கதிர் வேலோன் நொடிவாடியது.

ஆய்வயி னுள்ள குணமுமில் லேனைநல் தொண்டுகொண்ட
தீவயின் மேனியன் சிற்றம் பலமன்ன சின்மொழியைப்
பேய்வயி னும்மரி தாகும் பிரிவெளி தாக்குவித்துச்
சேய்வயிற் போந்தநெஞ் சேயஞ்சத் தக்கதுன் சிக்கனவே.

நெஞ்சொடு மறுத்தல்

நீணெறிசென்ற நாறிணர்த் தாரோன்
சேணெறியஞ்சி மீணெறி சென்றது.

தீமே வியநிருத் தன்திருச் சிற்றம் பலம்அனைய [ன்
பூமே வியபொன்னை விட்டுப்பொன்தேடியிப்பொ குவெ ா
நாமே நடக்க வொழிந்தனம் யாம்நெஞ்சம் வஞ்சியன்ன [தே
வாமேகலை யைவிட் டோபொருள் தேர்ந்தெம் மைவாழ்விப்ப

நாணணி வருந்தல்

சென்ற ர் திறத்து நி றுநனி வாடுஞ்
சூழிருங் கூந்தற்குத் தோழிநனி வாடியது.

தெ ணீ ரணிசி ன் சிற்றம் பலஞ்சிந்தி யாத ரின்
ப ணீர் மொழியிவ ளைப்பையுள் எய்தப் பனித்தட கண்

னுள்நீர் உகவொளி வாடிட நீடுசென் றார்சென்றநாள்
எண்ணீர் மையின்றில னுங்குழி யும்விர விட்டறவே. ௩௪௫

ஏறுவரவுகண் டிரங்கியுரைத்தல

நீடியபொன்னின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து
வாடியவன் வரவுற்றது.

சுற்றம் பலமில்லை காட்டித்தன் தொல்கழல் தந்த தொல்லோன்
சிற்றம் பலமனை யாள்பர மன்றுதிண் கோட்டின் வண்ணப்
புற்றங் குதர்ந்துநன் னூறிகொடும் பொன்னார் மணிபுலம்பக்
கொற்றம் மருவுகொல் லேறுசெல் லாநின்ற கூர்ஞ்செக்கரே.

பருவங்கண்டிரங்கல்

மன்னியபருவ முன்னிய செலவின்
இன்னலெய்தி மன்ன னேகியது.

கண்ணுழை யாதுவிண் மேகங் கலந்து கணமயில்தொக்
கெண்ணுழை யாத்தழை கோலிநின் றாலும் இனமலர்வாய்
மண்உழை யாவும் அறிதில்லை மன்னனை தின்அருள்போல்
பண்ணுழை யாமொழி யாளென்ன ளாங்கொல்மன் பாவியற்கே.

முகிலொடு கூறல

எனைப்பல துயரமோ டேகாநின்ற ன்
றனைக்காரதற்குத் தானிந்து சொல்லியது.

அற்படு காட்டில்நின் றாடிசிற் றம்பலத் தான்மிடற்றின்
முற்படு நீள்முகி லென்னின்முன் னேல்முது வோர்குழுமி
வில்படு வாள்நுத லாள்செல்லல் தீர்ப்பான் விரைமலர்தூய்
நெல்படு வான்பலி செய்தய ராநிற்கும் நீள்நகர்க்கே. ௩௪௮

தேர்வரவு கூறல

வேந்தன் பொருளொடு விரும்பி வருசென
ஏந்திழைப்பாங்கி யினிதியம்பியது.

பாவியை வெல்லும் பரிசில்லை யேமுகில் பாவையஞ்சீர்
ஆவியை வெல்லக் கறுக்கின்ற போழ்தத்தி னம்பலத்து
காவியை வெல்லும் மிடற்றோ னருளிற் கதுமெனப்போய்
மேவிய மாநிதி யோடன்பர் தேர்வந்து மேவினதே. ௩௪௯

இளையரெதிர் கோடல்

செறிகழலவன் றிருநகர் புகுதர
எறிவேல்இளைஞர் எதிர்கொண்டது.

யாழின் மொழிமங்கை பங்கன் சிற்றம்பலத் தானமைத்த
ஊழின் வலியதொன் றென்னை ஒளிமே கலைஉகளும்
வீழும் வரிவளை மெல்லியல் ஆவிசெல் லாதமுன்னே
சூழுந் தொகுநிதி யோடன்பர் தேர்வந்து தோன்றியதே.

உண்மகிழ்ந்துரைத்தல்

பெருநிதியோடு திருமனை புகுந்தவன்
வளமனைக் கிழத்தியோ டுளமகிழ்ந் துரைத்தது.

மயில்மன்னு சாயலிம் மானைப் பிரிந்து பொருள்வளர்ப்பான் வெயில்மன்னு வெஞ்சுரஞ் சென்றதெல் லாம்விடையோன்புலியூர்க் குயில்மன்னு சொல்லிமென் கொங்கையென் அங்கத் திடைக்குளிப்பத் துயில்மன்னு பூவணை மேலணை யாமுன் றுவளுற்றதே ..௫௧

௨௫ பரத்தையிற் பிரிவு

கண்டவர் கூறல்

உரத்தகு வேலோன் பரத்தையிற் பிரியத்
திண்டேர் வீதியிற் கண்டோர் கூறியது.

உடுத்தணி வாளர வன்தில்லை யூரன் வரவொருங்கே
எடுத்தணி கையே(று) இனவளை யார்ப்ப இளமயிலேர்
கடுத்தணி காமர் கரும்புருவச்சிலை கண்மலரம்
படுத்தன ரீவாளினை யேர்சுற்றும் பற்றினர் மாதிரமே. ௩௫௨

பொறையுவந்துரைத்தல்

கள்ளவிழ் கோதையைக் காதற்றோழி
உள்ளவிழ் பொறைகண் டுவந்துரைத்தது.

சுரும்புறு கொன்றையன் தொல்புலியூர்ச்சுருங் கும்மருங்குல்
பெரும்பொறை யாட்டியை யென்இன்று பேசுவபேரொலிநீர்க்
கரும்புறை யூரன் கலந்தகன் றானென்று கார்மணியும்
அரும்பொறை யாகுமென் னாவியுந் தேய்வுற் றழிகின்றதே

பொதுபபடககூறி ரடியழு கல

பொற்றி ழரவன் மற்றிகழ் தில்லைப்
பிரிந்தவூரனே டிருந்து வாடியது.

அப்புற்ற சென்னியன் தில்லை யுறாரி னவர்உறுநோய்
ஒப்புற் றெழில்நல மூரன் கவா ள் ளரும்புறம்பும்
வெப்புற்று வெய்துயிர்ப் புற்றுத்தம் மெல்லணை யேதுணையாச்
செப்புற்ற கொங்கையர் யாவர்கொ லாருயிர் தேய்பவரே.

கனவிழந் துரைத்தல

சினவிற்றடக்கைத் தீம்புனலூரனைக்
கனவிற்கண்ட காரிகை யுரைத்தது.

தேவா சுராிறைஞ் சுங்கழ லோன்தில்லை சேரலர்போல்
ஆவா கனவும் இழந்தேன் நனவென் றமளியின்மேல்
பூவார் அகலம்வந் தூரன் தரப்புலம் பாய்நலம்பாய்
பாவாய் தழுவிற்றி லேன்விழித் தேனரும் பாவியனே. ௯௫

விளக்கொடு வெறுத்தல

பஞ்சணைத்துயின்ற பஞ்சின் மெல்லடி
அன்பனோ டூங்கிச் செஞ்சுடர்க் குரைத்தது.

செய்ம்முகம் நீலம் மலர்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தரற்குக்
கை ம்முகங் கூம்பக் கழல்பணி யாரிற் கலந்தவர்க்குப்
பொய்ம்முகங் காட்டிக்கரத்தல் பொருத்தமன் றெ றிலையே
நெய்ம்முகம் மாந்தி இருள்முக கிழும்நெடுஞ்சுடரே. ௯௬

ரரம பகாந்து யினா ம ததுரைத்தல

வார்புனலூர னோர்திகழ் தோள்வயிற்
கார்புரை குழலி வ..ரம் பகர்ந்தது.

பூங்குவளைப்பொலி மாலையும் ரன்பொற் றோளிணையும்
ஆங்குவளைத்துவைத்(து)ஆரே னுங்கொ ள்கநள்ளார்அரணந்
தீ. கு வளைத்தவில் லோன்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தயல்வாய்
ஓங்கு வளைக்கரத் தார்க்கடுத் தோமன் உறுவரையே. ௯௭

பள்ளியிடத் தூடல

பிடிவர்கற்பிற் றேடிவர்கோதை
ஆடவன்றன்னோ டூடியுரைத்தது.

தவம்செய் திலாதவெம் தீவினையேம் புன்மைத்தன்மைக்கெள்ளா
தெவஞ்செய் துநின்றினியின் றுனைநோவதென் அத்தன்முத்தன்

சி ன்செய்த சீரரு ளார்தில்லை யூரநின் சேயிழையார்
நலஞ்செய்த புல்லங்கள் மாட்டேம் தொடல்விடு நற் லையே.

சேவ ணி விடு க விலலே ர் கூறல

பாற்செலு மொழியார் மேற்செலவிரும்பல்
பொல்லாதென்ன வில்லோர் புகன்றது.

துணியுறப் பொ குமிக் கொங்கை கள் தாங்கித்தளர்மருங்குல்
பிணியுறப் பேதைசென் றின்றெய்துமால் அரவும்பிறையும்
அணியுறக்கொ ண்டவன் தில்லைத்தொல்லாயநல்லார்கண்முன்னே
பணியுறத் தோன்றும் நுடங்கிடை யார்கள் பயில்மனைக்கே .

அ லறிவுரைதத ள அழ மெய் ல

உலகியலறியச் செலவிடலுற்ற
விழுத்தகை மாதர்க் கழுக்குஞ் சென்றது.

இரவணை யும்மதி யோர்நு லார்நுதி கோலஞ்செய்து
குர ணை யுங்குழல் இங்கிவ ளால்இக் குறியறிவித்
தரவணை யுஞ்சடை யோன்தில்லை யூரனை யாங்கொருத்தி
தரஅணை யும்பரி சாயின வாறுநம் தன்மைகளே கூ௦

சேவவணி கணடவாயிலவர் கூறல

மணிக்குழைபூப்பியல் உணர்த்தவந்த
ஆயிழையைக் கண்ட வாயிலவருரைத்தது.

சிவந்தபொன் மேனி மணிதிருச் சிற்றம் பலமுடையான்
சிவந்தஅம் தாளணி யூரற் குலகிய லாறுரைப்பான்
சிவந்த பம்போதும்அம்செம்மலர்ப்பட்டுங்கட்டார்முலைமேற்
சிவந்தஅம் சாந்தமுந் தோன்றின வந்து திருமனைக்கே .

மனைபுகல கண்ட யில் ா கூறல

டனறிந்தூரன் கடிமனை புகுதா
ாய்ந்த வாயிலவ ராய்ந்துரைத்தது.

குராப்பயில் கூழை யிவளின்மி கம்பலத் தான்குழையாம்
அராப்பயில் நுண்ணிடை யாரட காரெவ ரேயினிப்ப
டிராப்பகல் நின்றுணங் கிர் கடையித்துணைப்போழ்திற்சென்று
கராப்பயில் பூம்புன லூரன் புகுமி கடிமனை கே கூஉ

முகமலர்ச்சி கூறல

பூம்புனலூரன் புகமுகம்மலர்ந்த
தேம்புனை கோதை திறம்பிறருரைத்தது.

வந்தான் வயலணி யூர னெனச்சின வாள்மலர்க் ண்
செந்தா மரைச்செவ்வி சென்றசிற் றம்பல வன்னருளான்
மூந்தா யினவியன் னோக்கெ திர் நோக்க முகமடுவிற்
பைந்தாட் குவளைகள் பூத்திருள் சூழ்ந்து பயின்றனவே.

ால நிகழ்வுரைத் ல

இகழ்வதெவன்கொ ணிகழ்வதிவ்வாறெனச்
செழுமலர்க் கோதை யுழையருரைத்தது.

வில்லிகை ப் போதின் விரும்பா அரும்பா வியர்களன்பிற்
செல்லிகைப் போதின் எரியுடையோன் தில்லைஅம்பலஞ்சூழ்
மல்லிகைப் போதின்வெண் ச கம்வண் டேவிண் தோய்பி றயோ
டெல்லிகைப் போதியல் வேல்வயலூரற் கெதிர்கொண்டதே.

எய் தலேலடுத்துரைத்தல

சீரியலுலகிற் றிகழ்தரக்கூடி - வார்புனலூரன் மகிழ்வுற்றது.

புலவித் திரைபொரச் சிறடிப் பூங்கலஞ் சென் ிஉய்ப்ப
கலவிக் டலுட்கலிங்கஞ் சென்றெய்தி கதிர்கொண்முத்தம்
நிலவி நிறைமது ஆர்ந்தம் பலத்துநின் றோனருள்போன்
றுலவிய லாத்தனஞ் சென்றெய்த லாயின வூரனு கே. ௩௬௫

லவிகருதிப் பு த்த

மன்னியவுலகில் துன்னியஅன்பொடு-கலவிகருதிப்புலவியெய்தியது.

செவ் ாய் துடிப்பக் கருங்கண் பிறழச்சிற் றம்பலத்தெம்
மொய்வார் சடையோன் அருளின் முயங் மயங்குகின்றாள்
வெவ் ா யுயிர்ப்பொ ாடு விம்மிக் கலுழ்ந்து புலந்துநைந்தாள்
இவ் ா றருள்பிறர்க் காகு மெனநினைந் தின்நகையே. ௩ ௬

குறிப்பறிந்து புலந் ம கூறல

குறிப்பினிற் குறிப்பு செறிப்பட நோக்கி
மலர்நெடுங்கண்ணி புலவியுற்றது.

மலைப் பொருவடி மானுந் தமியள்மன் னன்ஒரு ன்
பலைப் பொருதென் றிழிந்துநின் றாள்பள்ளி ாமனெய்த

அலரைப் பொருதன் றழல்விழித் தோனம் பலம்வணங்காக்
ல ரப் பொருச்சிறி யாளென்னை ெ ால்லோ · ருதியதே.

ாயில ° ாழுத்தல

தலைமகனது த வுடைமை நிலைதகுவாயில் நின்றோருரைத்தது.

வில்லைப் பொலிநுதல் வேற்பொலி கண்ணி மெலிவறிந்து
வல்லைப் பொலிவொடு வந்தமை யால்நின்று வான்வழுத்துந்
தில்லைப் பொலிசிவன் சிற்றம் பலஞ்சிந்தை செய்பவரின்
மல்லை ் பொலிவய லூரன்மெய் யேதக் வாய்மையனே.

புனல ரவுரைத்தல

புனலாடுகவெனப் புனைந்துகொண்டு
மனைபுகு ் த னை வயமுரைத்தது.

சூன்முதிர் துள்ளுநடைப் பெடை 'கில்துணைச்சேவல்செய்வான்
தேன்முதிர் வேழத்தின் மென்பூ 'குதர் செம்மலூரன் திண்தோள்
மான்முதிர் நோக்கின் ல் லார்மகி ழுத்தில்லை யானருளே
போல்முதிர் பொய்கை யிற் பாய்ந்தது வாய்ந்த புதுப்புனலே.

ே ாவரவு கணடு மகிழ் ' து கூறல

பயின்மணித்தேர்செலப் பரத் தயர்சேரிக்
யன்மணிக்கன்னியர் கட்டுரைத்தது.

சேயே யெனமன்னு தீம்புன லூரன்றின் தோளிணைகள்
தோயீர் பு ர்தவந் தொன்மைசெய் தீர்சுடர் கின்றதெ ாலந்
தீே ; யென மன்னு சிற்றம்பலவர்தில் லைந்நகர்வாய்
வீயே யெனஅடி யீர்நெடுந் தேர்வந்து மேவினதே. ௬எ௦

பு ல விளைய டடி ப தமழுளு ரத ல

தீம்புனல் வாயிற் சேயிழைவருமெனக்
காம்பனதோ ரியர் கலந்து கட்டுரைத்தது.

அரமங் ை யரென வந்து விழாப்புகும் அவ்வவர்வான்
அரமங் ை யரென வந்தணு கும்மவ ளன்றுகிராற்
சிரம ் யனைச்செற் றோன்தில்லைச் சிற்றம் பலம்வழுத்தாப்
புரமங்கை யரின் நையாதையகாத் தும்நம்பொற்பரையே. ௬எக

னனை வியந்து ர தல

அரத்தத் துவர்வாய்ப் பரத்தைத் தலைவி
முனிவு தோன்ற நனிபுகன் றது.

கனலூர் கணைதுணை யூர்கெடச் செற்றசிற் றம்பலத்தெம்
அனலூர் சடையோ னருள்பெற் றவரின் அமரப்புல்லும்
மினலூர் நகையவர் தம்பா லருள்விலக் காவிடின்யான்
புனலூ ரனைப்பிரி யும்புனல் ஊர்கண் அப் பூங்கொ டியே.

நகைத்துரைத தல

வேந்தன் பிரிய வேந்திழைமடந்தை
பரத்தையை நோ கி விரித்துரைத்தது.

இறுமாப்பொழியுமன் றேதங்கைதோன் றினென்னெங் கஅங்கை ச்
சிறுமான் தரித்தசிற் றம்பலத்தான் தில்லையூரன் திண்தோள்
பெறுமாத் தொடுந்தன்ன பேரணுக்குப்பெற்றபெற் றியினே
டிறுமாப் பொழிய இறுமாப் பொழிந்த இணைமுலையே.

நாணுதல கணடு மிகுததுரைத ல

மன்னவன் பிரிய நன்மனைக்கிழத்தி ய
நாணுதல்கண்ட வாணுதலுரைத்தது.

வேயாது செப்பின் அடைத்துத் தமிவைகும் வீயினன் ர
தீயாடி சிற்றம் பலமனை யாள்தி லை யூரனு கின்
றேயாப் பழியென நாணியென் ண்இங்ங னேம றத்தாள்
யாயா மியல்பிவள் கற்புநற் பால இயல்பு ளே ௩௭௪

பா வு ல

இகல்வேலவனகல் வறியாப் பாணனைப்
பூங்குழன் மாதர்க்குப் பாங்கி ப ர்ந்தது.

விறலியும் பாணனும் வே தற்குத் தில்லை யிறையமைத்த
திறலியல் யாழ்கொண்டு ந்துநின் றூர்சென் றிராத்திசைபோ
பரலியல் வாவல் பகலுறை மாமரம் போலுமன்றே
அறலியல் கூழைநல் லாய்தமி யோமை யறிந்திலரே. ௫

தே ழி யியறபழித்தல

தலைம னைத் தகவிலனெனச் - சிலைநுதற்பாங்கி தீ குசெப்பியது.

தி கின் இலங்குதிண் தோளிறை தில்லைச்சிற் றம்பலத்து
ொ ரக்கி இற , ணிந்துநி றூடிதென் கூடல

அ ˙கின் ந யிவள் ய அயல்வயின் ல்குதலால்
த ˙கின் றிருந்திலன் நின்றசெவ் வேலெம் தனிவள்ளலே.

ழுயரி ற பழித்தல

அரத்தவே லண்ணல் பரத்தையிற்பிரியக்
குழை முகத்தவளுக் குழையருரைத்தது.

அன்புடை நெஞ்சத் திவள்பே துறஅம் பலத்தடியார்
என்பி ட வந்தமிழ் துறநின் றுடி யிருஞ்சுழியல்
த ˙பெடை ை யத் தக யழிந் தன்னஞ் சலஞ்சலத்தின்
ன்பெடை மே˙ துயி லும்வய லூரன் வரம்பிலனே. ௬எஎ

இ றபட மே ழி ல

ரிசிலையூர ˙ பரி பழித்த உழையர்கேட்ப எழில்ட ை யுரைத்தது.

அஞ்சார் புரஞ்செற்ற சிற்றம் பலவர்அந் தண்கயிலை
மஞ்சார் புனத்தன் று மாந்தழை யேந்திவந் தாரவரென்
நெஞ்சார் வில ˙கினும் நீ˙ ார் நனவு னவுமுண்டேற்
பஞ்சா ரமளிப் பிரிதலுண் டோவெம் பயோதரமே. ௬எஅ

நினை˙து வியந்து ரத்தல

ெ ல்லியற் பரத் தயை விரும்பி மேவினேன்
அல்லிய˙ கோதையை யகனமர்ந்துரைத்தது.

தெள்ளம் பு ற்க ˙ க தங்குஞ் ச டையன்சிற் றம்பலத்தான்
ள்ளம் புகுெ ஞ்சர் ணு இறையுறை காழியன்னாள்
உள்ளம் புகுமொரு ாற்பிரி யாதுள்ளி ள்ளுதொறும்
பள்ளம் புகும்புனல் போன்ற த் தேவரும் பான்மையளே.

யிலபெற ம றிற நினை ல

பொற்றொடிமாதர் நற் டகுறகி
நீடிய ாயிலின் ாடினன் மொழிந்தது.

தேன் ˙ டுறைதரு ெ ான்றையன் சிற்றம்பலம் ழுத்தும்
ான் ˙ டுறைதரு ாய் மயன் மன்னு குதலைஇ ˙ வா
யா ˙ ˙ டு றதரு மாலமு தன்னவன் வந்தணையா ˙
ா ˙ ˙ டுறைதருெ ா ˙ யெவ்வாறுெ ா ˙ ˙ ணு தே.

வாயிறகணறினறு தோழிகதுரைத லை

பெருந்தகைவாயில் பெறாதின்
றருந்தகைப்ப ங்கிக் கறியவுரைத்தது.

கயல்வந்த ணியர் கண்ணிணை யால்மிகு காதரத்தால்
மயல்வந்த ரட் ம் அகற்று விரதமென் மாமதியின்
அயல்வந்த ஆடர வாடவைத் தோனம் பலம்நிலவு
புயல்வந்த மாமதிற் றில்லைநன் னாட்டுப் பொலிபவரே. ௩அக

ரயிலவே ட தே ழிகூறல

வைவே லண்ணல் வாயில்வேண்டப்
பையரவல்குல் பாங்கி ப ர்ந்தது.

கூற்று யினசின ஆளிவெண் ணீர்கண்கள் ே ாளிழித்தால்
போற்றுன் செறியிருட் பொக்கமெண் ணீர்கன்றகன்றபுனிற்
றீற்று வெனநீர் வருவது பண்டின்றெம் ஈசர்தில்லைத்
தேற்றார் கொடிகெடு வீதியிற் போதிர்அத் தேர்மிசையே.

தே ழி வாயிலவேணடல

ரயில் பெறாது மன்னவன்நிற்ப
ஆயி ழயவட்குத் தோழி சொல்லியது.

வியந்(து)அலைநீர்வையம்மெய்யேயி றஞ்சவிண்தோய்குடை கீழ்
யந்தலை கூர்ந்தொன்றும் வாய்திற வார்வந்த ாளரக் ன்
புயந்தலை நிரப் புலியூர் அரனிருக் கும்பொருப்பிற்
யந்தலை யானை டிந்த விருந்தி ர் கார்மயிலே. ௩அ

ா ா மகிழ ல

கன்னிமானே கி று நோக்க
மன்னியமனையவர் மகிழ்ந்துரைத்தது.

தேவிஅ கண்தி ழ் மேனியன் சிற்றம் பலத்தெழுதும்
ஓவியங்கண்டன்ன ஒ ணுதலாள் கோதை யுய்ப்பா
மே(வு)இயங் கண்டனை யோவந் த னென வெய்துயிர்த்துக்
ரவிய க கழு நீர்ச்செவ்வி வெளவுதல் கற்றனவே. அச

யின த் த ல

மட றற்றோழி வாயில்வேண்ட அடல்வேலவ னாருளுரைத்தது.

உடைமணி கட்டிச் சிறுதே ருருட்டி யுலாத்தருமிந்
டமணி யத்தந்த பின் ர்முன் நான்மு ன் மாலறியா

வி டமணிக ' டர்வண் தில்லைமென்தோ யன்னூர் ண்மு ' ம்
டமணி வாள்நகை யாயின்று ண்டனர் காதலரே. ௬அ௫

பாணனொடு தெ துளுதல

மன் னியாழ்ப்பாணன் வாயில்வேண்ட
மின்னிடை மடந்தை வெகுண்டுரைத்தது.

மைகொ ' ட ' டர்வயல்தொ ண்டதில்லைமல்கூர்நின்வாய்
மெய்கொ ' ட அன்பினரென்பதென்விள்ளாஅருள்பெரியர்
வதொ ண்டலூசிகோல்சேரியின்விற்தெறம்இல்வண்ண வண்ணப்
பொய்தொ ண்டு நிற்கலுற் ரோபுலை ஆத்தின்னி போந்ததுதே .

ப புலந் ல

கருமலர்க் ண்ணி னன்று ட்டுரைப்பப்
புரியாழ்ப்பாணன் புறப்பட்டது.

தொ ால்லா ' டிலங்குமழுப்படை யோ ன்குளிர் தில்லையன்னாய்
வில்லாண் டில ' கு புருவம் தெ ரியச்செவ் வாய்துடிப்பக்
ல்லாண் டெடேல்கருங் கண்சிவப் பா ற்று கறுப்பதுன்று
பல்லாண் ' டியேன் அடிவலங் கொள்வன் பணிமொழியே

விருந்தொடு செல்லத் தணிந்தமை கூறல

பல்வளை பரிசு ண் - டில்லோ ரியம்பியது.

மத்தக் கரிஉரி யோன்தில்லை யூரன் வரவெனலுந்
த, ' தை ' கிளவி மு த்தா மரைத்தழல் வேல்மிளிர்ந்து
முத்தம் பயக்கு ' கழுநீர் விருந்தொடென் றைதமுன்னங்
கித்த ' ருங்குவளைச்செவ்வி யோடிக் கெழுமினவே ௬அஅ

டல ணிவித் ல

தோன்றலைத் துணையொடு தோழி ண்டு
வான்ற க மடந்தையை ருத்தந் தணித்தது.

வல ' கொள்பேய்த்தொ பாய்தரக் ாட்டிடையாட்டு ந்த
த ல ' கி லாச்சிவன் தில்லைஅன் னாய்தழு ிம்முழுவிச்
சு) ' கிரு ' தநம் தே, ான்றல் துணையெனத்தோன்றுத ா '
அ ல ' ளைந்து பணிசெயற் பாலை யாசனு ' தே . ௬அ

அணை வழியூடல

தெளிபு ஊரன் சென்றணைந்தவழி
ஒளிமதிநுதலி யூடியுரைத்தது.

சேல்தான் தி ழ்வயற் சிற்றம் பலவர்தில் லை கர்வாய்
வேல்தான் திகழ்கண் இளையார்வெகுள்வர்மெய்ப்பாலன்செய்த
பால்தான் தி ழும் பரிசினம் மேவும் படிறுவமேவம்
கால்தான் தொடல்தொடரேல்விடுதீண்டலெங்கைத்தலமே.

புனல டு வி ம கூறிப் புலத்தல

ஆங் தனுக் கழுக்கமெய்தி • வீங்குமென் முலை விட்டுரைத்தது

செந்தார் நறுங்கொன்றைச் சிற்றம் பலவர்தி லைந ரோர்
பந்தார் விரலியைப் பாய்புன லாட்டிமன் பாவியெற்கு
வந்தார் பரிசுமன் றுய்நிற்கு மாறென் வளமனையிற்
கொந்தார் தடந்தோள்விடம்கால் அயிற்படைக்கொற்றவரே

கலவி கருதிப் புலத் ல

கலைவளரல்குல் தலைமகன்றன்னொடு
கலவி ருதிப் புலவி பு ன்றது.

மின்துன் னியசெஞ் சடைவெண் மதியன் விதியுடையோர்
சென்றுன் னியகழற் சிற்றம் பலவன்தென் னம்பொதியில்
நன்றுஞ் சிறியவ ரில்லெம தில்லம் ல் ஊரமன்னோ
இன்றுன் திருவரு ளித்துணை சாலுமன் னொ களுக்கே

மிகுத்து த் தூடல

நாடும் ரும் இல்லுஞ்சுட்டி ஆடற்பூங்கொடி யூடியுரைத்தது.

செழுமிய மாளிகை ச் சிற்றம் பலவர்சென் றன்பர்சிந்தை
ழுமிய கூத்தர் கடிபொழி லேழினும் வாழியரோ
விழுமிய ாட்டு விழுமிய நல்லூர் விழுக்குடியீர்
விழுமிய அல்லகொல் லோஇன்னவாறு விரும்புவதே. ௱௯

டலநீட டி யு த்தல

வாடா வூடல் நீடா வாடியது.

திருந்தேன் உ(ய்)யநின்ற சிற்றம்பலவர்தென்னம்பொதியி
இரு தேன் உயவந் திணைமலர் ணின் இன்மே ா ருளிப்
பெருந்தேனெனநெஞ்சுகப்பிடித்தா ட ம்பெண் மிழ்தம்
வருந்தே லதுவன் றிதுவோ வருவதோர் ஞ்சனையே.௱ ௪

துனி ெ ாழிந் ததல

தகுதியினூரன் மிகுபத நோக்கிப்
பனிமலர்க் கோதை துனியொழிந்தது.

இயல்மன்னும் அன்புதந் தார்க்கென் நிலையிமை யோரி
றஞ்சுஞ் செயல்மன்னுஞ் சிர்க்கழற் சிற்றம் பல ர்தென்
னம்பொதியிற், புயல்மன்னு குன்றிற் பொருவேல் துணை
யாப்போம் மென்இருள்வாய் அயன்மன்னும் யானை துரந்
தரி தேரும் அதரகத்தே. ௩ ௫

புதல ன மேல வததுப் புலவிதீர்தல

புதல்வனது திறம்புகன்று
மதாரிக் ண்ணி வாட்டந்தவிர்ந்தது.

திர்த்த நை மன்னுஞ் சிற்றவ்லை மார் ளைக் ண்
பி ழப்பித் தெதிர்த்தெங்கு நின்றெப் பரிசளித் தானிமை
யோரிறைஞ்சும் மதுத்தங் கியகொன்றை ார்ச ட
யீசர்வண் தில்லைநல்லார் பொதுத்தம்ப லங்கொணர்ந்
தோபுதல்வா எம் மப் பூசிப்பதே. ௩ ௬௬

லவி யிடததூடல

சீறடி குடைந்த நாறிணர்த்தாரவன்
தன் ம ண்டு பின்னுந்தளர்ந்தது.

சிலைமலி ாணுத லெங்கை ய தாக மெனச்செழும்பூ
மலை- வி மார்பி னுதைப்பத்தந் தான்தலை மன்னர் தில்லை
உலைமலி வேற்ப ட யூரனிற் ள்வரில் என்னவுன்னி
லைமலி ரிளை ண்முத்த மாலை லுழ்ந்தனவே ௩

ழ நி ழ வு தூடல தீர்த ல

முன்னி ழ்ந்தது நன்னுதற் கு ரத்து
மன்னுபுனலூரன் மகிழ்வுற்றது.

ஆறார் சடைமுடி அம்ப த் தண்டரண் டம்பெறினும்
மாறார் மழவிடை யாய்க டிலம்வ திர்ெ துப்பு
நீறார் ெ ாடுெ றி செ றிச் செறிமென் முலைநெரு ச்
சீறார் ம ரயத ரிற்ற கு குற் சிறுதுயிலே. ௩ அ

பரத் த க டமைகூறிப புலத்தல

பரத்தையைக்கண்ட பவளவாய்மாதர்
அரத்தநெடுவே லண்ணற் குரைத்தது.

ஐயுற வாய்நம் அகன்கடைக் கண்டுவண் டேருருட்டும்
மையுறு வாட்கண் மழலைத் தழுவமற் றுன்மகனே
மெய்யுற வாம்இதுன் இல்லே வருகென வெள்கிச்சென்றாள்
ை யுறு மான்மறி யோன்புலி யூரன்ன காரிகையே. ௩௯௯

ஊதிய மேடு து ரத் தூடல தீர்த்தல

இரும்பரிசி லேற்றவர்க்கருளி
விரும்பினர் மகிழ மேவுதலுரைத்தது.

காரணி கற்பகங் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்
சீரணி சிந்தா மணியணி தில்லைச் சிவனடிக்குத்
தாரணி கொன்றையன் தக்கோர் தஞ்சங்க நிதிவிதிசேர்
ஊருணி உற்றவர்க் கூரன்மற் றியாவர்க்கும் ஊதியமே.

திருக்கோவைய ர் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோவையார் செய்யுள்களில்
(*) குறியிடப்பட்ட செய்யுள்களுக்கு இதனடியில்
பொழிப்புரை வரையப்பட்டுள்ளது.

க. இச்செய்யுள் தலைம ' தலைம ளை முதலில் கண்டபோது, காதல் ெ ாண்டு அவ ' அழகை வியந்து கூறியதை உணர்த்து கின்றது.

(பொ ழிப்பு) இலக்குமி வசிக்கும் அல்லது கண்டாரால் விரும் பப்படும் தன்மை வாய்ந்த தாமரை மல ரயும் அழகு வளரு ' நீலோற்பல மல ரயும் நடராஜப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் தில்லை ந ரின் ண் உண்டாகிய குமிழமரத்து நல்ல நிறம் ாய்ந்த பூவினை யும், ே ாங்கு அரும்பினையும் பசிய ாந்தள் மலரினையும் உறுப்பா ' கொண்டு மேம்பட்ட தெய்வ மணம் கமழும் மாலை ஒரு கொடி போலத் துவண்டு, அன்னத்தின் நடைபோல நடை வாய்ந்து, டிவு ளரும் மன்மதனது வெற்றிக் ெ ாடிபோன்று வி ாங்குகின்றது. இது என்ன அதிசயம் .

ங. இச்செய்யுள் தலைவியின் உள்ளக் கருத்தை அறிந்த தலை ன் கூறியதை உணர்த்துகின்றது.

மின்னும் பணியும்......ப டக் ண் ளே பிறழப் பிறழ, அணி யும். ....பிணியும் அதற்கு மருந்தும் (ஆவன) உ ட.

மின் லையும் பாம்பையும் ஒத்த இடையினையும் பெரிய தோளினையும் உ டய ஞ டய வேல்போன்ற ண்கள் பிறழுந் தோறும் பிறழுந்தோறும் பொது நோக்கத்தாற் பிணியும், உள் ' கருத்தை வெளிப்படுத்தும் நாணொடு கூடிய நோ ' த்தால் அப் பிணிக்கு மருந்தும் ஆவன. அணியும்......பிணியும் எனக்கு ஆபரண மும் அமுதமும் என் -யிருமாய ன் சி ' தாமணி யப் போன்று தில்லையின் ண் இரு ' து அன்பர் ' கு நினைத்த ற் ற ' ெ ாடுப் போன் தே ர் ள் அறிய த அந்த ன் அ னுடைய திருவடி ளை வாழ்த்தாதவர் அடையும்படியான நோ யப்போன்ற பிணியும் கூட்டு . ' இருநோக்கிவளுண் ண் உள்ள தொருநோக்கு ே ாய்

நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து" என்னும் திருக்குறளோடு ஒப்பிடுக.

உ௦. இச்செய்யுள் தலைவனுடைய பாங்கன் (தோழன்) தலைவனை எதிர்ப்பட்டபோது அவன் மெலிவுற்றிருப்பதை நோக்கி அவனை வினவியதை உணர்த்துகின்றது.

கரையினுற் சூழப்பட்டுள்ள மிக்க நீரையுடைய தில்லைச் சிற்றம்பலமாகிய (பெருமை பொருந்திய) இடத்தும் என் நெஞ்சமாகிய (அற்பமாகிய) இடத்தும் ஒப்பத் தங்குமவனது உயர்ந்த மதிலையுடைய மதுரையின்கண் ஆராய்ந்த விளக்கம் மிக்க இனிய தமிழின் துறைகளி'த்து மனதைச் செலுத்தினையோ அல்லது ஏழிசையாகிய சுழலில் அகப்பட்டனையோ? இறைவனே. பெரிய மலையை ஒத்த உன் தோள்கள் மெலிவடையக் காரணம் என்னே?

உ௧. இச்செய்யுள் தலைமகன், தலைவி தோழியாகிய இருவரிடம் சென்று தன் ஆற்றாமை மிகுதியைக் கூறியதைத் தெரிவிக்கின்றது.

தானே வந்து என்னுள்ளத்திற் புகுந்து என்னை ஒரு பொருளாக மதித்து அடிமையாக்கிக் கொண்டு இந்திரன் மால் அயன் இவர்களுக்கு இருளாய் (வெளிப்படாமல் மறைந்து) இருக்கின்ற ஒளி பொருந்திய சிற்றம்பலத்தை ஒத்த சுருள் ள் நிறைந்த கரிய கூந்தலையும் வெண்மையான பற்களையும் சிவந்த வாயினையும் உடுக்கை போன்ற இடையையும் உடைய பெண்களே. நீங்கள் அருளாவிட்டால் எனது ஆருயிர் தப்பாமல் அழியும். ஆதலால் அருள வேண்டும்.

"அருளா தொழிந்தால் அடியேனை அஞ்சே லென்பார் ஆர் இங்குப் பொருளா என்னைப் புகுந்தாண்ட பொன்னே பொன்னம் பலக்கூத்தா" திருவாசகம்.

உ௨. தலைவியின் அவயவத்தின் அழகைத் தோழி தலைமனுக்கு் கூறியதை இச்செய்யுள் உணர்த்துகின்றது.

தலைவியின் மொழிக்கு ஒப்பாக யாழையும் எழுதிப் பற்களாக அழகிய முத்துக்களை எழுதி, இருண்ட (கரிய) கூந்தலில் முடித்த மெல்லிய பூமாலையையும் எழுதி, வாயாகக் கொவ்வைக்கனியையும்

எழுதி என் பழமையான எழு பிறவியையும் பிரமன் எழுதாவண்ணம் அழித்தவனாகிய நடராஜப் பெருமானது தில்லையிலுள்ள மாவடுவின் பிளப்பை (கண்களுக்கு ஒப்பாக) எழுதப்பட்ட பூங்கொம்பு ஒன்று இருக்குமாயின் அதனை எடுத்துக்கொண்டு (மடலேற) வாரும்.

அ௬. இச்செய்யுள் தலைமகள் பெருநாணமுடையவளாய்த் தோழியிடத்து தன் குறையை வெளிப்படையாகக் கூறாது மாயவன் மேல் வைத்து வஞ்சித்துக் கூறுவதை உணர்த்துகின்றது.

முப்புரங்களை அழித்தவனது திருவடிகளைக் காணும் பொருட்டுத் திருமால் நிலத்தைத் தோண்டிச்சென்று அறியமாட்டாமல் பின் 'எந்தையே கருணைகூர்ந்து அருள் புரிவாய்'' என்று சிவபெருமானை வேண்ட, தன் இரு திருவடிகளையும் தொழும்பொருட்டு எனக்கு இரண்டு கண்களைக் கொடுத்தவனாகிய அவன் சிறிது இரங்கி ஒரு திருவடியைத் தூக்கிக்காட்ட, மற்றொன்றையும் காட்டிடல் வேண்டுமென்று திருமால் தில்லையம்பல முற்றத்தின்கண் வரம் வேண்டித் தாழ்ந்து கிடக்கின்றான் போலும். இச்செய்யுளால் பாங்கற்கூட்டம் பெற்ற தலைமகன் தோழியின் கூட்டத்திற்குத் துவளுகின்றான் என்று குறிப்பாகத் தலைமகள் தோழிக்குத் தெரிவிக்கின்றாள்.

௯௦. இச்செய்யுள் தலைமகன் தலைமகளது கண்களை வியந்து பாராட்டியதைத் தெரிவிக்கின்றது.

அவளுடைய பெரிய கண்கள், ஈசனிடத்து யான் வைத்த அன்பு போல அகன்று, அவனால் வாங்கப்பட்ட எனது பாசம் போலக்கறுத்து தில்லையின் ஒளியைப்போன்று அவன் தோள்களிற் பூசப்பட்ட திருநீற்றினைப் போல வெளுத்து, அவனுடைய பூப்போலும் திருவடிகளை யாம் பேசும் அத்திருவார்த்தைகளைப்போன்று மிகவும் நீண்டிருக்கும்.

௯௪௦. என் நெஞ்சிற் புகுந்திருந்து தன்னை யான் நினையும்படிச் செய்து அம்பலத்தின்கண் தன் திருமேனி காட்டி நின்று யான் தன்னைப் புகழும்படிச் செய்த ஈசனது பொதிய மலைக்கணுள்ள பொருப்பன் (தலைவன்) மீது வைத்த விருப்பினால், தினையை விதைத்து அதனைக் காத்து (அதன் காரணமாக அவனை எதிர்ப்படலாமென்று எண்ணி) மகிழ்ந்து நின்ற எமக்கு அத்தினையைக் காத்த

காவல் போய், தீவினையை விதைத்து அதனைக் காத்து அதன் விளையும் உண்டதாகி முடிந்தது.

உ0௪ இச்செய்யுளில் தோழி தலைவியைத் தலைவனுடன் செல்லும்படி தூண்டுதல் பொருட்டு, கற்பின் நலனைத் தலைவிக்குக் கூறுகின்றாள்.

ஈங்கோய் மலை என்னும் தலத்திற் சிறப்பாக வீற்றிருந்து சிற்றம்பலத்தின்கண் நடனம் செய்யும் எம்பிரானுடைய வாயினாற் சிறப்பித்துச் சொல்லும்படியான அறிவினாற் சிறந்த சந்திரன் போன்ற நெற்றியை யுடையவளே. மகளிர்க்குப் பழி நீக்கிப் பாதுகாத்தலின் நாண் தாயைப்போல் சிறந்தது. அழகமைந்த மூங்கில் போலும் சிறந்த மென்மையான தோள்களையுடையாய் அத்தன்மையையுடைய நாணும் உறுதியான கற்பினைப் போன்று அவ்வளவு சிறந்ததல்ல.

உ0ரு. இது, தோழி தலைமகன் பகலில் வருதற்குத் தலைவி உடன்பட்டாள் போன்று பேசி இரவு வாலாகாதென்றது.

தீயோர்கள் கருதாத தில்லையம்பலத்தானுடைய திருவடிகளுக்கு அன்பில்லாதவர்களுடைய தீவினைபோல இருள் செறிந்து புலராத இரவும், மின்னலை விடுத்து இடியினால் முழங்கிப் பொழிகின்றது போல் தோன்றிப் பொழியாத மழையும் புண்ணில் வேல் நுழைந்தாற்போன்று மிக்க துன்பத்தை விளைவிக்கின்றன. இத்துன்பத்தைப் போக்க வல்ல மருந்து உன் மலைமீது இல்லையோ?

உ0௭. இது தோழி தலைமகனும் தலைமகளும் கூடி இன்புற்றிருந்த நிலை கண்டு நற்றாய்க்கு அறிவித்தலை உணர்த்துகின்றது.

தலைவன் தலைவியாகிய இருவரால் நுகரப்படும் இன்பமானது ஆனந்த வெள்ளத்தினிடை மூழ்கப் புகும் ஓர் உயிரானது ஒரு உடம்பாற்றுய்த்தல் போதாமையால் இரண்டு உடம்பைக்கொண்டு அவ்வின்ப வெள்ளத்திடைக் கிடந்து திளைத்ததனோடொக்கும். அதுவுமன்றி இன்பவெள்ளத்தைச் செய்யும் அம்பலத்தில் நடனம் செய்யும் ஒலிக்கும் வீரக்கழலைத் தரித்த நடராஜப் பெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்றவர் இன்பம்போல இவ்வின்ப வெள்ளமும் ஒரு காலத்தும் குறைவு படாது. இவ்வழகிய நலம் முடிவடையாது.

நூஉ. இச்செய்யுள் பொருளை ஈட்டுதற்குப் பிரியும் தலை ம ' தோழிக்குத் தன்னு டைய பிரிவினால் தலைமகளு 'கு உண் டான துன்பத்தைக் கூறியதை உணர்த்துகின்றது.

அறந்தோறும் அரசரும் கருதுவன்வாகிய மறுமை இம்மைப் பயன்களையும் பொருளினால் அடையலாம் என்று பொது வ க யால் யான் கூற, அக்குறிப்பறிந்து அவள் ண்கள் நீ ரச் சொரிந்தன. அப்பொழுது யான் 'திருச்சிற்றம்பலத்தில் ந னம் செய்யும் பரமனை (இன்பம் தருவதில்) ஒத்தவளே. நீ துன் பம் அ ' வதற்கு ' காரணம் யாது? யான் பிரியே ' என்று சொல் லித் தூய நீ ரத் தெளித்து தலையளி செய்ய "நீர் மிகத் தாழ்த் க வரும் நாளிதுவோ ' என் று கூறி நன்னுதலாள் வணங்கி நின்றாள், ஆை ய ல் இனி ீ உணர்த்துமாற்றால் உணர்த்துவாயா .

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர்

அருளிச் செய்த

திருவிசைப்பா

திருப்பல்லாண்டு

௯-வது திருமுறை

அ. சோமசுந்தரம் செட்டியார் M. A. அவர்கள்

எழுதிய

அரும்பொருள் விளக்க உரையுடன்

திருவி சபபா

அருளிச்செய்த

ஒன்பது நாயன்மார் திருப்பெயரும் திருப்பதிகவகையும் பண்ணின் வகையுந் தெரியுமடைவு

செம்பொன்மணி யம்பலத்து நிருத்த ஞர்க்குத்
திருவிசைப்பா உ ரத்தவர்தந் திருப்பேர் சொல்லில்
பம்புபுகழ் செறிதிருமா ளிகைமெய்த் தேவர்
பரிவுடை ய சேந்தனூர் கருவூர்த் தேவர்
நம்பிகா டவர்கோன் ற் கண்டர தித்தர்
நன்குயர்வே ணாட்டடிகள் திருவாலி யமுதர்
அம்புவியோர் புகழ்புருடோத் தமர்சேதி ராயர்
ஆகவிவ ரொன்பதின்மர் தாமுறை ண் டடைவே. க

அடைவுறுமா ளிகைத்தேவர் நான்கு சேந்தர்
அன்புறுபல் லாண்டொன்றோ டிசைப்பா மூன்று
திடமுடை ய கருவூரர் பத்து வீறிற்
சிறந்தகா டவரிரண்டு கண்டர் வேணாடர்
படிபுகழோவ் வொன்றுதிரு வாலி நான்கு
பன்னுபுரு டோத்தமஞ ரிரண்டுசே திராய
ருடையதிருக் கடைக்காப்பொன் ருகவிரு பத்தொன்
பானென்று செய்புர் முந்நூற் றறுபதினொ ' டந்தே உ

ஐந்துடன்நால் வருமுரைத்த திருக் டைக் ாப் பிற்பண்
அறையின்மா ளிகைத்தேவர் நான்கிலொன்று காந்தார
முந்துகரு வூரர்பத்தி னிரண்டுபுற நீர்மை
மொழிந்திடு ரந் தாரமொன்று காடவர்கோ னிர ' டின்
நந்தலில்சா ளரபாணி யொன்றுவேணாட் டடி ள்
நவின்றதொன்று புறநீர்மை திருவாலி யமுதர்
பந்தமறச் சொன்னன்கி னென்றுநட்ட ராகம்
பகர்ந்திடினென் றிந்தளமற் றெவையும்பஞ் சமமே ௩

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமாளிகைத்தேவர் அருளிய

திருவிசைப்பா

க கோயில்

பண் - பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா வொன்றே உணர்வுசூழ் கடந்ததோ ருணர்வே, தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே சித்தத்துள் தித்திக்குந் தேனே, அளிவளா ருள்ளத் தானந்தக் கனியே அம்பலம் ஆடரங் காக வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத் தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே. க

(௧) ஒளிவளர் விளக்கே ஒளி மிகுகின்ற தீபமே. உலப்பிலா ஒன்றே - அழிவில்லாத ஒப்பற்ற பொருளே. உணர்வு.....உணர்வே சுட்டறிவின் எல்லையைக் கடந்து நின்று சிவஞானத்தால் அறியப்படும் பேரறிவே. "உரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோர் உணர்வே" திருவாசகம். (அரைசனே). வரி 2. பிரகாசம் பொருந்திய பளிங்கின் தோற்றத்தையுடைய உருட்சியான மாணிக்கமலையே. பளிங்கு - திருநீறு பூசப்பட்ட திருமேனிக்கு உவமை. வரி. 3 அன்புபெருகும் மனத்தின்கண் பேரானந்தத்தை விளைவிக்கும் கனி போன்றவனே. அம்பலம் ஆடு அரங்காக - தில்லை வெளியே நடனம் செய்யும் சபையாக. அரங்கு - சபை. வெளிவளர் தெய்வக் கூத்து - சிதாகாயத்தில் ஆடும் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத தெய்வ நடனம். "இந்து வாழ்சடையான் ஆடும் ஆனந்த எல்லையில் தனிப் பெருங் கூத்தின் வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து" பெரிய புராணம் (ஐந்து). உகந்தாயை - விரும்பிச் செய்யும் உன்னை.

இடர்கெடுத் தென்னை ஆண்டுகொண் டென்னுள்
இருட்பிழம் பறவெறிந் தெழுந்த சுடர்மணி விளக்கின் உள்
ளொளி விளங்குந் தூயநற் சோதியுட் சோதீ அடல்விடைப்
பாகா அம்பலக் கூத்தா அயனொடு மாலறி யாமைப் படரொளி பரப்பிப் பரந்துநின் றாயைத் தொண்டனேன் பணியுமா பணியே. ௨

தற்பரம் பொருளே சசிகண்ட சிகண்டா சாமகண்டா
அண்ட வாணா நற்பெரும் பொருளாய் உரைகலந் துன்னை
என்னுடை நாவினால் நவில்வான் அற்பனேன் றுள்ளத்
தளவிலா வுன்னைத் தந்தபொன் அம்பலத் தாடீ கற்பமாய்
உலகாய் அல்லையா னாயைத் தொண்டனேன் கருதுமா கருதே.

விளம்புமா விளம்பே - புகழுமாறு நீ சொல்லுவாயாக (அருள் புரிவாயாக.) இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு செய்யுளின் ஈற்றடியிலுள்ள "விளம்புமா விளம்பே" 'பணியுமா பணியே" எனவரும் சொற்றொடர்களால் இறைவன் திருவருள் துணையின்றி ஆன்மாவின் செயல் ஒன்றும் நிகழாது என்னும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்து வெளிப்படுதல் காண்க.

(௨) இருட்பிழம்பு இருட்கூட்டம் மிக்க இருள்(அஞ்ஞானம்). அடல் விடைப்பாகன் - வலிமைமிக்க இடபத்தை வாகனமாக உடையவன். பணியுமா பணியே - நான் உன்னை வணங்கும் வண்ணம் கட்டளையிடுவாயாக.

(௩) தற்பரம் பொருள் கடவுள். சசி கண்ட சிகண்டா - பிறைச்சந்திரனை அணிந்த சடைமுடியை உடையவனே. கண்டம் துண்டு. சாமகண்டா - கருமையான கண்டத்தை யுடையவனே. வரி 2. நன்மையைத் தரத்தக்க பெரிய பொருளோடு கூடிய சொற்களைக் கலந்து உன்னை என்னுடைய நாவினாற் பாடும்பொருட்டு. கற்பம் ஊழிக் காலம். உலகாய் அல்லை ஆனாயை எல்லா உலகங்களாயும் அவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டும் இருக்கின்ற உன்னை. 'யாவையுமாய் அல்லையுமாம் சோதியனே' திருவாசகம் சிவபுராணம் வரி 71.

பெருமையிற் சிறுமை பெண்ணொடா ணாயென் பிறப்பிறப் பறுத்தபே ரொளியே கருமையின் வெளியே கயற்கணாள் இமவான் மகளுமை யவள்களை கண்ணே அருமையின் மறைநான் கோலமிட் டரற்றும் அப்பனே அம்பலத் தமுதே ஒருமையிற் பலபுக் குருவிநின் றுனைத் தொண்டனேன் உரைக்குமா றுரையே. ௪

கோலமே மேலை வானவர் கோவே குணங்குறி யிறந்ததோர் குணமே காலமே கங்கை நாயகா எங்கள் காலகாலா காமநாசா ஆலமே அமுதுண் டம்பலஞ் செம்பொற் கோயில்கொண் டாடவல் லானே ஞாலமே தமியேன் நற்றவத் தாயைத் தொண்டனேன் நணுகுமா நணுகே. ௫

நீறணி பவளக் குன்றமே நின்ற நெற்றிக்கண் ணுடையதோர் நெருப்பே வேறணி புவன போகமே யோக வெள்ளமே மேருவில் வீரா ஆறணி சடையெம் அற்புதக் கூத்தா அம்பொன்செய் அம்பலத் தரசே ஏறணி கொடியெம் ஈசனே யுன்னைத் தொண்டனேன் இசையுமா றிசையே. ௬

(௪) கருமையின் வெளியே-கருநிறத்தோடு வெண்ணிறம் பொருந்தியவனே. கருமை நீலகண்டத்தையும், வெண்மை திருநீற்றுக் கோலத்தையும் குறிக்கும். அல்லது கருமையின் வெளியே - கருமையான இருளில் தோன்றிய (என் அஞ்ஞான இருளைப் போக்கவந்த) அருள் வெளியாயிருப்பவனே. "திணிந்ததோர் இருளிற் றெளிந்த தூவெளியே." திரு. ௧௰. (உணர்ந்த). களைகண்ணே ஆதாரமானவனே. அருமையின்...அரற்றும் - உன்னைக் காணமாட்டாமையால் நான்கு வேதங்களும் ஓலமிட்டுக் கூவும். அரற்றும் - கூவும். வரி 4. நீ ஒருவனாக இருந்து, பல பொருள்களிலும் புகுந்துருவிக் கலந்துநின்ற உன்னை அடியனேன் புகழ்ந்து சொல்லும்படி நீ கட்டளையிடு.

(௫) கோலமே அழகிய வடிவமுடையவனே. ஞாலமே - உலகமாயிருப்பவனே. நல் தவத்தாயை நல்ல தவ வடிவினனாகிய உன்னை. நணுகுமா நணுகே நான் நெருங்கும் வண்ணம் நீ நெருங்கு.

(௬) வேறு அணி புவன போகமே - வெவ்வேறாகிய அழகிய உலகங்களும் போகப் பொருள்களுமாய் இருப்பவனே. யோக வெள்ளமே - யோக முதிர்ச்சியில் விளையும் இன்பப் பெருக்கே. ஏறு அணி கொடி - இடப வடிவம் எழுதியுள்ள அழகிய கொடியையுடைய. இசையுமாறு - பொருந்தும் வண்ணம். இசையே - நீ இணங்கு.

தனதன்நற் றோழா சங்கரா சூல பாணியே தாணுவே
சிவனே கனகநற் றூணே கற்பகக் கொழுந்தே கண்கள்
மூன் றுடையதோர் ரும்பே அனகனே குமர விநாயக
சனக அம்பலத் தமரசே கரனே உனகழல் இணையென்
நெஞ்சினுள் இனிதாத் தொண்டனேன் நுகருமா நு ரே. ௭

திறம்பிய பிறவிச் சிலதெய்வ நெறிக்கே திகைக்கின்
றேன் றனைத்திகை யாமே, நிறம்பொன்னும் மின்னும் நிறைந்
தசே வடிக்கீழ் நிகழ்வித்த நிகரிலா மணியே அறம்பல
திறங்கண் டருந்தவர்க் கரசாய் ஆலின்கீழ் இருந்தஅம்
பலவா புறஞ்சமண் புத்தர் பொய்கள்கண் டாயைத் தொண்
டனேன் புணருமா புணரே. ௮

தக்கன்நற் றலையும் எச்சன்வன் தலையுந் தாமரை
நான்முகன் தலையும் ஒக்கவிண் டுருள ஒண்திருப் புருவம்
நெறித்தரு ளியவுருத் திரனே, அக்கணி புலித்தோ லாடை
மே லாட வாடப்பொன் னம்பலத் தாடுஞ், சொக்கனே
யெவர்க்குந் தொடர்வரி யாயைத் தொண்டனேன் தொட
ருமா தொடரே. ௯

---

(௭) தனதன் - குபேரன். தாணு - அழிவில்லாதவன். அன னே பரிசுத்தனே. சனக பிதாவே. அமரசேகரன் - தேவர்களுக்குத் தலைமை பூண்டவன். வரி 4. அடியனேன் உன் திருவடிகள் இரண்டையும் என் மனத்தில் இன்பத்தோடு கலந்து அனுபவிக்கும்படி (அதாவது உன் திருவருளில் மூழ்கி நான் இன்பத்தை அனுபவிக்கும்படி) அருள்புரிவாயா .

(௮) வரி 1. மாறி மாறி வருகின்ற பிறவிகளில் உழலுகின்ற சிறு தெய்வ ளை அடையும் வழிகளில் திகைத்து நிற்கின்ற என்னை. நிகழ்வித்த - செல்லும்படி செய்த. அறம் பல திறம் கண்டு தருமத்தின் பல தன்மை ளை அருளிச் செய்து. புறம் சமண் புத்தர் புறச்சமயத்தினராகிய சமணர் புத்தர்.

(௯) ஒக் விண்டு -ருள ஒருமிக்க அறுபட்டு உருளும்படி. ஒ திருப்புருவம் நெரித்தருளிய - ஒளிமிக்க புருவத்தை நெரித்துக் கோபித்த. அக்கு அணி புலித்தோலா ட மேல் ஆட ஆட - உருத்திராக் ம் அல்லது எலும்பு ோ வ அழகிய புலித்தோல் ஆ டயின் மேல் ஆடி ொண்டிரு . சொக் னே - அழ ே .

மடங்கலாய்க் கனகன் மார்புகீண் டானுக் கருள்புரி
வள்ளலே மருளார், இடங்கொள்முப் புரம்வெந் தவியவை
திகத்தே ரேறிய ஏறுசே வகனே அடங்கவல் அரக்கன்
அருள்திரு வரைக்கீ ழடர்த்தபொன் னம்பலத் தரசே,
விடங்கொள்கண் டத்தெம் விடங்கனே யுன்னைத் தொண்
னேன் விரும்புமா விரும்பே. ௰

மறைகளும் அமரர் கூட்டமும் மாட்டா தயன்திரு
மாலொடு மயங்கி முறைமுறை முறையிட் டோர்வரி யானை
மூர்க்கனேன் மொழிந்தபுன் மொழிகள் அறைகழ லரன்சீ
ரறிவிலா வெறுமைச் சிறுமையிற் பொறுக்குமம் பலத்துள்,
நிறைதரு கருணா நிலயமே யுன்னைத் தொண்டனேன் நினை
யுமா நினையே. கக

திருச்சிற்றம்பலம்

(௰) மடங் லாய்.....வள்ளலே - நரசிங் மாக இரணியன் மார் ைக் கிழித்த விஷ்ணு மூர்த்திக்கு அருள் செய்த கொடை யாளனே. வைதிகத்தேர்-வேதங்கள் சம்பந்தமான தேர்; வேதங்களைக் குதிரை யாகப் பூட்டப்பட்ட தேர். ஏறு சேவகன் ஆண் சிங்கம் போன்ற வீரன். வரி 3. வலிய அரக்கன் (இரா ணன்) அகங்காரம் கெடும்படி யா அவனைக் கயிலை மலையின் கீழ்த் திருவருளினால் நசுக்கிய. இராவணனை நசுக்கியது அவனுடைய கர்வத்தைப் போக்கி அவனை நல் வழிப்படுத்த செய்தமையால் அருளின் செய்கையே. விடங்கன் - அழகன்.

(கக) மாட்டாது அறியமாட்டாமல். முறை முறை முறையிட்டு - பல தடவை ள் மு றயிட்டும். ஓர்வு அரியானை - அறிய முடியாத உன்னை. வரி 3. ஒலி கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த திருவடிகளையுடைய சிவபெருமானது பு ழ்களை அறியாத மூடத்தனமாகிய சிறுமையினைப் பொறு கும். நிறைதரு ருணா நிலயமே நிறைந்த கருணை கு இருப்பிடமே.

உ. கோயில் - உயர்கொடியாடை*

பண - பஞ மம

திருச்சிற்றம்பலம்

உயர்கொ ாடி யாடை மிடைபட லத்தின் ஓமதூ மப்பட
லத்தின் பெயர்நெடு மாடத் தகிற்புகைப் பட ம் பெருகிய
பெரும்பற்றப் புலியூர்ச் சியரொளி மணி ள் நிரந்துசேர்
கனகம் நிறைந்தசிற் றம்பலக் கூத்தா மயர்வறும் அமரர்
மகுடந்தோய் மலர்ச்சே வடி ளேன் மனத்துவைத் தருளே.

ருவளர் மே த் தகடுதோய் மகுட ' ன மா ளிகை
கலந் தெங்கும், பெருவளர் முத்தீ ான்ம றத் தொழில்சா

இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு செய்யுள் இறுதியிலும், திருமாளி
கை த் தேவர், சிவபெருமானுடைய திருவடிமுதல் திருமுடி 'ரையில்
உள்ள சில உறுப்பு 'ளும், அணிகளும் தன்னுடைய உள்ளத் தக்
கவர்ந்து சிவபெருமானிடத்து ஈடுபடச்செய்த தன்மை ய ' கூறு
கின்றார். திரு ாலியமுதனார் அருளிச்செய்த 1. 'கோ ாயில் பாதாதி
கே சம்' என்னும் திருவி சப்பாவிலும் இவ் ாறு கூறியிருத்தல்
ாண் .

(க) ஆ ட - சிலை '. மி டபடலம் நெருங்கின கூட்டம் ஓம
தூமப் படல '...ஓமப் புகை யாலாகிய மூடி. வரி 1, 2. உயர்ந்த
கொ ாடிச் சீலை ள் நெரு 'கிய கூட்டத்தினிடத்து ஓமப்பு யானது
கீர்த்திபெற்ற உயர்ந்த மாளி ளினின்று வரும் அகிற் புகை
யோடு ல 'து பெருகி மூடியிட்டது போன்ற தோற்றத் தயு டய
பெரு 'பற்றப் புலியூர். சியர் - சிறந்த. நிரந்து சேர் - வரி சயாய்ச்
சேர்ந்த. யர்வு அறும் - மய ' ம் அற்ற.

(உ) ருவ ர் ரு ம மி 'க. அ டு தோய் மகுட ' உட்பக் த்
தில் தோய்ந்துள் சி ரத் தயு டய. மாளி ' கே ண்ட
லத் த அள வியிரு 'கின்ற ' பதை குறிப்பு.

செழில்மிகு பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் தெய்வப் பதிவதி நிதியம் திரண்டசிற் றம்பலக் கூத்தா உருவளரின்பச் சிலம்பொலி அலம்பும் உன்னடிக் கீழதென் னுயிரே.

வரம்பிரி வாளை மிளிர்மடுக் கமலம் கரும்பொடு மாந்துமே திகள்சேர், பரம்பிரி செந்நெற் கழனிச்செங் கழுநீர்ப் பழனஞ்சூழ் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச் சிரம்புனர் முடிவானவர்அடி முறையா லிறைஞ்சுசிற் றம்பலக் கூத்தா நிரந்தரம் முனிவர் நினைதிருக் கணைக்கால் நினைந்துநின் றொழிந்ததென் நெஞ்சே. ௫

தேர்மலி விழவிற் குழலொலி தெருவிற் கூத்தொலி ஏத்தொலி ஓத்தின் பேரொலி பரந்து கடலொலி மலியப்

---

(௨) வரி 2. பெருவளர் முத்தீ நான்மறைத் தொழில் சால் எழில் மிகு - பெருகி வளர்கின்ற அந்தணர் வேள்வி செய்யும் மூன்று தீக் களாலும் நான்கு வேதங்களை ஓதும் தொழிலினாலும் மிக்க பொலிவுடன் விளங்கும். சால என்பது சால் என்றாயிற்று. திருவளர் - திருவருள். செல்வம் பெருகி வளர்கின்ற. தெய்வப்பதி வதி தெய்வத்தன்மையுடைய நகரத்தில் பொருந்திய.

(௫) வரி 1. வாளைமீன்கள் வயல்களின் வரப்புகள் மீதிருந்து ஒளியுடன் துள்ளிவிழுகின்ற குளங்களில் உள்ள தாமரை மலர்களைக் கரும்பு களோடு மேயும் எருமைகள் சேர்கின்ற. வரி 2. பரம்பு அடித்த செந்நெல் விளைகின்ற கழனிகளாலும் செங்கழுநீர் மலர்களையுடைய வயல்களாலும் சூழப்பட்ட. சிரம் புனர் முடி - சிரத்தில் தரித்த கிரீடத்தையுடைய தேவர்கள். நிரந்தரம் - எப்பொழுதும். என் நெஞ்சு நினைந்து நின்று ஒழிந்தது - என் மனமானது நினைந்து, நினையும் தொழிலில் நிலைத்து நின்று, பின்பு நினைத்தலையும் விட்டது (நினைக்கின்றேன் என்ற உணர்வையும் இழந்தேன்.)

(௬) விழவில் - திருவிழாவில். ஓத்தின் - வேதத்தை ஓதுவதால் உண்டாகும். பரந்து - பரவி. கடல் ஒலி மலிய கடல் ஒலிபோல் மிகுந்து ஒலிக்க.

பொலிதரு பெரும்பற்றப் புலியூர்ச் சீர்நில விலயத் திருநடத் தியல்பில் திகழ்ந்தசிற் றம்பலக் கூத்தா வார்மலி முலையாள் வருடிய திரண்மா மணிக்குறங் கடைந்ததென் மதியே.

நிறைதழை வாழை நிழற்கொடி நெடுங்கெதங் கிளங்கமு குளங்கொள்நீள் பலமாப், பிறைதவழ் பொழில்சூழ் கிடங்கிடைப் பதணம் முதுமதிற் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச் சிறைகொள்நீர்த் தரளத் திரள்கொள்நித் திலத்த செம்பொற்சிற் றம்பலக் கூத்த பொறையணி நிதம்பப் புலியத ளாடைக் கச்சுநூல் புகுந்ததென் புகலே. ௫

அதுமதி யிதுவென் றலந்தலை நூல்கற் றழைப்பொழிந் தருமறை யறிந்து பிதுமதி வழிநின் றொழிவிலா வேள்விப் பெரியவர் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச், செதுமதிச் சமணுந் தேரருஞ் சேராச் செல்வச்சிற் றம்பலக் கூத்த மதுமதி வெள்ளத் திருவயிற் றுந்தி வளைப்புண்டென் னுள்மகிழ்ந் ததுவே. ௬

---

(௪) இலயத்து - தாளத்திற்கு (இசைய ஆடும்). மணிக்குறங்கு - அழகிய தொடை. மதி - அறிவு.

(௫) நிழல் கொடி நிழலைச் செய்யும்படியான கொடி. ...ளங்கொள் நீள் பல மா - மனத்தைக் வருந்தும்படியாக நீண்ட பலாமரம் மாமரம். கிடங்கு-அகழி. பதணம்-மதிலின் உள்மேடை. முதுமதில் பழய மதில் (களையுடைய). வரி 3. கரைகளினாற் சூழப்பட்ட நீரில் திரட்சி பொருந்திய கூட்டமாயுள்ள முத்துக்கள் பொருந்தியுள்ள செம்பொன்னினால் வேய்ந்த சிற்றம்பலத்தில் நடனம் செய்பவனே. தரளம், நித்திலம் முத்துக்களின் வகைகள். வரி 4. அரையிற் கட்டிய பாரமான அழகிய புலித்தோல் ஆடையின்மேல் கட்டியுள்ள நூற்கயிற்றினிடத்து என் விருப்பம் புகுந்து கொண்டது. புகல் - விருப்பம்.

(௬) வரி 1. அதுதான் அறிவு இதுதான் அறிவு என்று துன்பப்பட்டு மனம் அலைதற்கு ஏதுவாகிய நூல்களைக் கற்று. ...ழைப்பு ஒழிந்து - பிதற்றுதலை விட்டு. பிதுமதி வழிநின்று - பெருமையுடைய அறிவின் வழிநின்று. செதுமதி - அற்ப அறிவு. தேரர் புத்தர். செல்வம்-திருவருட்செல்வம். வரி 4. தே...போலும் இனிய அறிவுப் பெருக்கத்தில் அழுந்தி உன் அழகிய ...யிற்றுக்கொப்பூழின் வளைவை ...ண்டு அனுபவித்து என் ...னம் மகிழ்ச்சியடைந்தது.

பொருவரைப் புயத்தின் மிசைப் புலித்தோல் பொடி பணி பூணநூல் அகலம் பெருவரை புரைதிண் தோளுடன் காணப் பெற்றவர் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருமரு வுதரத் தார்திசை மிடைப்ப நடஞ்செய்சிற் றம்பலக் கூத்த உருமரு வுதரத் தனிவடந் தொடர்ந்து கிடந்ததென் னுணர் வுணர்ந் துணர்ந்தே. எ

அணிவெரி விசிறு கரம்துடி விடவாய்க் கங்கணஞ் செங்கைமற் றபயம் பிணிகெட இவைகண் டரன்பெரு நடத்திற் பிரிவிலார் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திணிமணி நீல கண்டத்தென் னமுதே சீர்கொள்சிற் றம்பலக் கூத்த அணி மணி முறுவற் பவளவாய்ச் செய்ய சோதியு ளடங்கிற்றென் னறிவே. அ

திருநெடு மாலிந் திரன் அயன் வானோர் திருக்கடைக் காவலின் நெருக்கிப் பெருமுடி மோதி யுகும்மணி முன்றிற் பிறங்கிய பெரும்பற்றப் புலியூர்ச் செருநெடு மேரு வில்

(எ) வரி 1. போர் செய்யவல்ல மலைபோன்ற புயத்தின் (முன் கையின்) மேல் பொருந்திய புலித்தோலும், திருநீற்றை யணிந்த பூணூல் தங்கிய மார்பும். வரை புரை - மலை ய ஒத்த. வரி 3. அழகு பொருந்திய வயிற்றின்மேல் அணிந்துள்ள மாலை ள் நான்கு திசைகளிலும் நெருங்கும்படி சிற்றம்பலத்தில் நடனம் செய்யும் நடராஜப் பெருமானே. உருமரு உதரத் தனிவடம் உருவுடன் விளங் கும் வயிற்றின் மீது பொருந்திய ஒப்பற்ற மணிவடம். என் உணர்வு உணர்ந்து உணர்ந்து கிடந்தது என் உணர்ச்சி அதனையே உணர்ந்து வேறு தொழிலற்றுக் கிடந்தது.

(அ) வரி 1. மதிக்கத்தக்க நெருப்பும், வசுகின்ற கையும், உடுக் கயும். பாம்பாகிய காப்பும், அபயம் அளிக்கும் செங்கையும். திணி மணி நீலகண்டம் - மிகுந்த நல நிறத்தையுடைய மணிபோன்று விளங்கும் கழுத்து. அணி மணி - அழகிய முத்து. முறுவல் - பல்.

(கூ) திருக்கடைக் காவலின் காவல் பொருந்திய வாயிற்படியி னிடத்து. உகும் மணி - சிந்தும் நவரத்தினங்கள். முன்றில் பிறங் கிய மாளிகையின் முற்பக்கத்தில் பிரகாசிக்கும்படியான. செரு நெடு மேரு வில்லின் - போர் செய்வதில் வல்ல நீண்ட மேரு மலை யாகிய வில்லினால்.

வின்மூப் புரந்தி விரித்தசிற் றம்பலக் கூத்த கருவடி குழைக்
காதமலச்செங் கமல மலர்முகம் கலந்ததேன் கருத்தே. ௯

ஏர்கொள்கற் பகமொத் திருசிலைப் புருவம் பெருந்
தடங் கண்கள்மூன் றுடையோன் பேர்களா யிரநூ றாயிரம்
பிதற்றும் பெற்றியோர் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச் சீர்கொள்
கொக் கிறகுங் கொன்றையுந் துன்று சென்னிச்சிற் றம்பலக்
கூத்த நீர்கொள்செஞ் சடைவாழ் மதிபுது மத்தம் நிகழ்ந்த
வென் சிந்தையுள் நிறைந்தே. ௧௦

காமனைக் காலன் தக்கன்மிக் கெச்சன் படக்கடைக்
கணித்தவன் அல்லாப் பேய்மனம் பிறிந்த தவப்பெருந்
தொண்டர் தொண்டனேன் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச் சேம
நற் றில்லை வட்டங்கொண் டாண்ட செல்வச்சிற் றம்பலக்
கூத்த பூமல ரடிக்கீழ்ப் புராண பூத ள் பொறுப்பரென்
புன்சொலின் பொருளே. ௧௧

திருச்சிற்றம்பலம்

(௯) கருவடி - பிறவியைப் போ கு . அமல - மலங் ளைப் போக்கும்படியா .

(௧௦) மதி புது மத்தம்...நிறைந்தே சந்திரனும் புதிய ஊமத்த மலரும், எ சிந் தயு நி றந்து ஒளிவிடுகின்றன.

(௧௧) படக் டக் ணித்தவன் மடிய கடைக் ணல் பார்த் தவ . அல்லாப்......தொண்டனேன் - தீமை ாய்ந்து பேய் போன்று அலையும் மனத்தின் த ம யப் போ கின தவத்தினல் மேம்பட் தொண்டர்களு குத் தொ டனுகிய நா . புராண பூதங்கள் பழமைய பூத ண ள். சேம ல்தில்லை ட்டம் கொண்டு ஆண்ட - ாவல் பொருந்திய நல்ல தில்லைப்பதியை இருப் பிடமா ெ ாண்டு என்னை ஆட்ெ ட. தெ டனேனை...... ஆண்ட எ று கூட்டு .

௯ கோயில் - உறவாகிய யோகம்*

பண் பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உறவா கியயோ கமும்போ கமுமாய் உயிராளி என்னும் என் பொன்னொருநாள் சிறவா தவர்புரஞ் செற்ற கொற்றச் சிலைகொண்டு பன்றிப்பின் சென்றுநின்ற மறவா என்னும் மணிநீ ரருவி மகேந்திர மாமலைமே லுறையுங் குறவா என்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. ௧

காடாடு பல்கணஞ் சூழக் கேழற் கடும்பின் நெடும் பகற் கான்நடந்த வேடா மகேந்திர வெற்பா என்னும் வினையேன் மடந்தைவிம் மாவெருவுஞ், சேடா என்னுஞ் செல்வர்மூ வாயிரஞ் செழுஞ்சோதி அந்தணர் செங்கை தொழு கோடா என்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. ௨

---

*இந்தப் பதிகம் சிவபெருமானைக் காதலித்த ஒரு பெண்ணின் தாய் தன் மகள் செய்கையைப் பற்றிக் கூறும் மொழிகளாக அமைந்துள்ளது.

(௧) உயிராளி-உன் உயிரை ஆள்பவனே. என்பொன் என்னும்-என் பொன் போன்ற மகள் சொல்லுவாள். சிறவாதவர் - பகைவர். மறவா - வேடனே. வரி 2-ல் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த அர்ச்சுனனைக் கொல்ல பன்றி உருவங் கொண்டு வந்த மூகாசுரனைத் தொடர்ந்து சென்ற வரலாறு கூறப் பட்டுள்ளது. குலாத்தில்லை விளங்கும் தில்லை.

(௨) வரி 1. சுடு காட்டில் ஆடுகின்ற பலவகைக் கூட்டம் சூழக் கொடிய பன்றியின் பின் நெடிய பகற்பொழுதில் காட்டில் நடந்து சென்ற. வினையேன்...வெருவும்-தீவினையினேனுடைய மகள் விம்மி அழுது அஞ்சுவாள். சேடா - எல்லாம் அழிந்த காலத்தும் தான் அழியாது எஞ்சி நிற்பவனே. சேடம் - மிச்சம். செங்கை செங்கையினால். கோடா - நெறி தவறாதவனே.

கானே வரு(ம்)முரண் ஏனமெய்த களியார் புளினநற் காளாயென்னும் வானே தடவும் நெடுங் குடுமி மகேந்திர மாமலை மேலிருந்த தேனே யென்னுந் தெய்வவாய் மொழியார் திருவாளர்மூவா யிரவர் தெய்வக் கோனே யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. ௩

வெறியேறு பன்றிப் பின்சென் றொருநாள் விசயற் கருள்செய்த வேந்தேயென்னும் மறியேறு சாரல் மகேந்திரமா மலைமே லிருந்த மருந்தேயென்னும் நெறியே யென்னும் நெறிநின் றவர்கள் நினைக்கின்ற நீதி வேதாந்தநிலைக் குறியே யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. ௪

செழுந்தென்றல் அன்றில்இத் திங்கள் கங்குல் திரைவீரை தீங்குழல் சேவின்மணி எழுந்தின் றென்மேல் பகையாடவாடும் எனைநீ நலிவதென் னேயென்னும் அழுந்தா மகேந்திரத் தந்தரப்புட் கரசுக் கரசே அமரர்தனிக் கொழுந்தே யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. ௫

(௩) முரண் - வலி மிக்க. ஏனம் எய்த - பன்றியை அம்பினால் எய்து கொன்ற. களி ஆர் நல் புளினக் காளாய் - களிப்பு மிகுந்த நல்ல வேடக்காளையே. புளினர் - வேடர். காளை - யௌவன பருவம் வாய்ந்தவன். "கண்டுதொழப் பெறுவதென்று கொலோ அடியேன் கார்வயல் சூழ் கானப்பேருறை காளையையே" சுந்தரர். (தொண்டரடி). குடுமி சிகரம்.

(௪) வெறி ஏறு - கோபம் மிகுந்த. மறி ஏறு சாரல் - மான்கள் உலவும் மலைப் பக்கங்களையுடைய. நெறியே - உண்மை நெறியிற் சேர்ப்பிப்பவனே. நீதி வேதாந்த நிலைக்குறி - நீதியோடு கூடிய வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டுள்ள நிலைத்த இலட்சியமே.

(௫) அன்றில் - ஒரு பறவை. கங்குல் - இரவு. வீரைத்திரை - கடலின் அலை(ஓசை). தீங்குழல் சேவின் மணி இனிய குழலோசை எருதின் கழுத்தில் கட்டிய மணியோசை. பகையாட வாடும் - பகைத்து வருத்த அதனால் வாட்டமடைந்த. அழுந்தா - அழியாத. அந்தரப்புட்கு அரசு - ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் பட்சிகளுக்கு அரசாகிய கருடன். அமரர் தனிக் கொழுந்து - தேவர்களுக்கு ஒப்பற்ற இளமை வாய்ந்த தலைவன்.

வண்டார் குழலுமை நங்கை முன்னே மகேந்திரச் சாரல் வராகத்தின்பின் கண்டார் கவல வில்லாடி வேடர் கடிநா யுடன்கை வளைந்தாயென்னும் பண்டாய மலரயன் தக்க னெச்சன் பகலோன் தலைபல் பசுங்கண் கொண்டா யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. ௬

கடுப்பாய்ப் பறைகறங்கக் கடுவெஞ் சிலையுங் கணையும் வனுங் கைக்கொண் டுடுப்பாய்த் தோல் செருப்புச் சுரிகை வராக முன்னோடி விளியுளைப்ப நடப்பாய் மகேந்திர நாதநா தாந்தத் தரையா என்பார்க்கு நாதாந்தபதங் கொடுப்பா யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. ௭

சேவேந்து வெல்கொடி யானே யென்னுஞ் சிவனே யென்சேமத் துணையே யென்னும், மாவேந்து சாரல் மகேந்தி ரத்தில் வளர்நா யகாஇங்கே வாராயென்னும், பூவேந்தி மூவா யிரவர் தொழப் புகழேந்து மன்றுபொலிய நின்ற, கோவே யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. ௮

---

(௬) கவல வில்லாடி - கவலைப் படும்படி வில்லை ஏந்தி. கடிநாய் - விரைவாய் ஓடும் நாய். கைவளைந்தாய் (வில்லைக்) கையினால் வளைத்தாய். அயன் தக்கன் எச்சன் இவர்கள் தலைகளையும் பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களுள் பூஷன் என்பவனுடைய பற்களையும், பகன் என்பவனுடைய கண்ணையும், தக்கன் யாகத்தில் வீரபத்திரர் பறித்தார் என்பது புராண வரலாறு.

(௭) கடுப்பாய் பறை கறங்க - கடுமையாகப் பறை ஒலிக்க. உடுப்பாய்...சுரிகை-புலித்தோல் செருப்புச் சுரிகை (சிறுகத்தி) தரித்தவனாய். விளி உளைப்ப - கூக்குரல் முழங்க. நாதாந்த பதம் - நாத தத்துவத்தையும் கடந்த (சிவலோக) பதவி.

(௮) சேஏந்து - இடபத்தின் உருவம் எழுதப்பட்டுள்ள. சேமத் துணை - காவல் செய்யும் துணைவன். மா ஏந்து சாரல் - மிருகங்கள் மிகுந்திருக்கும் மலைச் சாரல்.

குரவார் புனம் சுனைதாழ் அருவித் தடம்கல் லுறையு மடங்கலமர் மரவார் பொழிலெழில் வேங்கை யெங்கும் மழைசூழ் மகேந்திர மாமலைமேற் குரவா என்னுஞ் சுடர் நீள் முடிமாலயன் இந்திரன் முதல்தே வர்க்கெல்லாங், குரவா என்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே.

திருநீறிடாவுருத் தீண்டேன் என்னுந் திருநீறு மெய் திருமுண்டத்திட்டுப் பெருநீல கண்டன் திறங்கொண் டிவள் பிதற்றிப் பெருந்தெரு வேதிரியும் வருநீ ரருவி மகேந்திரப்பொன் மலையின் மலைமக ளுக்கருளுங், குருநீ யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. க0

உற்றாய் என்னும்உன்னை யன்றி மற்றோர் றுணைரே னென்னும் உணர்வுகள் லக்ப் பெற்றாய ஐந்தெழுத்தும் பிதற்றிப் பிணிதீர வெண்ணீறிப் பெற்றே னென்னுஞ்

(க) தரவு ஆர் புனம் - உயர்வு பொருந்திய நிலம் அல்லது மிக்க விளைவைத் தரும்படியான நிலம். சுனை தாழ் அருவி - மலைச் சுனையினின்று இழியும் அருவி. தடம் கல் - பெரிய கற்பாறை வி லாய குகை. அமர் மடங்கல் - போர்புரியும் சிங்கம். வரி 2. மரவு (குங்கும மரங்கள்) அழகிய வேங்கை மரங்கள் மிகுந்த சோலைகளை யுடையதும் எல்லாப் பக்கங் ளிலும் மேகங்களாற் சூழப்பட்டதுமான மகேந்திர மலைமேல் இருக்கும் தேவனே. குரா - குருவே.

(க0) வரி 1. திருநீறிடாதவர் தீ த்தகாதவர் என்னுங் குறிப் புக் ாண்க. மெய் திருமுண்டத்து இட்டு - உடம்பின் மேலும் நெற்றியின்மேலும் அணிந்து. வரி 2. பெரிய நீலகண்டத்தை உடை யவனது புகழை இவள் (என்மகள்) தன்வச மிழந்து சொல்லிக் கொண்டு பெரிய தெருக் ளின் வழியே திரிந்து கொண்டிருப்பாள்.

(க) உற்றாய் - உற்றவனே, உறவினே . உணர்வு ள் லக் ப் பெற்று - உணர்ச்சிகள் இறை அறிவுடன் கலந்து சிவமயமே ஆகி. ஆய-நன்மை யச் செய்வதாகிய. பிணி தீர வெண்ணீறு இடப்பெற் றேன் என்னும் - உடற்பிணி உயிர்ப்பிணி தீரும்பொருட்டு திருவெண் நீற்றை அணியும் பேறு பெற்றேன் ன்று சொல்லுவாள். "அரு நோய் ள் கெட வெ ணீறு அணியாராகில்" அப்பர். (திருநாமம்).

சுற்றாய சோதி மகேந்தி ரஞ்சூழ மனத்திருள் வாங்கிச் சூழாதநெஞ்சிற் குற்றா யென்னுங் குணக்குன்றே யென் னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. கக

வேறாக உள்ளத் துவகை விளைத் தவனிச் சிவலோக வேதவென்றி மாறாத மூவா யிரவரையும் எனையும் மகிழ்ந் தாள வல்லா யென்னு மாறார் சிகர மகேந்தி ரத்துன் னடி யார் பிழைபொறுப் பாய்மாதோர் கூறா யென்னுங் குணக் குன்றே யென்னுங் குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே. கஉ

திருச்சிற்றம்பலம்

(க) வரி 3. சுற்றிலும் சோதி மயமாகிய மகேந்திர மலை ய வலம் வந்து அதனால் மனத்திலுள்ள அஞ்ஞான இருளை ஓட்டிச் சி பெருமானைத் தியானம் செய்யாத நெஞ்சிலும் குன்றாத னே. குன்றாய் என்பது எதுகை நோக்கி குற்றாய் என்று ஆயிற்று.

(கஉ) வரி 1, 2. ம த்தின்கண் போனந்தத் த விளைவித்து அதன் தன்மை மாறும்படிச் செய்து பூவுலகத்தைச் சிவலோ மாகச் செய்து, வேத ளின் பயிற்சியால் வெற்றி மாறாத ருமான தில்லை மூ ாயிரவ ரயும். ஆறு ஆர் சி ரம் அருவிகள் நி றந், உச்சி.

௬. கோயில் - இணங்கிலாவீசன

பண - கந்தாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இணங்கிலா ஈசன்நேசத் திருந்தசித் தத்தி னேற்கு
மணங்கம ழ்சீர்த் தில்லை வாணன் மணவடி யார்கள் வண்மைக்
குணங்களைக் கூறா வீறிற் கோறைவாய்ப் பீறற் பிண்டப்
பிணங்களைக் காணா கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. க

எட்டுரு விரவி யென்னை யாண்டவன் ஈண்டு சோதி
விட்டிலங் கலங்கல் தில்லை வேந்தனைச் சேர்ந்தி லாத
துட்டரைத் தூர்த்த வார்த்தைத்தொழும்பரைப் பிழம்பு பேசும்
பிட்டரைக் காணா கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. உ

(க) இணங்கு இலா ஒப்பு இல்லாத. ஈசன் நேசத்து இருந்த சித்தத்தினேற்கு - ஈசனை அன்பினால் பொருந்தியிருந்த மனத்தை யுடைய எனக்கு. மணம்.........குணங்களை - எக்காலத்தும் மகிழ்ச்சி யோடு கூடிய சிறப்பையுடைய தில்லைப்பதியின்கண் வீற்றிருக்கும் நடராஜப் பெருமானுடைய மங்கலமான அடியார்களுடைய ஈகைக் குணங்களை. வீறு இல் மேன்மை இல்லாத. கோறைவாய் - பொந்து போன்றவாய். பீறற்பிண்டப் பிணங்கள் - நவத்துவாரங் களையுடைய உடலைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் (நடைப்) பிணங் களை. என்னுடைய கண்கள் அவர்களைக் காணமாட்டா. என் னுடைய வாய் பேய் போல பயனற்று அலையும் அவர்களோடு பேசாது. இதனால் சிவனடியாரல்லாத மற்றவர்களைக் காணலும் அவர்களோடு பேசலும் கூடாது என்பது பெறப்பட்டது. 'ஈசனு க்கன்பில்லார்...பேசுவதென் அறிவில்லாப் பிணங்களை நாம் இணங் கில் பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ' எனனும் சிவஞான சித்தியார் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக.

(உ) எட்டு உரு விரவி எட்டு உருவங்களோடு கலந்து. அவையாவன : நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன் ஆன்மா. ஈண்டு சோதி - திரண்ட சோதிவடிவினன். விட்டு இலங்கு அலங்கல் தில்லை வேந்தனை - ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற மாலையைத் தரித்த தில்லையம்பதிக்கு அரசனாகிய நடராஜப் பெரு மானை. தொழும்பர் அடிமகள். பிழம்பு - கொடுமை. பிட்டர் பிரஷ்டர் திருவருள் நெறிக்குப் புறம்பானவர்.

அருள்திரள் செம்பொற் சோதி அம்பலத் தாடுகின்ற
இருள்திரள் கண்டத் தெம்மான் இன்பருக் கன்பு செய்யா
வரட்டரை யரட்டுப் பேசு மழுக்கரைக் கழுக்க ளாய
பிரட்டரைக் காணா கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. ௩

துணுக்கென அயனும் மாலுந் தொடர்வருஞ் சுடராயிப்பால்
அணுக்கருக் கணிய செம்பொ னம்பலத் தாடிக் கல்லாச்
சிணுக்கரைச் செத்தற் கொத்தைச் சிதம்பரைச் சீத்தையூத்தைப்
பிணுக்கரைக் காணா கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. ௪

திசைக்குமிக் குலவு சீர்த்தித் தில்லைக்கூத் துகந்து தீய
நசிக்கவெண் ணீற தாடும் நமர்களை நணுகா நாய்கள்
அசிக்க வாரியங்க ளோதும் ஆதரைப் பேத வாதப்
பிசுக்கரைக் காணா கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. ௫

ஆடர வாட ஆடும் அம்பலத் தமிர்தே யென்னுஞ்
சேடர்சே வடிகள் சூடத் திருவிலா உருவி னாரைச்
சாடரைச் சாட்கை மோடச் சழக்கரைப் பிழுக்கப் பிட்கப்
பேடரைக் காணா கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. ௬

---

(௩) அருள் திரள் - அருள் திரண்டு வடிவெடுத்தாலொத்த. எம்மான் இன்பருக்கு - எம் தலைவனிடத்து, அன்பு செலுத்தி அதனால் இன்பம் அடையும் அடியவர்களுக்கு. "அன்பினால் இன்பமார்வார்" பெரிய புராணம். (பெருமையால்.) அரட்டர் - குறும்பு செய்பவர். அரட்டுப்பேசும் - கூச்சலிட்டுப் (பயனற்ற வார்த்தைகளைப்) பேசுகின்ற. அழுக்கரை - அசுத்தமானவரை; அல்லது பொறாமையுடையவரை. பிரட்டர் - பிரஷ்டர்.

(௪) துணுக்கென - திடுக்கிட்டு அஞ்சும்படி. அணுக்கருக்கு அணிய - அணுகினவர்களுக்குச் சமீபித்து வந்து அருள் புரியும் அம்பலத்தாடிக்கு அல்லா நடராஜப் பெருமானுக்கு அன்பர் அல்லாத. வரி 3. இழிவைக் குறிக்கும் வசை மொழிகள்.

(௫) கூத்து உகந்து...நமர்களை - நடனம் செய்யும் இறைவனை விரும்பி, தீமைகள் (பாவங்கள்) அழியும்படி திருநீற்றைத் தரிக்கும் நம்மவர்களை (சிவனடியார்களை). அசிக்க ஆரியங்கள் ஓதும் ஆதரை - (எதிரிகள்) பரிசிக்க வடமொழி நூல்களை ஓதும்படியான அறிவில்லாதவர்களை. பேதவாதப் பிசுக்கரை - பேதங்களைப் பற்றி வாதம் (தர்க்கம்) செய்யும் பொய்யர்களை.

(௬) சேடர் - அடியார். திருஇலா - பாக்கியமில்லாத. வரி 3. வசை மொழிகள். பேடர் - ஆண்மையற்றவர்.

உருக்கியென் னுள்ளத் துள்ளே ஊறலந் தேறல் மாறாத்
திருக்குறிப் பருளுந் தில்லைச் செல்வன்பாற் செல்லுஞ் செல்வி
னருக்கரை யள்ளல் வாய கள்ளரை அவியாப் பாவப்
பெருக்கரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே.

செக்கரொத் திரவி நூறு யிரத்திர ளொப்பாம் தில்லைச்
சொக்கரம் பலவ ரென்னுஞ் சுருதியைக் கருத மாட்ட ா
வெக்கரைக் குண்ட மிண்ட வெத்தரைப் புத்த ராதிப்
பொக்கரைக் ாணு கண்வாய் பேசாதப் பேய் ளோடே.

எச்சனைத் தலையைக் கொண்டு செண்டடித் திடபம் ஏறி
அச்சங்கொண் டமரர் ஓட நின்றஅம் பலவற் கல்லா
ச்சரைக் கல்லாப் பொல்லாக் கயவரைப் பசுநூல் கற்கும்
பிச்சரைக் காணு க வாய் பேசாதப் பேய் ளோடே.

விண்ணவர் மகுட கோடி மிடைந்தொளிர் மணி ள் சும்
அண்ணலம் பலவன் கொற்ற அரசனுக் காசை யில்லாத்
தெண்ணரைத் தெருளா உள்ளத் திருளரைத் திட்டைமுட்டைப்
பெ ணரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய் ளோடே

(எ) ஊறல் அம்தேறல்-ஊறி வருகின்ற அழகிய தேன்போன்ற பேரின்ப உணர்ச்சி. செல்லும் செல்வின் - சென்ற டயும் மனப் போக்கு இல்லாத. அருக்கரை-குறைந்த அறிவுடையவரை. அள்ளல் ாய ள்ளரை - நரகத்தில் அழுந்துதற்குரிய திருடரை. அவியாப் பாவப் பெருக்கரை - ஒழியாத பாவங்களைப் பெருகச் செய்பவரை.

(அ) செ ர் ஒத்து - செவ்வானம்போன்று. சொக் ர் - அழகர் ; பரி த்தர். சுருதி - மந்திரம். எக் ர் - இறுமாப்புடையவர். குண்டர் - அடி மகள். மிண்ட எத்தரை மதம் பிடித்து வஞ்சிப்பவரை. பொ க்கர் - பொய்யர்.

(கூ) அம்பலவற்கு அல்லா - அம்பலத்தாடும் பெருமானு க்கு அன்பர் அல்லாத. கச்சரை - வெறுக்கத்தக்கவரை. ல்லாப் பொல்லாக் கயவரை - ஞான நூல்களைக் கல்லாத தீமை க்குணம் வாய்ந்த கீழ்மக்களை. பசுநூல் கற்கும் பிச்சர் - ஆன்ம போத நூல் ளைக் ற்கும் பித்தர்கள்.

(க0) தெண்ணர் - அறிவிலி ள். திட்டை முட்டை இழிவுத் தன்மை உணர்த்தும் சொற்கள். பெண் ரை - ஆண்மையற்றவ ர. "வாழ்த்தினின்று எத்தமாட்டா ஆண ாதவரைக் கண்டால் அம்ம நாமஞ்சுமாறே". திருவாச ம (ே ாணிலா.)

சிறப்புடை யடியார் தில்லைச் செம்பொனம் பலவற் காளாம்
உறைப்புடை யடியார் கீழ்க்கீ ழுறைப்பர்சே வடிநீ றடார்
இறப்பொடு பிறப்பி னுக்கே இனியராய் மீண்டும் மீண்டும்
பிறப்பதைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே. கக

திருச்சிற்றம்பலம்

சேந்தனார் அருளிய

திருவிசைப்பா

க திருவீழிமிழலை

பண் பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஏக நாயகனை இமையவர்க் கரசை என்னுயிர்க் கமு
தினை யெதிரில் போகநா யகனைப் புயல்வணற் கருளிப்
பொன்னெடுஞ் சிவிகையா வூர்ந்த மேகநா யகனை மிகுதிரு
வீழி மிழலைவிண் இழிசெழுங் கோயில் யோகநா யகனை
யன்றிமற் றொன்றும் உண்டென உணர்கிலேன் யானே. க

(கக) வரி 1. 2. சிறப்பினையுடைய அடியவர்கள் வாழும் தில்லையம்பதியில் செம்பொன் அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற நடராஜப் பெருமானுக்கு அடிமை பூண்டு ஒழுகும் மனவுறுதியுடைய அடியவருக்கு அடியவராய் ஒழுகும் மன உறுதியுடையவராய், சிவபெருமான் திருவடி என்று சொல்லப்படும் திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய திருநீற்றை உடல் முழுவதும் அணியாதவராய். "திருவடி நீறென்னைப்பூ" அப்ப° (ஆவாசிறு). இனியராய் - விருப்பமுடையவராய்.

( ) ஏ நாய னை - ஒருவனாய் (ஒப்பற்றவனாய்) யாவர்க்கும் தலைவனாயிருப்பவனை. எதிரில் போக நாயகனை - இணையில்லாத இன்பத்தை ஊட்டும் முதல்வனை. புயல்வ(ண்)ணற்கு அருளி மேவணனை திருமாலுக்கு அனுக்கிரகம் செய்து. பொன் னெடும் சிவிகையா ஊர்ந்த மே நாயகனை மேக வடிவங்கொண்ட விஷ்ணுவையே பொன்னாலாகிய நீண்ட சிவிகயாக் கொண்டு ஏறிச் செலுத்திய தலைவனாகிய சிவபெருமானை. திருவீழிமிழலைத் திருக்கோயில் விண்ணுலகத்தினின்றும் கீழே இறங்கி வந்ததெனப் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக் கரையிலக் கருணைமா கடலை மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச் செற்றவர் புரங்கள் செற்றஎஞ் சிவனைத் திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளங் குளிரவென் கண்குளிர்ந் தனவே.

மண்டலத் தொளியை விலக்கியான் நுகர்ந்த மருந்தை யென் மாறிலா மணியைப் பண்டலர் அயன்மாற் கரிதுமாய் அடியார்க் கெளியதோர் பவளமால் வரையை, விண்டலர் மலர்வாய் வேரிவார் பொழில்சூழ் திருவீழி மிழலையூ ராளுங் கொண்டல்அம் கண்டத் தெங்குரு மணியைக் குறுகவல் வினைகுறு காவே. ௩

தன்னடி நிழற்கீ ழென்னையுந் தகைத்த சசிகுலா மவுலியைத் தானே என்னிடைக் கமலம் மூன்றினுள் தோன்றி

(உ) கற்றவர் விழுங்கும் கற்பக கனியை - மெய்யுணர்வு தரக் கூடிய நூல்களைக் கற்றவர்கள் அநுபவிக்கும்படியான பேரின்ப உணர்வாயும் கற்பகத் தருவைப் போன்று அவர்கள் வேண்டியவற்றைத் தருபவனுமா யிருப்பவனை. மதிப்பவர் மனமணி விளக்கை - (அன்பால்) நினைப்பவருடைய மனத்தின்கண் மாணிக்கச் சுடர் போன்று பிரகாசிப்பவனை. செற்றவர் புரங்கள் செற்ற - துன்பம் செய்தவர்களுடைய முப்புரங்களை அழித்த.

(௩) மண்டலம் - பூமி. யான் விலக்கி நுகர்ந்த பிற பொருள்கள் எல்லாவற்றினின்றும் வேறு பிரித்து நான் அனுபவித்த. மருந்து - அமுதம். மாறு இல மணியை - மாறுபாடு இல்லாத மாணிக்கம் போன்றவனை. பண்டு அலர் அயன் மாலுக்கு அரிதுமாய் - முற்காலத்தில் தாமரைமேல் இருக்கும் பிரமனுக்கும் திருமாலுக்கும் காண்பதற்கு அரியவனாய். விண்டு அலர் மலர்வாய் வேரிவார் - இதழ் விரிந்து மலர்ந்த பூக்களினின்று தேன் ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும், அல்லது வாசனை வீசும். கொண்டல் அம் - மேகம் போன்று கறுத்து அழகிய. குரு மணி - ஆசாரிய மாணிக்கம்; மிகச் சிறந்த ஆசாரியன். குறுக - நெருங்கினால்.

(௪) தகைத்த - தடுத்து ஆட்கொண்ட. சசி குலாம் மவுலி - சந்திரன் விளங்குகின்ற திருமுடியையுடையவன். மலம் மூன்று - அணவம் விந்தி ஆணவம் ஆகிய மூன்று மலங்கள்.

யெழுஞ்செழுஞ் சுடரினை அருள்சேர் மின்னெடுங்கடலுள்
வெள்ளத்தை வீழி மிழலையுள் விளங்குவெண் பளிங்கின்
பொன்னடிக் கடிமை புக்கினிப் போக விடுவனோ பூண்டு
கொண்டேனே. ௪

இத்தெய்வ நெறிநன் றென்றிருள் மாயப் பிறப்பறா
இந்திர சாலப் பொய்த்தெய்வ நெறிநான் புகாவகை புரிந்த
புராணசிந் தாமணி வைத்த மெய்த்தெய்வ நெறிநான் மறை
யவர் வீழி மிழலையின் இழிசெழுங் கோயில், அத்தெய்வ
நெறியிற் சிவமலா தவமும் அறிவரோ அறிவுடை யோரே

அக்கனா அனைய செல்வமே சிந்தித் தைவரோ டழுந்
தியான் அவமே புக்கிடா வண்ணங் காத்தெனை ஆண்ட
புனிதனை வனிதைபா கனைவெண் திக்கெலாங் குலவும்
புகழ்த்திரு வீழி மிழலையான் திருவடி நிழற்கீழ்ப் புக்குநிற்

---

(௪) அருள்சேர் மின் நெடுங் கடலுள் வெள்ளத்தை - ஒளி பொருந்திய அருள் வெள்ளமாயிருப்பவனை. போக விடுவனோ பூண்டு கொண்டேனே - திருவடிகளை என்னை விட்டு நீங்கும்படி விடமாட்டேன், அவைகளை என் சிரமீது பூண்டுகொண்டேன்.

(௫) இத் தெய்வ நெறி நன்று என்று முழுமுதற் கடவுளை அடைவதற்கு இந்த வழி நல்வழி என்று கருதி. இருள் மாயப்பிறப்பு அறா - அறியாமையும் வஞ்சகமும் கூடிய பிறவியை ஒழிக்கும் தகுதியில்லாத. இந்திரசாலப் பொய்த் தெய்வநெறி...புரிந்த - இந்திர ஜாலம் போன்று அழியும் தன்மை வாய்ந்த சிறு தெய்வ வழிபாட்டு நெறியில் நான் செல்லா வண்ணம் அருள்செய்த. புராண...... நான் மறையவர் பழைய உயர்ந்த தேவமணி போன்ற சிவபெருமான் காட்டிய உண்மைத் தெய்வத்தை அடையும்படியான வழியைப் பின் பற்றும் நான்கு வேதங்களில் வல்ல வேதியர் (வாழும்). சிவம் அ(ல்)லாது அவமும் - சிவபெருமான் திருவருள் அல்லாது பயனற்ற வேறுபொருளையும். ' அவமே பிறந்த அருவினையேன் உனக் கன்பருள்ளாம் சிவமே பெறும் திருவெய்திற்றிலேன்'' திருவாசகம் (தவமே).

(௬) அக்கனா அனைய செல்வமே - அந்த கனவு போன்று மெய் போலத் தோன்றிப் பின் மறையும் செல்வத்தையே. ஐவரோடு அழுந்தி - ஐம்புல நுகர்ச்சியில் தோய்ந்து. அவமே புக்கிடா வண்ணம் - பயனின்றிப் (பிறவியில்) புகாதபடி.

பவர்தம் பொன்னடிக் கமலப் பொடியணிந் தடிமைபூ
டேனே. ௬

கங்கை நீ ரரிசிற் கரையிரு மருங் குங் கமழ்பொழில்
தழுவிய கழனித் தி ங்கள்டே ர் தீண்ட நீண்டமா ளிகை சூழ்
மாடநீ டுயர்திரு வீழித் த் குசீர்ச் செல்வத் தெய்வத்தான்
தோன்றி நம்பியைத் தன்பெருஞ் சோதி மங்கை யோர்
பா த் தென்னரு மருந்தை வருந் திநான் மறப்பனோ
இனியே. எ

ஆயிர மலம் ஞ யிரு யிரம்முக் ண்முக கரசர ணத்
தோன் பாயிரு க பணிநிலாக் ரந்த படர்சடை
மின்னுபொன் முடியோன் வேயிருந் தோளி உ மம
வாான் விரும்பிய மிழலைசூழ் பொழிலைப் போயிரு தேயும்
போற்றுவார் கழல் ள் போற்றுவார் புர தரா தி ளே. அ

எண்ணில்ப டே ாடி சேவடி முடி ள் எண்ணில்பல்
கோடிதிண் தோள் ள் எ ணில்பல் டே ாடி திருவுரு நாமம்
ஏர்கொள்முக் கண்முக மியல்பும் எ ணில்பல் டே ாடி
யெல்லைக்கப் பாலாய் நின்றைஞ்ஞூற் றந்தண ரேத்தும்
எண்ணில்பல் டே ாடி கு த்தர்ஏர் வீழி யிவர்நம்மை
ஆளுடை யாரே.

---

(௬) பொன் அடிக் கமலப் பொடி தாமரைபோன்ற அழகிய திருவடித் துகள்.

(எ) மழ் பொழில் தழுவிய கழனி - ம ங் மழும் சோலைகளை அடுத்துள்ள வயல் ள். தான்தோன்றி நம்பி - தானு த் தோன்றிய பெரு மயிற் சிற தவன். வருந்தி நான் மறப்பனோ - நான் மறந்து வருந்து னோ?

(அ) ரி 1. முக் ண் ள் ஆயிரம் சூரியர் ள் சேர்ந்தாற் போல ஒ ரியு ஏன. மு ம் கை திருவடி இ வ ஆயிரம் தாம ர மலர் போ று அழ ாய்த் தோன்றுவன. ரி 2. பாய்ந்து ஓடும் பெரிய கங் ா நதி யயு குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரனையும் ஒ ரித்து வைத்துள்ள படர் த ச ட ஒளிவிட்டுப் பிரகாசி கி ற அழகிய திருமுடி யயு டய ன். வேய் இரும் தே ளி - பருத்த மூ கில் போன்ற தோ ளையு ட .

(கூ) ஏர்கொ ா - அழகு ாய்ந்த. தில்லை மூ ாயிர ர் போன்று, திருவீழி மிழலையில் ந்நூற்றந்த ர் இருந்த ா ன்ப.

தக்கன்வெ கதிரோன் சலந்தரன் பிரமன் சந்திரன் இந்திரன் எச்சன் மிக்கநெஞ் சரக்கன் புரம்கரி கருடன் மறலிவே ளிவர்மிகை செகுத்தோன் திக்கெலாம் நிறைந்த புகழ்த்திரு வீழி மிழலையான் திருவடி நிழற்கீழ்ப் புக்கிருந் தவர்தம் பொன்னடிக் கமலப் பொடியணிந் தடிமைபூ டேனே. க0

உளங்கொள மதுரக் கதிர்விரித் துயிர்மேல் அருள் சொரி தரும் மா பதியை வளங்கிளர் நதியும் மதியமுஞ் சூடி மழவிடை மேல்வரு வானை விள கொளி வீழி மிழலை வேந் தேயென் றுந்தனைச் சேந்தன்தா தையையான் களங் கொள அழைத்தாற் பி ழக்குமோ அடியேன் கைக்கொண்ட கன ற் பகமே. கக

பாடலங் காரப் பரிசில்கா சருளிப் பழுத்தசெந் தமிழ் மலர் சூடி நீடலங் காரத் தெம்பெரு மக்கள் நெஞ்சினுள்

(க0) எச்சன் - யாகத் தலைவன். மிக்க நெஞ்சு அரக்சன் - வன்மை மிக்க நெஞ்சுடைய இராவணன். புரம் - திரிபுரம். மறலி - யமன். வேள்-மன்மதன். இவர் மிகை செகுத்தோன்-இவர்களுடைய கர்வத்தை அழித்தவன்.

(கக) வரி 1. இன்பமயமான ஞானஒளியை மனதில் பொருந்து மாறு பரப்பி, உயிர்கள் மேல் அருள் மழையைப் பொழிகின்ற உமா தேவியார் நாயகனை. ஆம் தனை - கூடிய அளவில். களம் கொள அழைத்தால் - கண்டத்தினால் கூடியமட்டும் கூவி அழைத்தால். பிழைக்குமோ - (வாராமல்) தவறுமோ. கனக கற்பகமே - பொன் நிறம் வாய்ந்த கற்பகக் னி போன்ற சிவபெருமான்.

(கஉ) வரி 1 ?. பாடுகின்ற அலங்காரத்திற்கு வெகுமதியாக (திருஞா சம்பந்தருக்கும் திருநாவு ரசருக்கும்) பொற்காசுகளை அருள் செய்து, திருவருள் கனிந்த அல்லது மிகுந்த பயனைத் தரவல்ல செந்தமிழ்ப் பாமாலையை நீடித்து என்றும் அலங் ாரமா யிருக்கும்படிச் சூட்டிய பெரு ம மி க அவ்விரு அடியார்கள். பூமாலை சிறிது நேரத்தில் வாடிப் போகும்; பாமாலை என்றும் வாடாது.

நிறைந்துநின் றுன்னை வேடலங் காரக் கோலத்தின் அமுதைத் திருவீழி மிழலையூ ராளுங் கேடிலங் கீர்த்திக் கனககற் பகத்தைக் கெழுமுதற் கெவ்விடத் தேனே. கஉ

திருச்சிற்றம்பலம்

உ. திருவாவடுதுறை*

பண் பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பொய்யாத வேதியர் சாந்தைமெய்ப் பூ தாளர் ஆயிரம் பூசுரர் மெய்யே திருப்பணி செய்சீர் மிகு ர விரிக்கரை மேய ஐயா திருவா வடுதுறை யமுதே யென்றுன்னை யழைத்தக்கால் மையார் தடங்க ர மடந்தைக் கொன் றருளா தொழிவது மாதிமையே. க

மாதி மணங் ம ழும்பொழில் மணிமாட மாளி க வீதிசூழ் சோதி மதிலணி சாந்தைமெய்ச் ருதி விதிவழி யோர்தொழும் ஆதி யமரர் புரா ளும் அணியா வடுதுறை ம்பிநின்ற நீதி யறிகிலள் பொன்னெடுந் தி டோள் புணர நினைக்குமே. உ

(கஉ) வேடு அலங்காரக் கோலத்தின் - அழகிய வே டு க் கோலம் பூண்ட. கேடு இல் அம் கீர்த்தி - கேடு இல்லாத அழகிய புகழ். கெழுமுதற்கு எவ்விடத்தேனே கூடுதற்கு நான் எவ்விதத் தகுதி யுடையவன் ?

இப்பதிகம், சிவபெருமான் மீது காதல்கொண்ட ஒரு பெண் ணின் தாய் கூறிய மொழிகளா ப் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பதிகம் அந்தாதித்தொ ட.

(க) சாந்தை - சாந்தையூர். சாந்தையூர் என்பது ஊர்ப்பெய ரும், திருவாவடுது றை கோவிலின் பெயரும்போல் தோன்றுகிறது. ம ந் தக்கு - மடந்தைப்பரு மு ள ன் ம ளுக்கு. ஒன்று - ஒரு வார்த்தை. மாதிமையே - அழகோ ?

(உ) மாதி - விருப்பத் தத் தரத்தக் , அழகிய அல்லது மாமரம். மெய்ச் சுருதி விதி வழியோர் - உண் மய ன வே த களின் ட்டளைப்படி நட கு அந்தணர். நினை குமே நினைப்பாள்.

நினைக்கு நிரந்தர னேயென்னும் நிலாக்கோலச் செஞ்சடைக் கங்கை நீர் நனைக்கும் நலங்கிளர் கொன்றைமேல் நயம்பேசும் நன்னுதல் நங்கைமீர் மனக்கின்ப வெள்ள மலைமகள் மணவாள நம்பிவண் சாந்தையூர், தனக்கின்ப னாவடு தண்டுறைத் தருணேந்து சேகர னென்னுமே. ரு

தருணேந்து சேகர னேயெனுந் தடம்பொன்னித் தென்கரைச் சாந்தையூர்ப் பொருள் சேர்ந்த சிந்தை யவர் தொழப்புகழ்செல்வம் மல்குபொற்கோயிலுள் அருள் சேர்ந் தமர்திரு வாவடு துறையாண் ஆண்தகை யம்மானே தெருள்சேர்ந்த சித்தம் வலியவா திலக நுதலி திறத்திலே.

திலக நுதலுமை நங்கைக்குந் திருவா வடுதுறை நம்பிக்குங் குலக அடியவர்க் கென்னையாட் கொடுத்தாண்டு கொண்ட குணக்கடல் அலதொன் றறிகின் றிலேனெனும் அணியும்வெண் ணீறஞ் செழுத்தலால், வலதொன்றிலள் இதற்கென் செய்கேன் வயலந்தண் சாந்தையர் வேந்தனே.

(ரு) நினைக்கும் - நினைப்பாள். நிரந்தரனே என்னும் - எக்காலத்து முள்ளவனே என்பாள்; அல்லது, நான் எக்காலத்தும் நினைக்கும் தன்மையுடையவனே என்பாள் என்னலுமாம். நலங்கிளர் - அழகு மிக்க. நயம் பேசும் - இன்பம் படப்பேசும். மனக்கு இன்ப வெள்ள - மனதிற்கு இன்பவெள்ளத்தைத் தருகின்ற.

(சா) தருண இந்து சேகரன் - இளஞ் சந்திரனைத் தரித்த திருமுடியுடையவன். பொருள் சேர்ந்த-மெய்ப்பொருள் சேர்ந்த. அருள் சேர்ந்து அமர் - அருளை வழங்கிக்கொண்டு வீற்றிருக்கும். வரி 4. தெளிந்த அறிவுடன் கூடிய உன் மனம் பொட்டு இட்ட நெற்றியுடைய என் மகள் விஷயத்தில் மட்டும், இரங்காமல் வலிதாயிருக்கின்றது; அதற்குக் காரணம் யாது?

(எ) குல அடியவர்க்கு - கூட்டமாகிய அடியார்களுக்கும். ஆட்கொடுத்து அடிமையாக் கொடுத்து. அ(ல்)லது ஒன்று அறிகின்றிலேம் எ(ன்)னும் - அல்லாமல் வேறு ஒன்றையும் அறிகின்றேன் இல்லை என்பாள். அணியும் வெண்ணீறு எழுத்து அஞ்சு அ(ல்)லால் வ(ல்)லது ஒன்று இலள் - வெண்மையான திருநீற்றை அணிவது பஞ்சாட்சரத்தை ஓதுதலும் அல்லாமல் செய்யவல்ல காரியம் வேறொன்றும் இல்லாதவளாய் இருக்கின்றாள்.

வேந்தன் வளைத்தது மேருவில்அரவுநாண் வெங்கணைசெ ங்கண்மால்
போந்த மதிலணி முப்புரம் பொடியாட வேதப் புரவித்தேர்
சாந்தை முதலயன் சாரதி கதியருளென்னுமித் தையலை
யாந்தன் திருவா வடுதுறையான் செய்கை யாரறிகிற்பாரே.

இற்போ மெனத்தக்கன் வேள்விபுக் கெழுந்தோடிக்
கெட்ட வத்தேவர்கள் சொற்போலு மெய்ப்பயன் பாவிகா
ளென்சொல்லிச் சொல்லுமித் தூமொழி ற்போல் மனம்
கனிவித்தவெ கருணையாவந்திடா யெ ன்றால் பெற்போ
பெருந்திரு வாவடு துறையாளி பேசா தொழிவதே. எ

ஒழிவொன்றி லாஉண்மை வண்ணமும் உலப்பிலள்
ஊறின்ப வெள்ளமும் ஒழிவொன்றி லாப்பொன்னித்

(சு) போந்த மதில் அணி முப்புரம் பொடியாட வேதப்புரவித் தேர் அயன் சாரதி அரவுநாண் செங்கண்மால் வெங்கணை வேந்தன் வளைத்தது மேருவில் - உ ந ட. சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த மதிலோடு கூடிய அழகிய முப்புரங்கள் நீறாகி எரிய, வேதங்களாகிய குதிரைகளைக் கட்டிய தேரையும், பிரமனாகிய சாரதியையும், ஆதிசேஷனாகிய வில்லின் கயிற்றையும், சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலாகிய அம்பையும் உடன்கொண்டு, அரசனாகிய சிவபெருமான் மேருமலையை வில்லாக வளைத்தனர். சாந்தை முதல் கதி அருள் - சாந்தையூர் முதல்வனே . ஆதரவு அளிப்பாய். யார் அறிகிற்பார் யார் அறியவல்லார் ? தையலை திருவாவடுதுறையான் (செய்த)- செய்கை யார் அறிகிற்பார் என்று கூட்டுக.

(எ) " பாவிகாள் . இற்போம்......மெய்ப்பயன் என் (என்று) இத்தூமொழி சொல்லிச் சொல்லும் உ ட. ' பாவி ளே . உங்கள் சொல்லானது, நா ள் வல்லவர் ள் என்று எ ணி, த ன் வேள்விக்குச் சென்று, வீரபத்திரர் வந்தபோது, அவ்விடத்தினின்று எழுந்து ஓடி அழிந்த தேவர்களுடைய வீரமொழிகளைப் போன்றுள்ளது ' மெய்ப்பயன் என்ன கண்டீர் ?" எ று பலகாலும் பரிசுத்தமான மொழியைப் பேசும் இப்பெண் சொல்லுவாள்.

(அ) ஒழிவு ஒன்று இலா உண்மை வண்ணமும் நக்கமற நிறைந்த உண்மைத் தன் மயும். உலப்பு இலன் று இ பவெள்ளமும் - அழிவில்லாதபடி ஊறிக்கொண்டிருக்கும் பேரின்பவெள்ளமும். ஒழிவு ஒன்று இலா ற்றுத.

தீர்த்தமும் முனிகோடி கோடியா மூர்த்தியும் அழிவொன்றி
லாச்செல்வச் சாந்தையூ ரணியா வடுதுறை யாடினாள் இழி
வொன்றி லாவகை யெய்தினின் றிறுமாக்கும் என்னிள
மானனே. அ

மானேர் கலைவளை யுங்கவர்ந் துளங்கொள்ளை கொள்ளவழக் குண்டே
தேனே அமுதேயென் சித்தமே சிவலோகநாயகச் செல்வமே
யானேய லம்புபுனற் பொன்னி அணியாவடுதுறை அன்பர் தங்
கோனேநின் மெய்யடி யார்மனக் கருத்தை முடித்திடுங் குன்றமே.

குன்றேந்தி கோகனதத் தயன் அறியாநெறி யென்னைக் கூட்டினை
யென்றேங்கி யேங்கி அழைக்கின்றாளிளவல்லி யெல்லைக டந்தனள்
அன்றேய லம்புபுனற் பொன்னி யணியாவடுதுறையாடினாள்
நன்றே யிவள்நம் பரமல்லள் நவலோக நாயகன் பாலளே.

(அ) முனிகோடி கோடியாம் மூர்த்தியும் - எண்ணில்லாத முனிவரையும், எண்ணில்லாத இறைவன் திருவுருவங்களையும். ஆடினாள் மூழ்கினாள். ஆவடுதுறை ஆடினாள் (ஆகிய) என் இளமான் அனே, வண்ணமும் வெள்ளமும், தீர்த்தமும், மூர்த்தியும் எய்தி நின்று இறுமாக்கும் என்று முடிக்க. இளமான் அனே - இளமானை ஒத்தவளாகிய என் மகள்.

(௯) மான் ஏர் கலைவளையும் - மான்போன்றவளின் அழகிய மேகலையையும் கைவளைகளையும். வழக்கு உண்டே-நியாயம் ஆகுமா? ஆனே அலம்பு பசுக்கள் ஒலியுடன் மூழ்குகின்ற. அல்லது ஆனே - அவ்விடத்திலே.

(௧௦) குன்று ஏந்தி கோகனதத்து அயன் - கோவர்த்தனம் என்னும் மலையைக் குடையாகப் பிடித்த திருமாலும், தாமரை மலர்மேல் இருக்கும் பிரமனும். அன்றே - அல்லவா? இளவல்லி எல்லை கடந்தனள் - இளங்கொடி போல்வாள் வரம்பைக் கடந்துவிட்டாள். அறியாநெறி யென்னைக் கூட்டினாய் (இவர்களால்) அறியமுடியாத திருவருள் நெறியில் என்னைச் சேர்ப்பித்தாய். அலம்பு சப்திக்கின்ற. நம்பரம் அல்லள் - நம்முடைய செயலுக்கு ஒத்தவள் அல்லள். நவலோகம் - புதுமை வாய்ந்த உலகம். பாலள் - சார்ந்தவள். நன்றே இது நன்றாயிருக்கின்றதா?

ப லும அமுதமும் தேனுமாய் ஆனந்தம தந்து ே பாலிப்பான
போலுமெ னுருயிர்ப் போகமாம் புரகால காமபு ராந்த ன்
சேலுங் கயலுந் திளைக்குநீர்த் திருவா வடுதுறை வேந்தனோ
' ாலுமதற் கெழுதலுமாம் அறிந்தோம் அரிவைபொய்யாததே.

திருச்சிற்றம்பலம்

௩. திருவிடைக்கழி*

பண - ட ஞ்சமம

திருச்சிற்றம்பலம்

மாலுலா மனந்தந் தென்கையிற் சங் ம் வவ்வினான் மலைமகள் மதலை, மேலுலாந் தேவர் குலமுழு தாளுங் குமர வேள் வள்ளிதன் மணாளன் சேலுலாங் கழனித் திரு விடைக் கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற வேலுலாந் தடக்கை வேந்தனென் சேந்தன் என்னுமென் மெல்லிய லிவளே.

(கக) தந்து உள்ளே பாலிப்பான் - மனத்தினுள் தந்து அருள் செய்வான். போலும் - அசை. என் ஆருயிர்ப் போகமாம் எனது அருமையான உயிரினிடத்து இன்பத்தை விளைவிப்ப னாகிய. கால காம புராந்தகன் யமனையும், மன்மதனையும், திரிபுரத்தையும் அழித்தவன். வரி 4. விளையாடுவதற்கே முற்படுவா ளாகின்றாள். இந்தப் பெ ண் இந்த வழி நின்று விலகாமை ய அறிந்தோம்.

*இப்பதிகம் முருகக்கடவுள் மேல் தோத்திரமாக அமைந் துள்ளது. இதுவும் முரு ன் மேல் காதல் கொண்ட ஒரு பெ ணின் தாய் கூறிய மொழிகளாக கூறப்பட்டுள்ளது.

(க) வரி 1. பர்வதராஜன் புத்திரியின் ம னை முருகப்பிரான் தன்னிடத்துக் காதலால் உண்டான மய கம் கொண்ட மனதை கொடுத்து என் கையிலுள்ள சங்கினாலாகிய வளையல்களைக் கவர்ந் தான். மேல்உலாம் - விண்ணுல த்தில் வாழ்கி ற. சேல் உலாம் கழனி சேல்மீன்கள் சஞ்சரிக்கும்படியான நீர் ளப்பமுள்ள நிலங் களையுடை ய. வேல் உலாம் தடக் - ே ல் ஏந்திய பெரிய ை. வேந்தன் என் சேந்தன் - சேந்தன் என் வேந்தன் (தலைவன்). சேந்தன் சிவந்த (அக்கினி) வடிவத்தை யு டயவ . மெல்லியள் மெல்லிய தன்மையுடையவள். என்னும் - என்று கூறுவாள்.

இவளை வாரிளமென் கொங்கைபீர் பொங்க எழில் கவர்ந்தானிளங் காளை கவளமா கரிமேல் வரிசூழ் குடைக் கீழ்க் கனக்குன் றெனவருங் கள்வன் திவளமா ளிகை சூழ் திருவிடைக் கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற குவளை மாமலர்க்கண் நங்கையானைக்கும் குழகன்நல் அழ கன் நங்கோனே. ௨

கோவினைப் பவளக் குழமணக் கோலக் குழாங்கள் சூழ் கோழிவெல் கொடியோன் காவல்நற் சேனையென் னக்காப் பவனென் பொன்னை மேலை கவர்வானே தேவினற் றலை வன் திருவிடைக் கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற தூவி நற் பீலி மாமயி லூருஞ் சுப்பிர மண்ணியன் தானே. ௩

தானமர் பொருது வானவர் சேனை மடியச்சூர் மார் பினைத் தடிந்தோன் மானமர் தடக்கை வள்ளல்தன் பிள்ளை மறைநிறை சட்டறம் வளரத், தேனமர் பொழில்சூழ் திரு

---

(௨) வார் இளமென் கொங்கை பீர் பொங்க - கச்சு அணிந்த இளமையும் மென்மையும் வாய்ந்த கொங்கைகளில் பசலை நிறம் மிக. கவள மா கரி - சோற்றுத்திரளை உண்ணும் பெரிய யானை. கவரிசூழ் - சுற்றிலும் வெண்சாமரை வீச. கள்வன் - காண்பார் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் கள்வன். திவளம் - விளக்கம் (பொருந்திய). நங்கையானைக்கும் குழகன் - (முதற்பாட்டில் கூறிய வள்ளி அம்மையாருக்கு மல்லாமல்) நங்கையாகிய தெய்வயானை அம்மையாருக்கும் மணவாளர்.

(௩) பவளக் குழ - பவள நிறங் கொண்ட இளமை வாய்ந்த. காவல் நற்சேனை என்ன - காவலைச் செய்யும் நல்ல சேனையைப் போல. பொன்னை - பொன் போன்ற மகளை. தேவின் - தேவர் களுக்கு. தூவி - இறகு. பீலி - தோகை.

(௪) ரி 1. தேவர்கள் சேனை போரில் சூரனால் மடிய தான் சூர னுடன் போர்செய்து அவன் இறக்கும்படி மார்பினைப் பிளந்தவன். மான் அமர் - மானை ஏந்திய. மறைநிறை சட்டறம் - வேதங்களில் மிகுதியாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள (ஷட்+அறம்) அறுவகைப் புண்ணி யச் செயல்கள். அவையாவன: ஈதல், ஏற்றல், ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல்.

விடைக் கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற கோனமர்
கூத்தன் குலவிளங் களிறென் கொடிக்கிடர் பயப்பதுங்
குணமே. ௪

குணமணிக் குருளைக் கொவ்வைவாய் மடந்தை படு
மிடர் குறிக்கொளா தழகோ மணமணி மறையோர் வான
வர் வையம் உய்யமற் றடியனேன் வாழத் திணமணி மாடத்
திருவிடைக் கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற மணி
பொருநீர்க் கங்கைதன் சிறுவன் ணபதி பின்னிளங்
கிளையே. ரு

கிளையிளஞ் சேயக் கிரிதனைக் கீண்ட ஆண்டகை
கே டில்வேற் செல்வன் வளையிளம் பிறைச்செஞ் சடையரன்
மதலை ார்நிற மால்திரு மரு ன் திளையிளம் பொழில்சூழ்
திருவிடைக் கழியில் திரு குரா நீழற்கீழ் நின்ற முளை
யிள களிறென் மொய்குழற் சிறுமி ருளுங்கொ ால் முருக
வேள் பரிந்தே

(௪) கோன் அமர் கூத்தன் குலவு இளங் ளிறு - தலைமை
வாய்ந்த கூத்தாடப ஞகிய சிவபெருமான் விரும்பிய பிரகாசி கின்ற
இளைய யானை போன்றவனுமாகிய முருகப்பிரான். குணமே நல்ல
த மை ஆகுமோ?

(ரு) குணம் அணிக் குருளை ற்குணம் வாய்ந்த அழகிய சிறுமி.
குறிக்கொளாது - வனியாமலிருப்பது. மணம் - கூட் ம். அணி -
பெருமை. தி அம் அணி - உறுதியா அழகிய அலங்காரமுள்ள.
ணம் மணி பொரு நீர் - மணித்திரள் ளைத் தள்ளிக் ொண்டு
போகும் நீரையு டய. பின் இளங்கிளை - தம்பியாகிய சிறுவன்.

(சு) கிளை இளம் சேய் - ஒளிபொருந்திய இள குமா . அக்
கிரிதனைக் ீ ட - அ கிரௌஞ்சமலை யப் பிள த. திளை - நெருங்
கிய. முளை இளம் களிறு - மி இளை யானை பே ன்றவன்.
மொய்குழல் - அடர்ந்த கூந்தல்.

பரிந்தசெஞ் சுடரோ பரிதியோ மின்னோ பவளத்தின் குழவியோ பசும்பொன் சொரிந்தசிந் தூரமோ தூமணித் திரளோ சுந்தரத் தரசிது வென்னத் தெரிந்தவை திகழ்வாழ் திருவிடைக் கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற வரிந்தவெஞ் சிலைக்கை மைந்தனை அஞ்சொல் மையல்கொண் டையுறும் வகையே. எ

கைமிகும் அசுரர் மாளவந் துழிஞை வானமும் விளைத்ததா ளாளன் புகைமிகும் அனலிற் புரம்பொடி படுத்த பொன்மலை வில்லிதன் புதல்வன் திகைமிகு கீர்த்தித் திருவிடைக் கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற தொகைமிகு நாமத் தவன்திரு வடிக்கென் துடியிடை மடல்தொடங் கினளே. அ

தொடங்கினள் மடலென் றணிமுடித் தொங்கல் புறஇத ழாகிலும் அருளான் இடங்கொளக் குறத்தி திறத்திலும் இறைவன் மறத்தொழில் வார்த்தையும் உடையன்; திடங்கொள்வை திகர்வாழ் திருவிடைக் கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற மடங்கலை மலரும் பன்னிரு நயனத் தறுமுகத் தமுதினை மருண்டே.

(எ) பரிந்த செஞ்சுடரோ - அன்புடன் கூடிய சிவந்த சோதி வடிவோ? 'அருளு டச்சுடரே' திரு ௱௪ ம. பரிதி - சூரியன். சிந்தூரமோ செவ்வொளியோ. வரிந்த - கட்டுள்ள அமைந்த. அம்சொல் - அழகிய சொல்லையுடைய பெண். தெரிந்த வைதிகர் வாழ்.........ஐயுறும்வகை , பரிந்தசெஞ்சுடரோ.........சுந்தரத்து அரசு இது என்ன(ப்படுவது ஆகும்) உ ந ட.

(அ) வகை மிகும் - பலவ கப்பட்ட. உழிஞை - உழிஞை மாலை யச்சூடி. உழிஞை அஷ்டவெற்றி மாலைகளுள் ஒன்று. தாளாளன் - முயற்சியுடையவன். தி கமிகும் - எல்லா திக்குகளிலும் பரவிய. என்துடியிடை - உடுக் க போன்ற இடை யையுடைய என் ம ள். ம ல் தொடங்கினள் - பனைமடல் ஏறத் தொடங்கினள்.

(கூ) அணிமுடி தொங்கல் - அழகிய முடியில் அணிந்த மாலை. இடம்கொ ளஅ குறத்தி - பக் த்தில் இ ங்கொ ண்டுள்ள வள்ளி அம்மையார். மறத்தொழில் ார்த் தயும் - கோபத் தத் தெரிவிக்கும் படியான செய்கையையும் சொல்லையும். திடம் - மன உறுதி. மடங்லை - வீரத்தால் சிங்கத் த ஒப்பவனை. மலரும்-விரிகி ற. மருண்டு (ாதலித்து) மய கி. மரு ே தொடங்கி மடல் என்றுமுடிக்க

மருண்டுறை கோயில் மல்குநன் குன்றப் பொழில்
வளர் மகிழ்திருப் பிடவூர் வெருண்டமான் விழியார் அருள்
செயா விடுமே விடலையே யெவர்க்கு(ம்)மெய் யன்பர்
தெருண்டவை திகர்வாழ் திருவிடைக் கழியில் திருக்குரா
நீழற்கீழ் நின்ற, குருண்டபூங் குஞ்சிப் பிறைச்சடை முடி
முக் கண்ணுடைக் கோமளக் கொழுந்தே. ௧௦

கொழுந்திரள் வாயார் தாய்மொழியாகத் தூய்மொழி
யமரர்கோ மனைச் செழுந்திரட் சோதிச் செப்புதற்*
சேந்தன் வாய்ந்தசொல் லிவைசுவா மியையே செழுந்தடம்
பொழில்சூழ் திருவிடை கழியில் திருக்குரா நீழற்கீழ்
நின்ற எழுங்கதி ரொளியை யேத்துவார் கேட்பார் இடர்
கெடும் மாலுலா மனமே. ௧௧

திருச்சிற்றம்பலம்

---

(௧௦) மருண்டு உறைகோயில் - விரும்பி உறைகின்ற திருக்கோயில்கள். அருள் செயாவிடுமே அருள் செய்யாமல் போவானோ? விடலை - மணவாளன்; காளைப் பருவமுடையவன். விடலையே எவர்க்கும்-ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் நாயனுயிருப்பவன். தெருண்டவைதிகர் - தெளிந்த அறிவினையுடைய வேதத்தில் வல்லவர்கள். குருண்ட பூங்குஞ்சி - முன் கொண்டையுடைய அழகிய தலைமயிர். வரி 4. பிறையைத் தரித்த சடைமுடியையும் மூன்று கண்களையும் உடைய அழகிய வடிவங்கொண்ட சிவபெருமானுடைய குலக்கொழுந்து (குமாரன்) ஆன முருகப்பிரான்.

(௧௧) மால் உலாம் மனமே,தூய்மொழி அமரர் கோமனைச் செழுந்திரட் சோதிச் செப்புதற் சேந்தன் கொழுந்திரள் வாயார் தாய்மொழி யாய்ந்த சொல்லிவை சுவாமியையே செழுந்தடம் பொழில்சூழ் திருவிடைக் கழியிற்றிருக்குரா......இடர்கெடும். உ ... மயக்க உணர்வினையுடைய மனமே. பரிசுத்தமான வாக்கையுடைய தேவர்பிரானும், செழுமையான திரண்ட சோதி வடிவினனுமான முருகப் பெருமானைப்பற்றிச் சொல்லுதற் கெழுந்த சேந்தனாகிய யான், வளமையோடு கூடித் திரண்ட வாயினையுடைய தலைவியரின் தாய்மார்கள் சொன்ன மொழிகளைப் போன்று இயற்றிய இப்பாடல்களினால், செழுமையான பெரிய பொழில்களாற் சூழப்பட்ட திருவிடைக்கழியில் குராமரத்தின் நீழலில் நின்ற,மேலெழுந்து விளங்கும் சூரியனைப் போன்ற ஒளி வடிவினனான முருகப்பெருமானைத் துதிப்போர், அல்லது துதித்தலைக் கேட்போருடைய துன்பம் நீங்கும்.

* செப்புறைச் சேந்தன் என்றும் பாடம்.

கருவூர்த்தேவர் அருளிய

திருவிசைப்பா

க கோயில்

பண - புறநீர்மை

திருச்சிற்றம்பலம்

கணம்விரி குடுமிச் செம்மணிக் கவைநாக் கறையனற் கட்செவிப் பகுவாய் பணம்விரி துத்திப் பொறிகொள் வெள்ளெயிற்றுப் பாம்பணி பரமர்தங் கோயில் மணம் விரி தருதே மாம்பொழில் மொழுப்பின் மழைதவழ் வளரிள கமு ந் திணர்நிரை யரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே. க

இவ்அரும் பிறவிப் பௌவநீர் நீந்தும் ஏழையேற் கென்னுடன் பிறந்த ஐவரும பகையே யார்துணை யென்றால் அஞ்சலென் றருள்செய்வான் கோயில், கைவரும் பழனங்

(க) ணம் விரி குடுமி - கூட்டமாக விரிந்துள்ள தலையும். ஐந்துதலை நாகத்தின் தலைகளைக் குறிக்கின்றது. செம்மணி - சிவந்த மாணிக்கம். வை நா - பிளந்த நாக்கு. கறையனல் - விஷமாகிய நெருப்பு; நெருப்பு போன்ற விஷம். கட்செவி கண்ணையே செவியாக உடையது. பகுவாய் - பெரிய வாய். பணம் விரி துத்திப் பொறி கொள்......பாம்பு அணிபரமர் - விரிந்த படத்தில் நெருங்கிய புள்ளிகள் வெ மையான பற்கள் ஆகிய இவற் றயுடைய பாம்பினை அணிந்த பரமர். வரி 3. வாசனை பரவிய இனிய மாமரச் சோலைகளின் செறிவில் மேகங்கள் தவழும்படி வளர்ந்துள்ள இளம்பாக்கு மரங்களின் குலை கள் வரிசையாக அரும்பியுள்ளன. மழை - மேகம். திணர் - குலை. மொழுப்பு செறிவு; அடர்த்தி.

(உ) வரி 1. இந்த டத்தற்கு அரிய பிறவியாகிய கடலில் நீந்துகின்ற அறிவில்லாத என்னுடன் பிறந்த ஐந்து பொறிகளும் பகையே. அஞ்சலென்று......திருச்சிற்றம்பலமே பயிரிட்டுத் திருந்திய வயல்களில் செழித்த செந்நெற் பயிர்களில் ளையா

குழைத்தசெஞ் சாலிக் கடைசியர் களைதரு நீலஞ் செய் வரம்(பு) அரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச் சிற்றம் பலமே. ௨

தாயின்நே ரிரங்குந் தலைவவோ என்றுந் தமியனேன் துணைவவோ என்றும் நாயினேன் இருந்து புலம்பினு லிரங்கி நலம்புரி பரமர்தங் கோயில் வாயினே ரரும்பு மணி முருக் கலர வளரிளஞ் சோலைமாந் தளிர்செந், தீயின்நே ரரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே. ௩

துந்துபி குழல்யாழ் மொந்தைவா னியம்பத் தொடர்ந் திரு டியர்கணம் துதிப்ப நந்திகை முழவம் முகிலென முழங்க நடம்புரி பரமர்தங் கோயில், அந்தியின் மறை நான்(கு) ஆரணம் பொதிந்த அரும்பெறல் மறைப்பொருள் மறையோர் சிந்தையி லரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே. ௪

மூளைத்துள்ள நீலோற்பல மலர்களை பள்ளப்பெண்கள் பிடுங்கி நிலங்களின் வரப்புகளில் அரும்பும்படி எறியப்ப'டுள்ள பெரும் பற்றப்புலியூரில் செல்வம் வளர்கின்ற திருச்சிற்றம்பலமே கோயி லாகக் கொண்டு அஞ்சேல் என்று அருள் செய்பவே யாம்.

(௩) தலைவ ஓ ஓ தலைவனே. தமியனேன் துணைவவோ துணையின்றித் தனிப்பட்ட எனக்குத் துணைவனு யிருப்பவனே. ரி 3. மாதர்களுடைய சிவந்த உதடுகளுக்கு ஒப்பாகக் காணப்படு கின்ற அழகிய முருக்கம்பூ மலர. செந்தீயின் நேர்அரும்பும் - சிவந்த தீயைப் போன்று தோன்றும்.

(௪) துந்துபி குழல் யாழ் மொந்தை - இசை 'கருவி வகைகள். வான் இயம்ப - ஆ ாயத்தில் ஒலிக்க. நந்தி க முழவம் முகிலென முழங் - நந்திதேவர் கையிலுள்ள மத்தளம் மே த்தின் இடியைப் போல் சப்திக் . வரி 3. மறைநான்கு அந்தியின் ஆரணம் பொதிந்த.........அரு 'பும் ான்கு வேதங் ளின் முடி ாகிய உப நிடதங்களின் ஞானபா த்தில் நிரம்பியுள்ள அரிதில் பெற 'கூடிய வே ;தப்பொருள் வேதியர் சிந் தயில் வளரும்.

கண்பனி யரும்பக் கைகள்மொட் டித்தென் கண்
கணே ஒலமென் றேலிட் டென்பெலாம் உருகும் அன்பர்
தங் கூட்டத் தென்னையும் புணர்ப்பவன் கோயில் பண்பல
தெளிதேன் பாடிநின் றுடப் பனிமலர்ச் சோலைசூழ்
மொழுப்பிற் செண்பகம் அரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே. ரு

நெஞ்சிடர் அகல அகம்புகுந் தொடுங்கும் நிலைமையோ
டிருள்கிழித் தெழுந்த செஞ்சுடர் சுடர்வ போன்றொளி
துளும்பும் விரிசடை அடிகள்தங் கோயில் அஞ்சுடர்ப்
புரிசை ஆழிசூழ் வட்டத் தகம்படி மணிநிரை பரந்த செஞ்
சுட ரரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச்சிற்
றம்பலமே. சு

பூத்திர ளுருவஞ் செங்கதிர் விரியாப் புந்தியில் வந்த
மால் விடையோன் தூத்திரள் பளிங்கில் தோன்றிய தோற்
றம் தோன்றநின் றவன்வளர் கோயில் நாத்திரண் மறை
யோர்ந் தோமகுண் டத்து நறுநெயான் மறையவர் வளர்த்த
தீத்திரள் அரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர்
திருச்சிற்றம் பலமே. எ

(ரு) வரி 1. ண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பனித்துளிகள் போல் தோன்றக் கைகளைத் தாமரை மொட்டு போல கூப்பி அஞ்சலி செய்து வணங்கி "என்னுடைய ஆதாரமே . அடைக்கலம்' என்று ஓலமிட்டு. ப பல தெளி தேன் பாடி பல பண்களைத் தேன் வண்டுகள் தேர்ந்து பாடி. மொழுப்பு அடர்ந்துள்ள இடம்.

(சு) செஞ்சுடர்......துளும்பும் - வெப்பத்தையுடைய சூரியன் பிரகாசிப்பது போல ஒளியைப் பரப்பும். அஞ்சுடர்.........பரந்த செஞ்சுடர் அரும்பும் - அழகிய ஒளிவீசும் மதிலை வட்டமாகச் சூழ்ந்துள்ள கடல்போன்ற அகழியினுள் படிந்து கிடக்கும் மாணிக்கக் கூட்டங்கள் சிவந்த ஒளியைப் பரப்பும்.

(எ) வரி 1. செந்தாமரை மலர்த்தொகுதியை ஒத்த திரு உருவம் சிவந்த ஒளியைப் பரப்ப அறிவினுள்ளே எழுந்த, திருமாலாகிய விடையையுடையவன். தூத்திரள் பளிங்கில் - வெண்ணிறம் கொண்ட பளிங்கு குவியல்போன்று. நாத் திரள் மறை ஓர்ந்து வேதியர்கள் நாக்கரினால் திரண்ட வேதங்களை உணர்ந்து ஓதி. நறு நெ(ய்)யால் மணம் பொருந்திய நெய்யினைக் கொண்டு.

சீர்த்ததிண் புவனம் முழுவதும் ஏனைத் திசை. லோ(டு) அண்டங்க ளனைத்தும், போர்த்ததம் பெருமை சிறுமைபுக் கொடுங்கும் புணர்ப்புடை அடிகள்தங் கோயில் ஆர்த்துவந் தமரித் தமரும் பிறரும் அலைகட விடுதிரைப் புனிதத் தீர்த்தநீ ரரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச் சிற்றம் பலமே. ௮

பின்னுசெஞ் சடையும் பிறைதவழ் மொழுப்பும் பெரி யதங் கருணையுங் காட்டி அன்னைதேன் கலந்தின் னமு(து) உகந்தளித்தாங் கருள்புரி பரமர்தங் கோயில் புன்னைதேன் சொரியும் பொழிலங் குடைந்து பொறிவரி வண்டினம் பாடுந் தென்னதேன் அரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே. ௯

உம்பர்நா டிம்பர் விள ் கியாங் கெங்கும் ஒளிவளர் திரு மணிச் சுடர்கான்(று) எம்பிரான் நடஞ்செய் சூழலங் கெல் லாம் இருட்பிழம் பறவெறி கோயில் வம்புலாங் கோயில் கோபுரங் கூடம் வளர்நிலை மா: மாளிகைகள், செம்பொனு லரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே. ௧௦

(அ) சீர்த்த - சிறப்புடைய. போர்த்த - பரவிய. பெருமை பெருமையில். புணர்ப்பு - தந்திரம். அமரித்து - பொருந்தி. அம ரரும்.........தீர்த்தநீர் அரும்பு தேவர் ளும் பிறரும் மூழ்கும்படி யான டல் அலைகளைப்போன்று அலை ளையுடைய பரிசுத்தமான தீர்த்தநீர் பெருகியிருக்கும்.

(௯) பின்னு பின்னிக்கொண்டிருக்கும். மொழுப்பு அடர்ந்த ச டமுடி. பொறிவரி வண்டினம் - புள்ளி ளையும், ே ாடுகளையும் உ டயவ ் டு ் கூட்டங் ள். தென்னதேன் அரும்பும் அழகிய தேன் வண்டுகள் தோ ் றும்.

(௧௦) இம்பர் இவ்வுலகில். திருமணிச் சுடர்கான்று - அழகிய மாணிக்கங்களின் ஒளி யப் போன்ற ஒளி யக் ்கி. சூழல் - இடம். இருட்பிழம்பு அற எறி இரு ் கூட்டம் முழுதும் ஒழியச் செய்கின்ற. வம்பு உலாம் - ாசனை வீ கின்ற.

இருந்திரைத் தரளப் பரவைசூ ழகலத் தெண்ணிலங் கண்ணில்புன் மாக்கள் திருந்துயிர்ப் பருவத் தறிவுறு கருவூர்த் துறைவளர் தீந்தமிழ் மாலை பொருந்தருங் கருணைப் பரமர்தங் கோயிற் பொழிலகங் குளிர்ந்தவண் டறங்கச் செருந்தி நின் றரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த் திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே. கக

திருச்சிற்றம்பலம்

உ. திருக்களந்தையாதித்தேச்சரம்

பண - புறநீர்மை

திருச்சிற்றம்பலம்

கலைகள்தம் பொருளும் அறிவுமா யென்னைக் கற்பினிற் பெற்றெடுத் தெனக்கே முலைகள்தந் தருளுந் தாயினும் நல்ல முக்கண்ணன் உறைவிடம் போலும் மலைகுடைந் தனைய நெடுநிலை மாட மருங்கெலாம் மறையவர் முறையோத் தலைகடல் முழக்கும் அந்தண்நீர்க் களந்தை அணிதிக ழாதித்தேச்சரமே.

(க) வரி 1. 2. பெரிய அலைகளால் முத்துக்களைக் கரைகளிற் சேர்க்கும் கடல் சூழ்ந்த உலகத்து அழகிய (அறிவாகிய) கண் இல்லாத எண்ணில்லாத அற்பமாந்தர் உயிர் திருந்தும்படியான தக்க பருவத்தில் அறிவிலே சென்று பற்றும் தன்மை வாய்ந்த கருவூர்த் தேவர் இயற்றிய சைவத்துறையை வளரச் செய்யும் (அல்லது கருவூர் என்னும் இடத்தில் வளர்ந்த) இனிமை மிக்க தமிழ்ப் பாமாலை. பொருந்து அரும் கருணைப் பரமர் அருங்கருணை பொருந்திய மேலானவர்.

( ) கலை ள் தம் பொருளும் அறிவுமாய் - நூல்களால் உணர்த்தப்படும் பொருளும் அவற்றால் பெறப்படும் அறிவுமாகி. மு ற ஒத்து......ஆதித்தேச்சரமே - வேதங் ளை முறையாக ஓதுவதானது டலின் அலை ளைப் போல் சப்திக்கும்படியான அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய நீர் வளப்பமுள்ள திரு களந்தை என்னும் தலத்திலுள்ள ஆதித்தேச்சரம் என்னும் திரு கோயி ாகும்.போலும் அ ச.

சந்தன களபம் துதைந்த ன்மேனித் , வளவெண்
பொடி முழுதாடுஞ் செந்தழ லுருவிற் பொலிந்து நோக்
குடைய திருநுத லவர்க்கிட ம்போலும் இந்தன விலங்கல்
எறிபுனந் தீப்பட் டெரிவதொத் தெழுநிலை மாடம் அந்தண
ரழலோம் பலைபுனற்களந்தை அணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.

கரியரே இடம்தான் செய்யரே யொருபாற் கழுத்தி
லோர் தனிவடஞ் சேர்த்தி முரிவரே முனிவர் தம்மொடால்
நிழற்கீழ் முறைதெரிந் தோருட ம்பினராம் இருவரே முக்
கண் நாற்பெருந் தடந்தோள் இறைவரே மறைகளுந் தேட
அரியரே யாகில் அவரிடங் களந்தை அணிதிக ழாதித்தேச்
சரமே. ௩

பழையராந் தொண்டர்க் கெளியரே மிண்டர்க் கரி
யரே பாவியேன் செய்யும் பிழையெலாம் பொறுத்தென்
பிணிபொறுத் தருளாப் பிச்சரே நச்சரா மிளிருங் குழைய
ராய் வந்தென் குடிமுழு தாளுங் குழகரே பொழுகுநீர்க்
கங்கை அழகரே யாகில் அவரிடங் களந்தை அணிதிக
ழாதித்தேச் சரமே. ௪

---

(௨) களபம் - கலவைச்சாந்து. தவள வெண்பொடி - கர்ப்
பூரம் போன்ற வெண்மையான திருநீறு. நோக்கு க . இந்தன
விலங்கல் எறி புனம் தீப்பட்டு எரிவது ஒத்து......அழல் ஓம்பு
விறகு மலைபோன்ற வெட்டப்ப ட காடு தீப் பற்றி எரிகின்ற தோற்
றத்தைப் போன்று எழு அடுக்குள்ள ம ளிகைகளில் வேதியர்
ள் ஓமாக்கினியை வளர்க்கின்ற. இந்தனம் - விறகு. விலங்கல் -
மலை. புனம் - காடு.

(௩) இடம் தா ரியரே உமாதே யார் இருப்பதால் இடப்
ப த்தில் ருமைநிறம் பொருந்தியவரே. ஒரு பால் செய்யரே ஒரு
பக்கம் (வலப்பக் ம்) செந்நிறம் உடையவரே. வரி 2. முனிவர் தம்
மொடு (கல்) ஆல் நிழற்கீழ் முறைதெரிந்து (மு றமையினை அறியச்
செய்து, முரிவரே (தோற்றுபவரே.) ஆகில் என்ப தக் கரியரே
செய்யரே முதலிய ற்றோடு கூட்டு .

(௪) மிண்டர் - துஷ்டர். பிச்சர் பித்தர். ச்சு அரா மிளிரும்
கு ழயராய் நஞ்சையு டய பாம்பை ஒளிவீசும் கு ழய அணி
தவராய். குழகர் - இளையர்.

பவளமே மகுடம் பவளமே திருவாய் பவளமே திருவுடம் பதனில் தவளமே களபம் தவளமே புரிநூல் தவளமே முறுவல் ஆடரவந் துவளுமே கலையுந் துகிலுமே யொருபால் துடியிடை யிடமருங் கொருத்தி அவளுமே யாகில் அவரிடங் களந்தை அணிதிகழ் ஆதித்தேச் சரமே. ௫

நீலமே கண்டம் பவளமே திருவாய் நித்திலம் நிரைத்திலங் கினவே போலுமே முறுவல் நிறையஆ னந்தம் பொழியுமே திருமுக மொருவர் கோலமே யச்சோ அழகிதே யென்று குழைவரே கண்டவர் உண்ட தாலமே யாகில் அவரிடங் களந்தை அணிதிகழ் ஆதித்தேச் சரமே. ௬

திக்கடா நினைந்து நெஞ்சிடிந் துருகுந் திறத்தவர் புறத்திருந் தலச மக்கடா அனைய என்னையாள் விரும்பி மற்றொரு பிறவியிற் பிறந்து பொய்க்கடா வண்ணங் காத்தெனக் கருளே புரியவும் வல்லரே யெல்லே யக்கடா வாகி லவரிடங் களந்தை அணிதிகழ் ஆதித்தேச் சரமே. ௭

---

(௫) பவளமே மகுடம் - சடைமுடி பவளம் போன்ற செந்நிறமுடையது. தவளமே வெண்ணிறமுடையது. களபம் - கலவைச் சாந்தாகப் பூசப்பட்ட திருநீறு. புரிநூல் முறுக்கோடு கூடிய பூணூல். ஆடு அரவம் துவளுமே ஆடுகின்ற பாம்பு தொங்கிக் கொண்டிருக்குமே. கலையும்......அவளுமே ஆகில் - மேகலையும் சேலையும் உடுக்கை போன்ற இடையில் தரித்த ஒரு பெண் இடப் பக்கத்தில் இருப்பாளாகில்.

(௬) நித்திலம் - முத்து. நிரைத்து இலங்கினவே - வரிசையாய் அமைத்துப் பிரகாசிப்பன. முறுவல் - பற்கள். அச்சோ - அதிசயச்சொல். ஆகில் என்பதை நீலமே, பவளமே, போலுமே, பொழியுமே, குழைவரே, ஆலமே என்பனவற்றோடு கூட்டுக.

(௭) திக்கடா (திக்கு+அடு+ஆ) எனப்பிரித்து, அடு திக்கு ஆ என மாற்றி சாரத்தக்க ஆதரவு நீயே ஆவாய் என - என்று பொருள் உரைக்க. இடிந்து நெகிழ்ந்து. அலச - வருந்த. மைக்கடா - எருமைக்கடா. பொய்க்கு அடா வண்ணம் பொய்ந்நெறியிற் சேராதபடி. எல்லே அக்கடாவாகில் - இருள் அங்கே நெருங்காமல் இருக்குமாகில்.

மெய்யரே மெய்யர்க் கிடுதிரு வான விளக்கரே யெழுது கோல் வளையாண் மையரே வையம் பலிதிரிந் துறையும் மயானரே உளங்கலந் திருந்தும் பொய்யரே பொய்யர்க் கடுத்தவான் பளிங்கின் பொருள்வழி யிருள்கிழித் தெழுந்த, ஐயரே யாகி லவரிடங் களந்தை யணிதிக ழாதித்தேச் சரமே ௮

குமுதமே திருவாய் குவளையே களமுங் குழையதே இருசெவி யொருபால் விமலமே கலையு முடையரே சடை மேல் மிளிருமே பொறிவரி நாகம் கமலமே வதனம் கமலமே நயனம் கன மே திருவடி நிலைநீர் அமலமே யாகி லவரிடங் களந்தை அணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.

---

(௮) மெய்யர்க்கு மெய்யரே - மெய்யடியவர்களுக்கு உண்மைப் பொருளாயிருப்பவரே. மெய்யர்க்கு இடுதிரு ான விளக்கரே உண்மையடியவர்க்கு வைப்பு நிதிபோன்ற சோதி டிவினரே. மெய்யர்க்கு என்பதை மெய்யரே என்பதோடும் விளக்கரே என்பதோடும் கூட்டுக. எழுதுகோல் வளையாள் மயரே எழுதிய சித்திரம் போன்ற அழகிய வளையல்கள் அணிந்த மாதேவியாரிடத்து மையலை (காதலை) உடையவரே. அல்லது உமாதேவியாரை ஒரு ப க்கத்தில் உடைமையால் ருநிறம் வாய்ந்தவரே. பொய்யர்க்குப் பொய்யரே - மெய்யுணர்வு இல்லாத ர் ளுக்கு வெளிப்படாது மறைந்திருப்பவரே. அடுத்த வான் பளிங்கின் பொருள்வழி-ப 'கத்தி லுள்ள மேலான பளிங்குக் ல் ஒளியைத் தன்வழிச் செலுத்துமாறு போல, இருள் கிழித்து எழுந்த ஐயரே - (அஞ்ஞான) இருளைப் போக்கி எழுந்தருளி வந்த ஆசாரியரே. ஐயன் - ஆசாரியன் ; குரு.

(௯) குமுதமே திருவாய் - அழகிய ாய் செவ்வல்லி மலர் நிறமுடையது. குவளையே களமும் கண்டம் நீலோற்பல நிறமு டயது. ஒரு பால் விமல மேகலையும் ஒரு ப 'கத்தில் அழகிய மே லா பரணமும். பொறிவரி நாகம் புள்ளிகளையும் ே காடு களையும் உ டய பாம்பு. கனகமே திரு டி நிலை, நீர் அமலமேயாகில் திருவடியாகிய உயிர்கள் சென்று அடையுமிடம் பொ 'னிறமு டயது ; அதன் தன்மை மலம் இல்லாததாய் இரு 'குமாதைல். இறைவன் அநாதியாகவே மலமில்லாதவன்.

நீரணங் கசும்பு கழனிசூழ் களந்தை நிறைபுகழ் தாதிக் கேதச் சரத்து, நாரணன் பரவும் திருவடி நிலைமேல் நலம்மலி கலைபயில் கருவூர் ஆரணம் மொழிந்த பவளவாய் சுரந்த அமுதமூ றியதமிழ் மாலை ஏரணங் கிருநான் கிரண்டிவை வல்லோர் இருள்கிழித் தெழுந்தசிந் தையரே. க0

திருச்சிற்றம்பலம்

ரு திருக்கீழ்க் கோட டூர் மணியம்பலம்

பண் - பஞ்சமம

திருச்சிற்றம்பலம்

தளிரொளி மணிப்பூம் பதஞ்சிலம் பலம்பச் சடைவிரித்(து)அலையெறி கங்கைத் தெளிரொளி மணிநீர்த் திவலைமுத் தரும்பித் திருமுகம் மலர்ந்துசொட் டட்டக் கிளரொளி மணிவண் டறைபொழிற் பழனங் கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டூர் வளரொளி மணியம் பலத்துள்நின் றாடும் மைந்தனென் மனங்கலந் தானே. க

(க0) நீர்அணங்கு அ ம்பு - நீர் அழகாக இடையறாது பாய்கின்ற. நலம்மலி.........தமிழ்மாலை மிக்க நன் ம யத் தரத்தக்க நூல் ளைப் பயின்ற கருவூர்த்தேவருடைய வேதங் ளைச் சொல்லும் பவளம் போ ற வாயினிடத்துச் சுரந்த பேரின்பத்தைத் தரும் தமிழ்ப்பாடல். ஏர் அணங்கு அழகு பொருந்திய. இருநான்கு இரண்டு இ வை பத்துப் பாடல்களாகிய இவற்றை. இருள்கிழித்து-அஞ்ஞா த் தப் போக்கி.

இப்பதி ம் சிவபெருமானிடத்துக் காதல்கொண்ட தலைவியின் மொழி ளா அ மந்துள்ளது.

( ) வரி 1 2. ஒளிவிட்டுப் பிரகாசி க்கும் மாணிக்கம் போன்ற அழகிய பாதங் ளில் சிலம்பு ள் ஒலிக்க, விரிந்த சடையின்மேல் அலை மோதும் கா நதியின் ஒளிவிளங்கும் அழகிய நீர்த்திவலை முத்து ள்போல் அரும்பித் திருமுகத்தினின்றும் சொட்டுச் சொட்டா விழ. ரி 3. ஒளிவீசும் இரத்தினம்போன்ற வ டுகள் சோலைகளிலும் நிலங்களிலும் தங் ள் ரீ கார ஒலியினால் மிகுந்த ஆரவாரத் ச் செய்யும் கீழ் கோட்டூரில். கெழு - மிகுந்த.

துண்டவெண் பிறையும் படர்ச டை மொழுப்புஞ் சுழிய மும் சூலமும் நீல கண்ட மு குழையும் பவளவா யிதழுங் கண்ணுதல் திலகமுங் காட்டிக் கொ டையும் யலும் உகளுநீர்ப் பழனங் கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டூர் வண்டறை மணியம் பலத்துள்நின் றாடும் மைந்தனென் மனங்கலந் தானே. உ

திருநுதல் விழியும் பவளவாய் இதழுந் திலகமும்உ டை யவன் சடைமேற் புரிதரு மலரின் தாதுநின் றா ப் போய் வருந் தும்பி ா ளிங்கே கிரிதவழ் முகிலின் கீழ்த்தவழ் மாடங் கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் ோட்டூர் வருதிறல் மணியம் பலவனைக் ண்டென் மனத்தையுங் கொண்டுபோ துமினே. ௩

தெள்ளுநீ றவனீ றென்னுடல் விரும்புஞ் செவியவன் அறிவுநூல் ேட்கும் மேன்மையே அவன்பேர் விளம்பும் வாய் கண்கள் விமானமே நோக்கிவெவ் வுயிர்க்குங் கிள்ளை பூம் பொதும்பிற் கொஞ்சிமாம் பொழிற்கே கெழுவுகம் பலை செய்கீழ்க் கோட்டூர் வள்ளலே மணியம் பலத்துள்நின் றாடும் மைந்தனே யென்னுமென் மனனே. ச

(உ) சடைமொழுப்பு - சடைமுடி. சுழியம்-உச்சி ொண் ட. உ ளும் - குதிக்கின்ற. வ டு அ ற - ண்டு ஒலிக்கின்ற.

(௩) புரிதரு லர் விருப்பத்தைத் தரும் பூ ள். மலரின் தாது நின்று ஊத - பூக் ளின் ம ரந்தப் பொடி ள் மெல்லிதாக விழும்படி. கொண்டு போதுமினே - கொண்டுபோய் அவனிடம் சேர்ப்பியுங் கள்.

(ச) தெள்ளும் நீறவன் மனத்தைத் தெளியச் செய்கின்ற திருநீற்றைத் தரித்தவன். அறிவு நூல் - சிவஞானத் தப்பற்றித் தெரிவிக்கும் நூல். ெ வ்வுயிர்க்கும் - பெருமூச்சுவிடும். கிள்ளை பூம் பொதும்பிற் ெ ாஞ்சி - ிளி ள் அழகி ய மாச்செறிவு ளில் மழலைமொழி பேசி. மைந்தன் வலிமையுள்ளவன். மனன் மனம்.

தோழியாம் செய் தொழிலென் எம்பெருமான் துணைமலர்ச் சேவடி காண்பான் ஊழிதோ றூழி யுணர்ந்துளங் கசிந்து நெக்குநைந் துளங்கரைந் துருகுங் கேழலும் புள்ளு மாகிநின் றிருவர் கெழுவுகம் பலைசெய் கீழ்க்கோட்டூர் வாழிய மணியம் பலவனைக் காண்பான் மயங்கவும் மாலொழி யோமே. ரு

என்செய்கோம் தோழி தோழிநீ துணையாய் இரவுபோம் பகல்வரு மாகில் அஞ்சலோ வென்னான் ஆழியுந் திரையும் அலமரு மாறுகண் டயர்வன் கிஞ்சுக மணிவா யரிவையர் தெருவிற் கெழுவுகம் பலைசெய் கீழ்க் கோட்டூர் மஞ்சணி மணியம் பலவவோ வென்று மயங்குவன் மாலையம் பொழுதே. சு

தழைதவழ் மொழுப்புந் தவளநீற் றொளியுஞ் சங்கமுஞ் சகடையின் முழக்குங் குழைதவழ் செவியுங் குளிர்சடைத் தெண்டு குண்டையுங் குழாங்கொடு தோன்றுங் கிழைதவழ் கனகம் பொழியுநீர்ப் பழனங் கெழுவுகம் பலை

(ரு) தோழி - தோழியே. துணைமலர்ச் சேவடி - அழகிய இரண்டு பாதங்கள். வரி 2. அநேக ஊழிக்காலங்கள் நினைந்து மனம் இளகி நெகிழ்ந்து நைந்து உருகும் தன்மை வாய்ந்து. வரி 3. பன்றியாகவும் அன்னப் பறவையாகவும் திருமால் பிரமன் ஆகிய இருவரும் எம்பெருமான் துணைமலர்ச் சேவடிகளைக் காணும் பொருட்டு மிக்க ஆரவாரம் செய்கின்ற. வாழிய அசை. காண்பான் மயங்கவும் - காணும்பொருட்டு அறிவு கலங்கியும். மால் காதல்.

(சு) அஞ்சலோ - பயப்படாதே. ஆழி - கடல். திரை - அலை. அலமறுமாறு கண்டு கலங்கும்படிச் செய்வதைக் கண்டு. அயர்வன் தளர்கின்றேன். கிஞ்சு மணிவாய் முருக்கம் பூப்போன்ற செந்நிறம் பொருந்திய அழகிய வாய். மஞ்சு - அழகு.

(எ) தழை தவழ் மொழுப்பு - வில்வம் அணிந்துள்ள திருமுடி. தவளம் - வெண்மை. சகடை - ஒரு வாத்தியம். சடைத்தெண்டு சடைக்கற்றை. குண்டை - எருது. குழாம் கொடு தோன்றும்-கூட்டமாய்க் காணப்படும். கிழை தவழ் ஒளிவீசும்.

செய்கிழ்க் கோட்டூர் மழைதவழ் மணியம் பலத்துள்நின்
றாடும் மைந்தர்தம் வாழ்வுபோன் றனவே எ

தன்னக மழலைச் சிலம்பொடு சதங்கை தமருகம் திரு வடி திருநீறு இன்நகை மழலை கங்கை கோங்கிதழி இளம் பிறை குழைவளரிளமான், கின்னரம் முழவம் மழலையாழ் வீணை கெழுவுகம் பலைசெய்கிழ்க் கோட்டூர் மன்னவன் மணி யம் பலத்துள் நின்றாடும் மைந்தனென் மனத்துள்வைத் தனனே. அ

யாதுநீ நினைவ தெவரையா முடைய தெவர்களும் யாவையுந் தானாய்ப் பாதுகை மழலைச் சிலம்பொடு புகுந் தென் பனிமலர்க் கண்ணுள்நின் றகலான் கேதகை நிழலைக் குருகென மருவிக் கெண்டைகள் வெருவுகிழ்க் கோட்டூர், மாதவன் மணியம் பலத்துள்நின் றாடும் மைந்தனென் மனம் புகுந் தானே கூ

(எ) மழை - மேகம். மைந்தர்தம் வாழ்வு போன்றன - வலிமை யுள்ள சிவபெருமானுக்குச் செல்வம் போன்றுள்ளன. மைந்தர் மைந்து (வலிமை) உடையவர்.

(அ) மழலைச் சிலம்பு - மழலை மொழி போன்று ஒலிக்கும் சிலம்பு. தமருகம் - உடுக்கை. இன் நகை மழலை கங்கை - இனிய புன்சிரிப்பும் மழலை மொழியும் உடைய கங்கையும். கோங்கு ஒரு மரம்; அதன் மலர். இதழி - கொன்றை. உ நடை: கின்னரம் முழவம்......மைந்தன், தன்ன மழலை......வளர் இளமான் (ஆகிய இவற்றை) என் மனத்துள் வைத்தனன்.

(கூ) வரி 1. மனமே. நீ நினைவதற்கு (அவனைத் தவிர) வேறு என்ன இருக்கின்றது. எவரை நாம் துணையாக உடையோம். எல்லா உயிர்களிலும், மற்றப் பொருள்களிலும் நிறைந்துள் வன். பாதுகை மிதியடி. கேதகை - தாழை. வரி 3. தாழையின் நிழலைக் கெண்டை மீன்கள் அணுகி அதனைக் குருகென்று நினைத்துப் பயப்பட்டு ஓடும். குருகு - நாரை. மாதவன் - பெருமை பொருந்திய தவக்கோலம் கொண்டவன்.

அந்திபோ லுருவும் அந்தியிற் பிறைசே ரழகிய சடை
யும்வெண் ணீறுஞ் சிந்தையால் நினையிற் சிந்தையுங்காணேன்
செய்வதென் தெளிபுனல் அலங்கற் கெந்தியா வுகளுங்
கெண்டை புண் டரீகம் கிழிக்குந்தண் பணைசெய்கீழ்க்
கோட்டூர் வந்தநாண் மணியம் பலத்துள் நின்றாடும் மைந்
தனே யறியுமென் மனமே. க0

கித்திநின் றாடும் அரிவையர் தெருவிற் கெழுவுகம் பலை
செய்கீழ்க் கோட்டூர் மத்தனை மணியம் பலத்துள் நின்றா
டும் மைந்தனை ஆரணம் பிதற்றும் பித்தனேன் மொழிந்த
மணிநெடு மாலை பெரியவர்க் ககலிரு விசும்பில் முத்தியா
மென்றே யுலகரேத் துவரேல் முகமலர்ந் தெதிர்கொளுந்
திருவே. கக

திருச்சிற்றம்பலம்

(க0) வரி 1. மாலைக்காலத்துச் செவ்வானம் போன்ற திரு வுருவமும், பிறையையுடைய செவ்வானம் போன்ற அழகிய சடையும். சிந்தையால் நினையிற் சிந்தையும் காணேன் - மனத்தினால் நினைந்து பார்க்கும்போது நான் நினைக்கின்றேன் என்ற உணர்ச்சியும் இழந்து அவன் வயமாகின்றேன். தெளிபுனல் அலங்கல் கெந்தியா உகளும் - தெளிந்த நீரில் ஒளிவிட்டுக்கொண்டு தெளிந்து சென்று துள்ளிக் குதிக்கும். தண்பணைசெய் - குளிர்ச்சியான வயல்கள் சூழ்ந்த.

(க) கித்தி மகளிர் விளையாட்டு. கெழுவு கம்பலை செய் - நிறைந்த ஆரவாரம் செய்கின்ற. மத்தன் - ஊமத்த மலரை அணிந்தவன். மணிநெடு மாலை-அழகிய பெரிய பாமாலை. பெரியவர்க்கு...... திருவே - ஓதுகின்ற பெருமையுடையோர்க்கு அன்ற பெரிய தேவலோகத்தில் முத்தி சித்திக்குமென்று கருதி உலகத்தவர் (இப்பாமாலையினால்) துதிப்பாராயின், இலக்குமி முகமலர்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டு தேவலோகத்தில் சேர்ப்பிப்பாள்.

௪. திருமுகத்தலை

பண் - பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

புவனநா யகனே அகவுயிர்க் கமுதே பூரணா ஆரணம் பொழியும் பவளவாய் மணியே பணிசெய்வார்க் கிரங்கும் பசுபதீ பன்னகா பரணா அவனிஞா யிறுபோன் றருள்புரிந் தடியேன் அகத்திலும் முகத்தலை மூதூர்த் தவளமா மணிப்பூங் கோயிலும் அமர்ந்தாய் தனியனேன் தனிமைநீங் குதற்கே. க

புழுங்குதீ வினையேன் வினைகெடப் புகுந்து புணர்பொரு ளுணர்வுநூல் வகையால் வழங்குதேன் பொழியும் பவளவாய் முக்கண் வளரொளி மணிநெடுங் குன்றே முழங்குதீம் புனல்பாய்ந் திளவரால் உகளும் முகத்தலைஅகத்தமர்ந் தடியேன் விழுங்குதீங் கனியாய் இனிய ஆனந்த வெள்ளமா யுள்ளமா யினையே. உ

(க) அக உயிர்க்கு அமுதே - உயிரினுக்குள் அமுதம் போன்று இன்பம் தருபவனே; அல்லது அகவு உயிர்க்கு அமுதே - (உன்னை அன்பினால்) அழைக்கும் உயிர்களுக்கு அமுதம் போன்று இன்பம் தருபவனே. ஆரணம் - வேதம். பன்னக ஆபரணா - பாம்புகளை ஆபரணமாகத் தரித்தவனே. தவளம் - வெண்ணிறம்.

(உ) புழுங்கு தீவினையேன் - தீவினையினால் வரும் துன்பமுடையேன். புகுந்து - என் மனத்தினுட் புகுந்து. புணர் பொருள் அடையவேண்டிய மெய்ப்பொருளை. உணர்வு நூல் - ஞான நூல். வழங்குதேன் பொழியும் பவளவாய் - மழை பொழிவதுபோல் பேரின்ப உணர்ச்சியை மிகுதியும் விளைவிக்கின்ற பவளம் போன்று சிவந்த வாயினையும். முகத்தலை அகத்து அமர்ந்து - திருமுகத்தலை என்னும் தலத்தினிடத்து வீற்றிருந்து. உள்ளம் ஆயினை என் மனம் முழுமையும் நிறைந்து விட்டனை.

கன்னெகா உள்ளக் கள்வனேன் நின்கட் கசிவிலேன் கண்ணில்நீர் சொரியேன், முன்னகா ஒழியேன் ஆயினுஞ் செழுநீர் முகத்தலை அகத்தமர்ந் துறையும், பன்னகா பரணா பவளவாய் மணியே பாவியேன் ஆவியுள் புகுந்த தென்னகா ரண(ம்)நீ யேழைநா யடியேற் கெளிமையோ பெருமையா வதுவே.

ங

கேடிலா மெய்ந்நூல் கெழுமியுஞ் செழுநீர்க் கிடையன் றுடையவென் னெஞ்சிற் பாடிலா மணியே மணியுமிழ்ந் தொளிரும் பரமனே பன்னகா பரணா, மேடெலாஞ் செந்நெற் பசுங்கதிர் விளைந்து மிகத்திகழ் முகத்தலை மூதூர், நீடினா யெனினும் உள்புகுந்(து) அடியேன் நெஞ்செலாம் நிறைந்துநின் றாயே.

ச

அக்கனா வனைய செல்வமே சிந்தித் தைவரோ டென்னொடும் விளைந்த, இக்கலாம் முழுதும் ஒழியவந் துள்புக் கென்னையா ளாண்ட நாயகனே, முக்கணா யகனே முழுதுல கிறைஞ்ச முகத்தலை யகத்தமர்ந்(து) அடியேன் பக்கல்ஆனந் தம் இடையறா வண்ணம் பண்ணினாய்பவளவாய்மொழிந்தே.

(ங) கல்நெகா உள்ளம் - கல்லைப்போன்று உருகாத மனம். முன்நகா ஒழியேன் - உன் முன்னே சிரித்தலை நீங்கேன்; விளையாட்டுப் புத்தியுடையேன். அமர்ந்து உறையும் - விரும்பிக் கோயில் கொண்டிருக்கும்.

(ச) கேடு இலா மெய்ந்நூல் - கேட்டை இல்லையாகச் செய்யும் மெய்யுணர்வைக் கொடுக்கும் நூல். கெழுமியும் - பழகியும். செழுநீர்க் கிடை அன்னார் உடைய என் நெஞ்சில் - நீரிடத்துக் கிடந்தும் நீர் ஊறாத தக்கையைப் போன்று (மெய்ந்நூற் கருத்துகள் ஒன்றும் பதியாத) என் மனதில் (அமர்ந்த). கிடை - தக்கை. பாடு - அழிவு. மேடு - மேட்டு நிலங்கள். நீடினாய் - நெடுங்காலமாக உறைகின்றாய்.

(ரு) வரி 1. கனவைப் போன்று நிலையற்ற அப்பொருட் செல்வத்தையே ஈட்டுவதிலும் காத்தலிலும் மனதைச் செலுத்திய ஐம்புலன்களுக்கும் எனக்கும் நேரிட்ட இக்கலகம் முழுவதும் ஒழியும்படி. நீ என்னை ஆட்கொள்ளுமுன் ஐம்புலன்களுக்கும் எனக்கும் போராட்டம் நிகழ்ந்துகொண்டே இருந்தது. ஆட்கொண்ட பிறகு அப்போராட்டம் முற்றிலும் ஒழிந்தது. இடையறா வண்ணம் - நடுவில் விட்டு நீங்காதபடி. பவளவாய் மொழிந்து - பவளம்போன்று சிவந்த வாயினால் உபதேசித்தருளி.

புனல்பட உருகி மண்டழல் வெதும்பிப் பூம்புனல்
பொதிந்துயி ரளிக்கும் வினைபடு நிறைபோல் நி றைந்த
வேதகத் தென் மனம்நெக மகிழ்ந்தபே ரொளியே முனைபடு
மதில்மூன் றெரித்த நாயகனே முகத்தலை யகத்தமர்ந் தடி
யேன், வினைபடும் உடல்நீ புகுந்துநின் றமையால் விழுமிய
விமானமா யினதே. ௬

விரியுநீர் ஆலக் கருமையும் சாந்தின் வெண்மையுஞ்
செந்நிறத் தொளியுங் கரியும் நீறாடுங் கனலுமொத் தொளி
ரு' கழுத்திலோர் தனிவடங் ட்டி முரியுமா றெல்லா முரிந்
தழகியையாய் முகத்தலை யகத்தமர்ந் தாயைப் பிரியுமா
றுளதே பேய்களேஞ் செய்த பிழைபொறுத் தாண்ட
பேரொளியே. ௭

என்னையுன் பாத பங்கயம் பணிவித் தென்பெலாம் உரு
கநீ யெளிவந் துன்னையென் பார்வைத் தெங்குமென் ஞான்
றும் ஒழிவற நிறைந்தவொண் சுடரே முனைனையென் பாசம்
முழுவதும் அகல முகத்தலை யகத்தமர்ந் தெனக்கே கன்ன
லும் பாலு' தேனும்ஆர் அமுதுங் கனியுமாய் இனியையா
யினையே. ௮

---

(௬) வரி 1. 2, (சுடுவதற்குமுன்) நீர்பட்ட மாத்திரத்தில் கரைந்து போகும் தன்மை யுடையதும், (மண்டு+அழல்) மிகுந்த தீயிடையிட்டு சுட்ட பொழுது அழகிய நீரைத் தன்னிடத்து வைத்துக்கொண்டு உயிரைக் காப்பாற்றும் தன்மை வாய்ந்ததுமான, வேலைப் பாடமைந்த நீர்ச்சால் போன்று, மாறுபாடு அடைந்த என் மனத்துள் நிறைந்து மனம் உருக, மகிழ்ந்து அருள் புரிந்த பேரொளி வடிவினனே. நிறை - நீர்ச்சால். முனைபடும் - பகைத்து வந்த. வினைபடும் உடல் வினையினால் எடுத்த உடம்பு.

(௭) விரியும்நீர் ஆலம் கடலினிடத்து எழுந்த ஆலகாலவிஷம். சாந்து - லவைச் சாந்துபோல அணிந்த வெண்ணீறு. வரி 2. கரியையும் நீறுபூத்த நெருப்பையும் ஒத்துப் பிரகாசிக்கும் கழுத்தில். வி ம் தங்கிய இடத்திற்குக் கரி உவமை. முரியுமாறெல்லாம் முரிந்து - தோன்றும் வகையெல்லாம் தோன்றி நின்று. பிரியும் ஆறு உளதே - பிரியும் வ உ 'டோ? இல்லை.

(௮) பங் யம் - தாமரை. கன்னல் சர்க்கரை' கருப்பஞ்சாறு.

அம்பரா அனலா அனிலமே புவிநீ அம்புவே இந்துவே இரவி உம்பரால் ஒன்றும் அறிவொணா அணுவாய் ஒழிவற நிறைந்தவொண் சுடரே மொய்ம்பராய் நலஞ்சொல் மூதறி வாளர் முத்தலை யகத்தமர்ந் தெனக்கே யெம்பிரா னாகி ஆண்டநீ மீண்டே எந்தையுந் தாயுமா யினையே. ௯

மூலமாய் முடிவாய் முடிவிலா முதலாய் முகத்தலை யகத்தமர்ந் தினிய பாலுமாய் அமுதாம் பன்னகா பரணன் பனிமலர்த் திருவடி இணைமேல் ஆலையம் பாகின் அனையசொற் கருவூர் அமுதுறழ் தீந்தமிழ்மாலை சீலமாப் பாடும் அடியவரெல்லாஞ் சிவபதங் குறுகிநின் றாரே. ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

௫ திரைலோக்கியசுந்தரம்*

பண் - காந்தாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நீரோங்கி வளர்கமலம் நீர்பொருந்தாத் தன்மையன்றே
யாரோங்கி முகமலர்ந்தா கருவினையேன் திறம்மறந்தின்

(௯) அம்பரா - ஆகாயமாயுள்ளவனே. அனிலம் - காற்று. அம்பு - நீர். அணு - உயிர். சிவபெருமானுடைய அஷ்டமூர்த்தங்கள். மொய்ம்பராய் - மன உறுதி உடையவராய். நலம்சொல் மூதறிவாளர் - நன்மையைச் செய்யும் சொற்களைப் போதிக்கின்ற பேரறிவுடையோர் (வாழ்கின்ற). எம்பிரான் - எமக்குத் தலைவன்.

(௧௦) ஆலை அம்பாகு - கரும்பினின்றும் உண்டான இனிய கற்கண்டு. உறழ் - ஒத்த. சீலமாப்பாடும் - அழகாகப் பாடுகின்ற

*இத்தலம் சோழ நாட்டில் ஆடுதுறை என்னும் இருப்புப் பாதை நிலயத்திற்கு அருகில் உள்ளது. அதற்கு திரைலோக்கி என்னும் பெயர் வழங்குகின்றது.

(௧) சீர்ஓங்கும் பொழில் கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. அருவினையேன் திறம் மறந்து இன்று ஊர் ஓங்கும் பழி பாராது

ஆரோங்கும் பழிபாரா துன்பாலே விழுந்தொழிந்தேன்
சீரோங்கும் பொழில்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே.

நையாத மனத்தினனை நைவிப்பான் இத்தெருவே
ஐயாநீ உலாப்போந்த அன்றுமுதல் இன்றுவரை
கையாரத் தொழுதருவி கண்ணாரச் சொரிந்தாலுஞ்
செய்யாயோ அருள்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே.

அம்பளிங்கு பகலோன்பா லடைப்பற்று யிவள்மனத்தின்
முன்பளிந்த காதலும்நின் முகந்தோன்ற விளங்கிற்றால்
வம்பளிந்த கனியேயென் மருந்தேநல் வளர்முக்கட்
செம்பளிங்கே பொழிற்கோடைத் திரைலோக்கியசுந்தரனே

ஆரோங்கி முழும் மலர்ந்தாங்கு உன்பாலே விழுந்து ஒழிந்தேன். நீர் ஓங்கி வளர்கமலம் நீர் பொருந்தாத் தன்மையன்றே - உ ந ட.
பொழிப்புரை : சிறப்புற்று ஓங்கும் பொழில்களால் சூழப்பட்ட கோடை என்னும் தலத்தில் திரைலோக்கிய சுந்தரம் என்னும் திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே. போக்குதற் கரிய தீவினையினேன் என்னுடைய மேன்மையை மறந்து, இன்று ஊரா ரால் பழிக்கப்படுதலையும் கவனியாமல், ஒளி மிகுந்து முழும் மலர்ந்து, உன்னிடத்தே சரணடைந்தேன். அப்படியிருந்தும் நீரில் செழித்து வளர்கின்ற தாமரையில் நீர் ஒட்டாமல் இருக்கும் தன்மை யைப்போல் நீ என்னுடன் ஒட்டாமல் இருக்கின்றாய். ஆர் - ஒளி. ஆங்கு அசை.

(உ) நையாத - உருகாத. உலாப்போந்த - பவனி வந்த முதல் இரண்டு பாடல்களும் தலைவி (உயிர்) தலைவனிடம் (கடவுளிடம்) தன் காதலைப்பற்றிக் கூறிய மொழிகள் போன்றவை

(ஈ) இந்த பாடல் முதல் 10-து பாடல் வரை தோழி தலைவ னிடம் கூறிய மொழிகளாக அமைந்துள்ளன. ரி 1, 2. அழகிய பளிங்கானது சூரியன் முன்னிலையில் அடைகின்ற ஒளியைப்போல இவள் மனத்தில் முன்பு இருந்த முதிர்ந்த காதலும் உன் முகத் தைக் கண்டவுடன் விளக்கமாய்த் தோன்றியது. வம்பு அளிந்த கனியே - ரசனையோடுங் கூடிய பழுத்த பழமே.

மைஞ்ஞின்ற குழலாள்தன் மனந்தரவும் வளைதாரா
திஞ்ஞின்ற கோவணவன் இவன்செய்த தியார்செய்தார்
மெய்ஞ்ஞின்ற தமர்க்கெல்லாம் மெய்ஞ்ஞிற்கும் பண்பினுறு
செய்ஞ்ஞன்றி யிலன்கோ டத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே.

கோவாரா தொழிந்தாலும் நின்பாலே விழுந்தேழை
கோவாத மணிமுத்து குவளைமலர் சொரிந்தனவால்
ஆவாவென் றருள்புரியாய் அமரர்கணம் தொழுதேத்தும்
தேவாதென் பொழிற்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே

முழுவதும்நீ ஆயினும்இம் மொய்குழலாள் மெய்ம்முழுதும்
பழுதெனவே நினைந்தோராள் பயில்வதும்நின் ஒருநாமம்
அழுவதும்நின் திறம்நினைந்தே அதுவன்றே பெறும்பேறு
செழுமதில்சூழ் பொழிற்கோடைத் திரைலோக்கியசுந்தரனே.

தன்சோதி யெழுமேனித் தபனியப்பூஞ் சாய்க்காட்டாய்
உன்சோதி எழில்காண்பான் ஓலிடவும் உருக் காட்டாய்

(ச) மைஞ்ஞின்ற - ம+நின்ற; கருநிறமுடை ய. இஞ்ஞின்ற இ+நின்ற; இவ்விடத்தே நின்ற. மெய்ஞ்ஞின்ற மெய்ந்நெறியில் நின்ற. மெய்ஞ்ஞிற்கும் பண்பின் உறு - உண்மையா நடந்து கொள்ளும் தன்மையினால் உண்டாகின்ற. மனம் தரவும் வளைதாராமையால், 'செய்ந்நன்றி இலன்'' என்றார். செய்ஞ்ஞின்ற நீலம்... ...மைஞ்ஞின்ற ஒண்கண்.........அபப .

(ரு) ஏழை நின்பாலே விழுந்து-இப் பெண் உன்னிடத்து காதல் கொண்டு. வரி 2. கண்களாகிய நீலோற்பல மலர் கோக் ப் படாத அழகிய முத்துக்களை (கண்ணீரை)ச் சொரிந்தன.

(சு) முழுவதும்.........நினைந்தோராள் நீ எல்லாப் பொருள் களிலும் கலந்து நின்ற போதிலும் இம்மொய்த்த கூந்தலையு டைய பெண்ணிடத்து நீ ராரமையால் தன்னுடல் முழுதும் குற்றமுடையது என்று எண்ணி மனம் தெரியாமல் இருக்கின்றாள். பயில்வதும் நின் ஒருநாமம் சதா சொல்லி கொண்டிருப்பதும் உன் ஒப்பற்ற நாமம் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

(எ) வரி 1. தன்னுடைய சோதியுடன் கூடிய திருமேனியின் பொன் போன்ற அழகிய சாயலை (நிறத்தை)க் காட்டமாட்டாய் ஓலிடவும் இவள் ஓலமிட்டு அழை வும்.

துஞ்சாகண் இவளுடைய துயர்தீரும் ஆறுரையாய்
செஞ்சாலி வயற்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. ௭

அரும்பேதைக் கருள்புரியா தொழிந்தாய் நின் அவிர்சடைமேல்
நிரம்பாத பிறைதூவும் நெருப்பொடுநின் கையிலியாழ்
நரம்பாலு முயிரீர்ந்தாய் நளிர்புரிசைக் குளிர்வனம்பா
திரம்போது சொரிகோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. அ

ஆறாத பேரன்பி னவருள்ளம் குடிகொண்டு
வேறாகப் பலர்சூழ வீற்றிருத்தி யதுகொண்டு
வீறாடி யிவளுன்னைப் பொதுநீப்பான் விரைந்தின்னந்
தேறாள்தென் பொழிற்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே.

சரிந்ததுகில் தளர்ந்தஇடை அவிழ்ந்தகுழல் இளந்தெரிவை
இருந்தபரி சொருநாள் கண்டிரங்கா யெம் பெருமானே
முரிந்தநடை மடந்தையர்தம் முழவொலியும் வழங்கொலியுந்
திருந்துவிழ வணிகோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. ௧௦

எ. துஞ்சா கண் - இவள் கண் உறங்காது. செஞ்சாலி வயல் செந்நெல் விளையும் வயல்.

(அ) அவிர் சடை - பிரகாசிக்கும் சடை. வரி 2, 3. முற்றாத இளம்பிறை சிந்துகின்ற நெருப்பினாலும், உன் கையிலிருக்கின்ற யாழ் நரம்பின் இசையாலும் இவளுடைய உயிரைப் பிளந்தாய். பெருமை மிக்க மதில்களாற் சூழப்பட்ட குளிர்ந்த நந்தவனம் பாதிரி மலர்களைச் சொரிகின்ற.

(க) ஆறாத தணியாத. வீறாடி உன் பெருமையில் ஈடுபட்டு. பொது நீப்பான் - உன்னைப் பொதுத்தன்மையினின்று நீங்கித் தனக்கே உரியவனாகச் செய்யும்பொருட்டு. தேறாள் தேறுதலை யடையா திருக்கின்றாள்.

(கO) வரி 1. நழுவின ஆடையோடும் தளர்ந்த இடையோடும், அவிழ்ந்த கூந்தலோடும் இந்த இளம் பெண் இருந்த நிலைமையினை. முரிந்த நடை - துள்ளிப் போகின்ற நடை. முழங்கு ஒலியும் வழங்கு ஒலியும் திருந்து விழவு அணி பாடல்களினால் எழுகின்ற ஒலியும் ஆடலில் சிலம்பு முதலிய அணிகளினால் எழுகின்ற ஒலியும், திருத்தமாக முறையில் நிகழும் திருவிழாவினை அலங்கரிக்கின்ற.

ஆரணத்தேன் பருகிஅரும் தமிழ்மாலை கமழவரும்
காரணத்தின் நிலைபெற்ற கருவூரன் தமிழ்மாலை
பூரணத்தா லீரைந்தும் போற்றிசைப்பார் காந்தாரஞ்
சீரணைத்த பொழிற்கோடைத் தில்லைலோக்கிய சுந்தரனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

௬ கங்கைகொண்டசே ளேச்சரம்

ப - பஞ்சமம

திருச்சிற்றம்பலம்

அன்னமாய் விசும்பு பறந்தயன் தேட அங்ஙனே
பெரியநீ சிறிய என்னையாள் விரும்பி யென்மனம் புகுந்த
எளிமையை யென்று(ம்)நான் மறக்கேன் முன்ன(ம்)
மாலறியா ஒருவனும் இருவா முக் ணு நாற்பெருந் தடக்
தோள் கன்னலே தேனே யமுதமே கங்கை கொண்டசோ
ளேச்சரத் தானே. க

(கக) சிறப்பு வாய்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த கோடைத் திரை
லோக்கிய சுந்தரனே . இந்த அரிய தமிழ் மாலை வேதங்களின் சார
மாகிய தேனைக் குடித்து, சிவமணம் கமழப்பெற்ற காரணத்தினால்
அழியாத தன்மை வாய்ந்தது. கருவூர்த்தேவரால் இயற்றப்பட்ட
தமிழ்ப்பாமாலையில் தொடுத்த பத்து பாடலையும் காந்தாரப் பண்ணி
னால் போற்றி இசையோடு ஓதுபவர் நிறைவை அடைவார்கள்.

(க) தேட அங்ஙனே பெரிய நீ தேடும்படி அவ்வளவு பெரிய
உருவத்தைக் கொண்ட நீ. இருவா இருவடிவமாய் (ஆணும்
பெண்ணுமாய்) இருப்பவனே . கன்னல் - கரும்பு.

உள்நெகிழ்ந் துடலம் நெக்குமுக் கண்ணா ஓலமென் றோலமிட் டொருநாள் மறவாது நின்னைநின் றலறேன் வழிமொழி மாலை மழலையஞ் சிலம்படி முடிமேற் பண்ணிநின் றுருகேன் பணிசெய்யேன் எனினும் பாவியேன் ஆவியுள் புகுந்ததென் கண்ணிநின் றகலா னென்கொலோ கங்கை கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே. ௨

அற்புதத் தெய்வம் இதனின்மற் றுண்டே அன்பொடு தன்னையஞ் செழுத்தின் சொற்பதத் துள்வைத் துள்ளமள் ளூறுந் தொண்டருக் கெண்திசைக் கனகம் பற்பதக்குவை யும் பைம்பொன்மா ளிகையும் பவளவா யவர்பணை முலையுங் கற்பகப் பொழிலும் முழுதுமாம் கங்கை கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே. ௩

ஐயபொட் டிட்ட அழகுவாள் நுதலும் அழகிய விழி யும்வெண் ணீறுஞ் சைவம்விட் டிட்ட சடைகளுஞ் சடை மேல் தரங்கமுஞ் சதங்கையுஞ் சிலம்பும் மொய்கொளெண் திக்குங் கண்டநின் தொண்டர் முகமலர்ந் திருகண்ணீர் அரும் பக் கைகள்மொட் டிக்கு மென்கொலோ கங்கை கொண் டசோ ளேச்சரத் தானே. ௪

(௨) உள் நெகிழ்ந்து மனம் உருகி. வழி மொழிமாலை - சிவ பெருமானை அடையும் வழியைப்பற்றிக் கூறும் பாமாலை, அல்லது சிவபெருமான் திருவருள் வழி நின்று மொழிந்த பாமாலை. மழலை... பண்ணி பாமாலை சூட்டப்பெற்ற மழலை மொழிபோல் ஒலிக்கின்ற அழகிய சிலம்புகள் அணிந்த திருவடிகளை என் முடியின்மேல் சூடி.

(௩) இதனின் மற்று உண்டே - இதைவிட வேறு உண்டோ? இல்லை. அள்ளூறும் - கசிக்கும். பல் பதக் குவை - பலவகைப்பட்ட (நிதிக்) குவியல். முழுதும் ஆம் - இவை முழுவதும் ஆகும் (சுலப மாகக் கிடைக்கும்).

(௪) ஐய - அழகா. சைவம் விட்டிட்ட - சிவத்தின் தன் மையை வெளிப்படுத்துகின்ற. தரங்கம் - (கங்கையின்) அலை. எண் திக்கும் மொய்கொள் நின்தொண்டர் கண்ட முகம் மலர்ந்து இவற்றைக் கண்ட, எட்டுத் திக்குகளிலும் கூட்டமாகக் கூடியுள்ள உன் தொண்டர்களுடைய முகம் மலர்ந்து. மொட்டிக்கும் - குவியும்.

சுருதிவா னவனும் திருநெ டுமாலாம் சுந்தர விசும்பின் இந்திரனும் பருதிவா னவனும் படர்சடை முக்கட் பகவனும் அகவுயிர்க் கமுதாம் எருதுவா கனனும் எயில்கள்மூன் றெரித்த ஏறுசே வகனுமாம் பின்னும் கருதுவார் கருதும் உருவமாம் கங்கை கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே. ரு

அண்டமோ ரணுவாம் பெருமைகொண் டணுவோர் அண்டமாஞ் சிறுமைகொண் டடியேன் உண்டவூண் உனக் காம் வகையெனது ள்ளம் உள்கலந் தெழுபரஞ் சோதி கொண்டநாண் பாம்பாம் பெருவரை வில்லிற் குறுகலர் புரங்கள்மூன் றெரித்த கண்டனே நீல கண்டனே கங்கை கொண்டசோ ளேச்சரத்தானே. சு

மோதலைப் பட்ட கடல்வயி றுதித்த முழுமணித் திரளமு தாங்கே தாய்தலைப் பட்டங் குருகியொன் றாய தன்

(ரு) சுருதி வானவன் பிரமன். ஆம் - ஆகும்; ஆவான். பருதி வானவன் - சூரியன். அக உயிர்க்கு அமுதாம் - உயிரினுள்ளே அமுதம்போல் பேரின்ப வுணர்ச்சி தருபவனாவான். ஏறு சேவகனும் ஆம் ஆண் சிங்கம் போன்ற வீரனும் ஆவான். கங்கைகொண்ட சோளேச்சரத்தான் சுருதிவானவன் ஆவான், நெடிய திருமாலா வான்......என்று கூட்டுக.

(சு) வரி 1. சிவபெருமானை நோக்க அண்டங்களெல்லாம் அணுக்களாய்த் தோன்றுமாறு அத்தனை பெரியனும், சிவபெருமானை நோக்க அணுக்கள் அண்டங்கள்போலத் தோன்றும்படி அத்தனை சிறியனும். வரி 2. அடியேன் உண்ட ஆகாரம் உனக்கு ஆகும் வகையாக என்னுள்ளத்தினுள் அத்துவிதமாகக் கலந்து எழுகின்ற மேலான ஒளியே. வரி 3. (வாசுகி என்னும்) பாம்பை வில்லின் நாணாகக்கொண்டு, பெரிய மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்டு பகை வருடைய முப்புரங்களை எரித்த. கண்டன் வீரன்

(எ) வரி 1. மோதும் தன் மயுள்ள அலை ளோடுகூடிய கடலினிடத்துத் தோன்றிய பூரணமான ரவாத்தினக் கூட்டமும் அமுதமும் அவ்விடத்தே. தாய் தலைப்பட்டு - தாயைப்போன்ற தலையன்பினைக் காட்டி.

மையி லென்னைமுன் ஈன்ற நீதலைப் பட்டா லியானுமவ்
வகையே திரிசரர் இருவரோ டொருவர் காதலிற்பட்ட
கருணையாய் கங்கை கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே. எ

தத்தையங் கனையார் தங்கள்மேல் வைத்த தயாவைநூ
றாயிரங் கூறிட்., த்திலங் கோருகூ றுன்கண்வைத் தவருக்
கமருல களிக்குநின் பெருமை பித்தனென் றொருகாற்
பேசுவ ரேனும் பிழைத்தவை பொறுத்தருள் செய்யு
கைத்தலம் அடியேன் சென்னிமேல் வைத்த கங்கை கொ
டசோ ளேச்சரத் தானே. அ

ப ணிய தழல்காய் பாலளா நீர்போற் பாவமுன்
பறைந்துபா லனைய புண்ணியம் பின்சென் றறிவினுக் கறி
யப் புகுந்ததோர் யோகினிற் போலிந்து நுண் ணி ய
யெனினும் நம்பநின் பெருமை நுன்னிடை யொடுங் நீ
வந்தென் கண்ணினுண் மணியிற் கலந்தனை கங்கை கொண்
டசோ ளேச்சரத் தானே. கூ

(எ) நீ தலைப்பட்டால் - நீ வெளிப்பட்டுத் தோன்றினால். யானும்
அவ்வகையே-நானும் உன்னோடு உருகிக் கலந்து ஒன்றாய் விடுவேன்.
திரிசரர் இருவரோடு ஒருவர் - திரிபுர சம்ஹார காலத்தில் தப்பிப்
பிழைத்த மூன்று இராக் தர்கள்; இவர்கள் சிவபெருமானிடத்து
அ ாபு பூண்ட வர் ள். காதலிற் பட்ட கருணையாய் - அன்பிற்கு ஈடு
பட்ட ருணையை யுடையவனே.

(அ) தத் த அங்கனையார் கிளியைப் போன்ற அழகிய
மடந்தையர். தயா - அன்பு. பிழைத்த வ - பிழைகளை. வரி 4.
ன் கை ய என் சிரத்தின்மேல் வைத்து தீட்சைசெய்த.

(கூ) வரி 1-2. பாலோடு கலந்த நீரானது மூட்டிய தீயினால்
காய்ச்சப்ப ட மாத்திரத்தில் பாலைவிட்டு நீங்கிவிடுவதுபோல,
பாவம் முன்னே ஓ பாலைப் போன்ற புண்ணியம் பின்னே சென்று
அறிவினால் அறியும் வகையா என்னுள்ளே புகுந்து, ஒரு யோ
மார்க் த்தில் விளங்கி. வரி 4. நீ மிக எளியையாகி வந்து கண்ணில்
மணி லந்து கிற்ப துபோல் என்னோடு கலந்து நின்றனை.

அங்கைகொண் டமரர் மலர்மழை பொழிய அடிச்சிலம்(பு)
அலம்பவந் தொருநாள் உங்கைகொண் டடியேன் சென்னி
வைத்தென்னை உய்யக்கொண் டருளினை மருங்கிற் கொங்
கைகொண் டனுங்குங் கொடியிடை காணிற் கொடியளென்
றவிர்சடை முடிமேற் கங்கைகொண் டிருந்த கடவுளே
கங்கைகொண் டசோளேச்சரத் தானே. கo

மங்கையோ டிருந்தே யோகுசெய் வானை வளரிளந்
திங்களை முடிமேற் கங்கையோ டணியுங் கடவுளைக் கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானை அங்கையோ டேந்திப்
பலிதிரி கருவூர் அறைந்தசொன் மாலையா லாழிச் செங்
கையோ டுலகி லரசுவீற் றிருந்து திளைப்பதுஞ் சிவனருட்
கடலே. கக

திருச்சிற்றம்பலம்

(கo) அங்கை - அழகிய கை. அலம்ப - ஒலிக்க. மருங்கில்...... கொடியள் என்று - கொங்கையின் பாரத்தினால் துவளும் கொடி போன்ற இடையையுடைய, பக்கத்தில் இருக்கும் உமாதேவியார் கண்டால் கோபிப்பாள் என்று எண்ணி. அவிர்சடை - பிரகாசிக்கும் சடை.

(கக) மங்கை யோடிருந்தே யோகுசெய்வானை உமாதேவியோ டிருந்தே யோகம் செய்பவனைப்போல் காணப்படுபவனை. வரி 4. சக்கரம் ஏந்திய கையுடன் சக்கரவர்த்தியாய் அரசு செலுத்தி சிவபெருமான் திருவருட் கடலில் மூழ்கியிருப்பர்.

௬. திருப்பூவணம்

பண் - பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவருள் புரிந்(து)ஆள் ஆண்டுகொண் டிங்ஙன் சிறி யனுக் கினியது காட்டிப் பெரிதருள் புரிந்தா னந்தமே தருநின் பெருமையிற் பெரியதோன் றுளதே மருதர சிருங் கோங் ககின்மரஞ் சாடி வரைவளங் கவர்ந்திழி வைகைப், பொருதிரை மருங்கோங் காவண வீதிப் பூவணங் கோயில் கொண் டாயே. க

பாம்பணைத் துயின்றோன் அயன்முதல் தேவர் பன் னெடுங் காலம்நிற் காண்பான் ஏம்பலித் திருக்க என்னுாட் புகுந்த எளிமையை யென்று(ம்)நான் மறக்கேன் தேம்புனற் பொய்கை வாளைவாய் மடுப்பத் தெளிதரு தேறல்பாய்ந் தொழுகும் பூம்பணைச் சோலை ஆவண வீதிப் பூவணங் கோயில்கொண் டாயே. உ

(க) ஆள் ஆண்டுகொண்டு-அடியவனை ஆட்கொண்டு. இனியது காட்டி - இன்பத்தைத் தரும் பொருள் இன்னது என்று தெரி வித்து. உளதே - உண்டோ ? இல்லை. சாடி வரை வளம் கவர்ந்து இழி - அடித்துக்கொண்டு மலையின் மேலுள்ள வளப்பமாகிய பொருள்களை வாரிக்கொண்டு இறங்கி வருகின்ற. பொரு தி ர மருங்கு - அலைகள் மோதுகின்ற கரைகளின் பக்கத்தில், ஓங்கு ஆவண வீதி - பெரிய டை வீதி யயுடைய.

(உ) நிற்காண்பான் - உன்னை காணும் பொருட்டு. ஏம்பலித் திருக்க போாவல் கொண்டிருக்க. வரி 3. இனிப்பாகிய நீ ர குளங்களில் உள்ள வாளைமீன்கள் வாயினால் உட்கொ ள்ளும்படியா தெளிந்ததேன் பாய்ந்து (குளத்தில்) ஒழுகும்படிச் செய்யும். பூம் பணைச் சோலை - அழகிய உயர்ந்த சோலை.

திரைகடல் லொலியில் தமருகத் தரையிற் கையினிற் கட்டிய கயிற்றால் இருதலை யொருநா வியங்கவந் தொருநாள் இருந்திடா யெங்கள்கண் முகப்பே விரிநிகழ் விழவின் பின்செல்வோர் பாடல் வேட்கையின் வீழ்ந்தபோ தவிழ்ந்த புரிசடை துகுக்கும் ஆவண வீதிப் பூவணங் கோயில்கொண் டாயே. ரு

கண்ணியன் மணியின் சூழல்புக் கங்கே கலந்துபுக் கொடுங்கினேற் கங்ஙன் நுண்ணியை யெனினும் நம்பநின் பெருமை நுண்ணிமை யிறந்தமை யறிவன், மண்ணியன் மரபில் தங்கிருள் மொழுப்பின் வண்டினம் பாடநின் றாடும், புண்ணிய மகளிர் ஆவண வீதிப் பூவணங் கோயில்கொண் டாயே. சு

கடுவினைப் பாசக் கடல்கடந் தைவர் கள்ளரை மென்னவே துரந்தேன், அடியிணை யிரண்டும் அடையுமா றடைந்

(ரு) வரி 1, 2. கடற்கரையில் எழுகின்ற அலைகளின் ஒலியைப் போல், உடுக்கையின் இடையில் பிடித்த கையில் கட்டிய கயிற்றின் நுனியில் உள்ள நாவினால் உடுக்கையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் ஓசை உண்டாகும்படியாக ஒருநாள் வந்து எங்கள் கண்முன்பாக இருக்கமாட்டாயா. வரி 3. பரந்து விளங்குகின்ற திருவிழாவின் பின்னே செல்வோர், பாட்டினிடத்து மிக்க விருப்பத்தினால் மயங்கிக் கீழே வீழ்ந்தபோது அவிழ்ந்த முறுக்கோடு கூடிய சடையைக் கட்டுகின்ற. துகுக்கும் - கட்டுகின்ற.

(சு) வரி 1, 2. நீ சோர்ந்த என்னிடத்து கண்ணிற் பொருந்திய மணியின் உள்ளிடத்தில் புகுந்து என்னுடன் கலந்து அவ்வாறு நுட்பமாயிருந்தாலும் இறைவனே . அணு வயும் கடந்து நின்ற உன் பெருந்தன்மை ய அறிவேன். வரி 3. தரையினிடத்து இருள் தங்கும்படி அடர்ந்த சோலைகளில் வண்டுக் கூட்டங்கள் பாட, அவற்றின் அருகே தேவமாதர் நின்று ஆடுகின்ற.

(எ) கடுவினைப் பாசக் கடல் கடந்து - கொடிய வினை என்னும் கயிற்றினாற் கட்டப்பட்டு பிறவிக்கடலுள் வீழ்த்தப்பட்ட நான் அவற்றினின்றும் தப்பி. ஐவர் கள்ளரை மென்னவே துரந்து ஐம்புலன்களாகிய கள்வரை மெதுவா ஓட்டி.

தேன் அருள் செய்வாய் அருள்செயா தொழிவாய் நெடுநிலை
மாடத் திரளிருள் கிழிக்க நிலைவிளக் கலகில்சா லேகம்
புடைகிடந் திலங்கும் ஆவண வீதிப் பூவணங் கோயில்
கொண் டாயே. ரு

செம்மனக் கிழவோ ரன்புதா வென்றுன் சேவடி
பார்த்திருந் தலச எம்மனங் குடிகொண் டிருப்பதற் கியா
ரோ என்னுடை அடிமைதான் யாதே அம்மனங் குளிர்
நாட் பலிக்கெழுந் தருள அரிவையர் அவிழ்குழல் சுரும்பு
பொம்மென முரலும் ஆவண வீதிப் பூவணங் கோயில்
கொண் டாயே. சு

சொன்னவின் முறைநான்(கு) ஆரண முணராச் சூழல்
புக் கொளித்தநீ யின்று கன்னவின் மனத்தென் கண்வலைப்
படுமிக் கருணையிற் பெரியதொன் றுளதே மின்நவில்
கனக மாளிகை வாய்தல் விளங்கிளம் பிறைதவழ் மாடம்

(ரு) அருள் செய்வாய் அருள் செயாது ஒழிவாய் நீ அருள் செய்தாலும் செய்யா விட்டாலும் எனக்குச் சம்மதம் தான். நெடு நிலை மாடம் - உயர்ந்த அடுக்குகளையுடைய மாளிகைகள். அலகில் சாலேகம் புடைகிடந்து இலங்கும் - எண்ணில்லாத பலகணி (ஜன்னல்)களின் பக்கத்தில் கிடந்து விளங்கும்படியான.

(சு) செம்மனக் கிழவோர்-செம்மையான (திருந்திய) மனத்தை யுடைய பெரியோர். அன்பு தா - உன்னிடத்து அன்பை எனக்குக் கொடு. "இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்" பெரியபுராணம். அலச வருந்த. யான் ஆர் - நான் என்ன தகுதி யுடையவன். யாதே என்ன தகுதியுடையது. வரி 3. சிவ பெருமான் பிட்சை ஏற்க எழுந்தருளியபோது, அவரைக் கண்ட மாதர்கள் கூந்தல் (காதலினால்) அவிழ, அவர்கள் கூந்தலில் தரித்த மலர்களில் மொய்த்துக்கொண்டிருந்த வண்டுகள் பொம்மென்று சப்திக்கும். சுரும்பு வண்டு.

(எ) வரி 1. புகழ்ந்து சொல்லும்படியான தகுதியினையுடைய வேதங்களால் எட்டி உணரமுடியாதபடி உள் இடத்தில் ஒளித்துக் கொண்டநீ. கல்நவில் மனத்து என்கண் வலைப்படும் இக்கருணை யில் - கல்லென்று சொல்லும்படி (கல்லைப் போன்ற) கடினமான மனத்தையுடைய என்னுடைய கண்ணாகிய வலையிற் சிக்குண்டு கிடக்கின்ற இந்தக் கருணையைவிட. மின் நவில் மின்னல் என்று சொல்லும் படி அவ்வளவு பிரகாசத்தையுடைய. வாய்தல் - முற்றம்

பொன்நவில் புரிசை யாவண வீதிப் பூவணம் கோயில்
கொண் டாயே எ, அ க

பூவணங் கோயில் கொண்டெனை யாண்ட புனிதனை
வனிதை பாகனை வெண் கோவணங் கொண்டு வெண்தலை
யேந்துங் குழகனை யழகெலாம் நிறைந்த தீவணன் தன்னைச்
செழுமறை தெரியுந் திகழ் குரூரனேன் உரைத்த பாவணத்
தமிழ்கள் பத்தும்வல் லார்கள் பரமன தருவமா குவரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

அ திருச்சாட்டியக்குடி

பண பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பெரியவா கருணை யிளநிலா எறிக்கும் பிறைதவழ்
சடைமொழுப் பவிழ்ந்து சரியுமா சுழியங் குழைமிளிர்ந்
திருபால் தாழ்ந்தவா காதுகள் கண்டங் கரியவா தாமுஞ்
செய்யவாய் முறுவல் காட்டுமா சாட்டியக் குடியார் இருகை
கூம் பினகண் டலர்ந்தவா முகமேழ் இருக்கையி லிருந்தஈ
சனுக்கே. க

(எ) வரி 4. பொன் போலும் பிரகாசிக்கின்ற மதில்களையுடைய
டைவீதி. புரிசை - மதில். வாய்தல், மாடம், புரிசை, ஆவண வீதி
ஆகிய இவைகளையுடைய பூவணம் என்று முடிக்க

(க0) பாவணத் தமிழ் - பாட்டின் வண்ணமாயுள்ள தமிழ்
தமிழ்ப் பாட்டுகள். "ஆரூரன் சொன்ன பாவணத் தமிழ் பத்தும்
வல்லார்." சுந்தரர். (ஓவணமேல்).

(க) கருணை பெரியவா - உன் கருணை பெரியதாயிருக்கின்றது.
சடைமொழுப்பு சடை முடி. சுழியம் சரியுமா - உச்சிக்கொண்டை
சரிகின்றது. செய்யவாய் முறுவல் காட்டுமா - சிவந்த வாயில் புன்
னகை தவழ்கின்றது. ஏழ் இருக்கையில் இருந்த ஈசனுக்கே கருணை
பெரியவா, சுழியம் சரியுமா......என்று கூட்டுக. ஏழ் இருக்கை -
சாட்டியக்குடியிலிருக்கும் திருக்கோயிலுக்குப் பெயர். வரி 4.
இறைவனை வணங்கும்பொருட்டு, சாட்டியக்குடி அடியார் குவித்த
கைகளைக் கண்டு ஏழிருக்கையில் இருந்த ஈசனுக்கு முகம் மலர்ந்தது.

பாந்தள்பூ ணாரம் பரிகலங் கபாலம் பட்டவர்த் தனம்
எருது அன்பர், வார்ந்தகண் அருவி மஞ்சன சாலை மலை
மகள் மகிழ்பெருந் தேவி சாந்தமுந் திருநீ றருமறை
கீதஞ் சடைமுடி சாட்டியக் குடியார் ஏந்திழில் இதயம்
கோயில்மா ளிகையேழ் இருக்கையு ளிருந்த ஈசனுக் கே. ௨

தொழுதுபின் செல்வ தயன்முதற் கூட்டந் தொடர்
வன மறைகள்நான் கெனினுங் கழுதுறு கரிகா டுறைவிடம்
போர்வை கவந்திகை கரியுரி திரிந்தூண் தழலுமிழ் அரவங்
கோவணம் பளிங்கு செபவடஞ் சாட்டியக் குடியார் இழுது
நெய் சொரிந்தோம் பழலொளி விளக்கேழ் இருக்கையி
லிருந்த ஈசனுக் கே. ௩

பதிகநான் மறைதும் புருவு நாரதரும் பரிவொடு பாடு
காந் தர்ப்பர் கதியெலாம் அரங்கம் பிணையன்மூ வுலகிற் கடி
யிருள் திருநடம் புரியுஞ் சதியிலார் கதியி லொலிசெயுங்

---

(௨) வரி 1,2. ஏழ் இருக்கையில் இருந்த ஈசனுக்குப் பூண்கின்ற மாலை பாம்பு, உண்ணும் பாத்திரம் மண்டைஓடு, பட்டத்து யானை எருது, மஞ்சனசாலை (நீராடும் இடம்) அன்பர்கள் கண்களினின்றும் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்ற அருவி. வரி 4. சாட்டியக்குடி அன்பர்களுடைய அழகு மிக்க இருதயம் ஈசன் வசிக்கும் அரச மாளிகை போன்ற கோயில்.

(௩) வரி 2,3. ஈசனுக்கு உறைவிடமாயிருப்பது பேய்கள் வசிக்கும் சுடுகாடு, போர்த்துக்கொள்ளும் போர்வை யானைத்தோல், கவந்திகை (உண்ணும் உணவு) திரிந்து ஏற்கும் பிக்ஷை, கட்டியிருக்கும் கோவணம் நெருப்புபோன்ற விஷத்தைக் கக்கும் பாம்பு, செபமாலை பளிங்குமாலை. வரி 4. இளகிய நெய்யைச் சொரிந்து வளர்க்கின்ற ஓமத் தீயின் ஒளியானது ஈசனுக்கு விளக்காகும்.

(௪) பதிகம்......அரங்கம் ஏழிருக்கையில் இருந்த ஈசனுக்கு பாடும் பாட்டுகள் நான்கு வேதங்களாகும்; தும்புருவும் நாரதரும் அன்போடு பாடுகின்ற கந்தர்ுவராவர்; எல்லா உயிர்களுக்கும் பு லிடமாயிருப்பது அவர் நடனசாலை. மூவுலகில் கடியிருள் பிணையல் திருநடம் புரியும் - மூன்று உலகங்களிலும் மிகுந்த இருளில் இரண்டு கைகளினாலும் அபிநயம் காட்டித் திருநடனம் செய்வார். சதியில் ஆர்கதியில் கையில் தமருகம் ஒலி செயும் - தாளவொத்தோடு கூடிய அவருடைய நட த்தில் அவர் யில் பிடித்திருக்கும் உடுக்கை தானே ஒலி செய்துகொண்டிருக்கும். பிணையல் - இரண்டு கைகளாலும் அபிநயம் காட்டுதல். தமரு ம் - உடு .

யில் தமரு ஞ் சாட்டிய குடியார் இதயமாங் கமல
மலவர்த் தணையேழ் இருக்கையி லிருந்தா சனுக்கே. ௪

திருமகன் முருகன் ே, விமயல் உமையாள் திருமகள் மருமகன் தாயாம் மருமகன் மதனன் மாமனேல் இமவான் மலையுடை யரையர்தம் பாவை தருமலி வளஞ் சிவபுரன் தோழன் தனபதி சாட்டியக் குடியார் இருமுகங் கழல் மூன் றேழுை த் தலமேழ் இரு ை யி லிரு் தா சனுக்கே. ௫

அனலமே புனலே யனிலமே புவனி அம்பரா அம்பரத் தளி குங் னகமே வெள்ளிக் குன்றமே யென்றன் களை ணே களைகண்மற் றில்லாத் தனியனே னுள்ள கோயில் ெ ாண் டருளுஞ் சைவனே சாட்டியக் குடியார்க் கினியதிங் கனியாய் ஒழிவற நிறைந்தே ழிருக்கையி லிருந்தவா றியம்பே. ௬

(௪) வரி 4. சாட்டியக்குடி அடியார்க இதயகமலம் கமலாசன மாகும்.

(௫) திருமகள் மரும ன் தாயாம் மருமகன் மதனன் - மன்மதன் சிவபெருமானுடைய மருமகனுவான்; இலக்குமி மன்மதனுக்குத் தாயாவாள். மலையுடை அரையர்தம் பாவை தரும் மலிவளன் ஆம் தனபதி சிவபுரன் தோழன் - பர்வதராஜன் புத்திரி (பார்வதி தேவியார்) தருகின்ற மிக்க செல்வத்தினுல் தனபதியாகிய குபேரன் சிவபெருமானுக்குத் தோழன் ஆவான். இருமுகம் கழல் மூன்று ஏழு த்தலம் இவை அக்கினி தேவனுக்கு உண்டு. இத்தலத்தில் சிவபெருமான் அக்கினிதேவன் வடி த்துடன் இருப்பதால் இரண்டு மு ங்களும் மூன்று ால் ளும் ஏழு கைகளையுமுடையவ ா ச் சி பெருமானைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

(௬) அனலம் - நெருப்பு. அனிலம் காற்று. புவனி உலகம், ண். அம்பரம் ஆ ாயம். களைகண் - ஆதரவு. சாட்டியக்குடியார்க்கு - திருச்சாட்டியக்குடியிலுள்ள அடியவர்களுக்கு.

செம்பொனே பவளக் குன்றமே நின்ற திசைமுகன் மால்முதற் கூட்டத்(து) அன்பரா னவர்கள் பருகும் ஆர் அமுதே யத்தனே பித்தனே னுடைய சம்புவே யணுவே தாணுவே சிவனே சங்கரா சாட் டியக் குடியார்க் கின்பனே யெங்கும் ஒழிவற நிறைந்தே யிருக்கையி லிருந்தவா றியம்பே. எ

செங்கணு போற்றி திசைமுகா போற்றி சிவபுர நகர்வீற் றிருந்த, அங்கணு போற்றி அமரனே போற்றி அமரர்கள் தலைவனே போற்றி தங்கள்நான் மறைநூல் சகல முங் கற்றோர் சாட்டியக் குடியிருந் தருளும் ங்கள் நாய கனே போற்றியே யிருக்கை இறைவனே போற்றியே போற்றி. அ

சித்தனே யருளாய் செங்கணு அருளாய் சிவபுர நகருள் வீற்றிருந்த அத்தனே யருளாய் அமரனே யருளாய் அம ரர்கள் அதிபனே யருளாய் தத்துநீர்ப் படுகர்த் தண்டலைச் சூழற் சாட்டியக் குடியுளே யிருக்கை முத்தனே யருளாய் முதல்வனே யருளாய் முன்னவா துயர்கெடுத் தெனக்கே. கூ

(எ) கூட்டத்து அன்பரானவர்கள் பருகும் ஆரமுதே - கூட்டத்தினுள் சிவபெருமானிடத்து அன்புடையரா யிருப்பவர்கள் அனுபவிக்கின்ற பேரின்ப உணர்வாயிருப்பவனே. தாணு அழிவில்லாதவன்.

(அ) செங்கணு சிவந்த கண்ணையுடைய திருமாலே. திசை முகா நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனே. அங்கணு அழகிய கிருபா நோக்கமுடையவனே. அமரனே இறப்பில்லாதவனே. அம ரர்கள் தலைவனே - தேவர்களுக்குத் தலைவனுயிருக்கப்பட்டவனே. சிவபெருமானே எல்லாத் தேவருமாய் இருக்கின்றார் என்று இச் செய்யுள் தெரிவிக்கின்றது.

(கூ) வரி 3. குதித்தோடுகின்ற நீரையுடைய வயல்களும் சோலைகளும் சூழ்ந்துள்ள சாட்டியக்குடி. படுகர் - குளம், வயல். தண்டலை - சோலை. முன்னவா துயர்கெடுத்து எனக்கு - எல் லாப் பொருளுக்கும் முன்னுயிருப்பவனே. என்னுடைய துன்பத் தைப் போக்கி; அல்லது எனக்கு முற்பட்டு நிற்கும் ஆசை யையும் துன்பத்தையும் போக்கி.

தாட்டரும் பழனப் பம்பொழிற் படுகர்த் தண்டலைச்
சாட்டியக் குடியார் ஈட்டிய பொருளா யிருக்குமே ழிருக்கை
யிருந்தவன் திருவடி மலர்மேற் காட்டிய பொருட்கலை பயில்
கருவூரன் கழறுசொன் மாலையீ ரைந்து மாட்டிய சிந்தை
மைந்தருக் கன்றே வளரொளி விளங்குவா னுலகே. ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

௯ தஞ்சை இராசராசேச்சரம்

பண் - பஞ்சமம

திருச்சிற்றம்பலம்

உலகெலாந் தொழவந் தெழுகதிர்ப் பருதி ஒன்று
நூறாயிர கோடி அலகெலாம் பொதிந்த திருவுடம் பச்சோ
அங்ஙனே அழகிதோ அரணம் பலகுலாம் படைசெய் நெடு

---

(௧௦) தாள்தரும் பழனம் - அருவினை பாய்வதால் (நல்ல விளை வைக்) கொடுக்கும் வயல்; அல்லது உழைப்புக்குத் தக்க பலனைக் கொடுக்கும் வயல் என்னலுமாம். தாள் - அருவி முயற்சி. வரி 3-4. மேலான பொருளைக் காட்டும்படியான நூல்களில் பயிற்சியுள்ள கருவூர்த் தேவர் சொல்லிய பாமாலை பத்தும் சிந்தையிற் பதித்த மனிதருக்கு அல்லவா ஒளி வளர்ந்து பிரகாசிக்கின்ற சிவலோகம் (சித்திக்கும்).

(௧) பருதி - சூரியன். நூறாயிர கோடி ஒன்று - எண்ணில்லாதன ஒன்றுசேர்ந்த. அலகு எல்லாம் பொதிந்த - அழகு அல்லது பரப்பு எல்லாம் திரண்டதுபோன்ற மிக் ஒளியுடைய. திருவுடம்பு அங்ஙனே அழகிது அச்சோ - திருமேனியனது அவ்விதமா அழகாயிருக்கின்றது. இது என்ன அதிசயம். ஓ - அசை. அரணம் - கோட்டை. பல குலாம் படைசெய் பல ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக் காவல் செய்கின்ற.

நிலை மாடம் பருவரை ஞாங்கர் வெண்திங்கள் இலைகுலாம்
பதணத் திஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசராசேச்சரத் திவர்க்கே.

நெற்றியிற் கண்என் கண்ணின்நின் றகலா நெஞ்சினில்
அஞ்சிலம் பலைக்கும் பொற்றிரு வடியென் குடிமுழு தாளப்
புகுந்தன போந்தன இல்லை மற்றெனக் குறவென் மறிதிரை
வடபாற் றிடுபுனல் மதகில்வாழ் முதலை எற்றுநீர்க் கிடங்கில்
இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசராசேச்சரத் திவர்க்கே. ௨

சடை கெழு மகுடம் தண்ணிலா விரிய வெண்ணிலா
விரிதரு தாளக் குடைநிழல் விடைமேற் கொண்டுலாப்
போதுங் குறிப்பெ(ன்)னோ கோங்கிணர் அனைய குடைகெழு
நிருபர் முடியொடு முடிதேய்ந் துக்கசெஞ் சுடர்ப்படு குவை

(க) நெடுநிலை மாடம் பருவரை ஞாங்கர் - உயர்ந்த அடுக்குக ளோடு கூடிய உப்பரிகைகளான பெரிய மலைகளின் பக்கத்தில். ஞாங்கர் - பக்கம். வெண்திங்கள்...........தஞ்சை இராசராசேச் சரத்து இவர்க்கே - இலைபோன்ற வெண் சந்திரன் சஞ்சரிக்கின்ற உயர்ந்த மேடையோடு கூடிய மதில்களால் சூழப்பட்டுள்ள தஞ்சை மாநகரில் இராசராசேச்சரம் என்னும் திருக்கோயில் கொண்டுள்ள இவர்க்கே. பதணம் - மதிலின் உள்மேடை. இஞ்சி - மதில். இராசராசேச்சரத்திவர்க்கு திருவுடம்பு அழகிது - என்று கூட்டுக.

(உ) நெஞ்சில்.........போந்தன இல்லை - அழகிய சிலம்புகள் ஒலிக்கின்ற பொன்மயமான திருவடிகள் என் குடும்பம் முழுவதை யும் ஆளும்பொருட்டு என் நெஞ்சினுள் புகுந்த . வெளியே வர வில்லை. மற்று எனக்கு உறவு என் - வேறு உறவினர் எனக்கு எதற்கு ? மறிதிரை வடபால் திடுபுனல்...இஞ்சிசூழ் - வடபக்கத் தில் மடங்கும்படியான அலைகளோடு கூடிய நீர் ஒலிசெய்து விழும் படியான மதகில் வாழ்கின்ற முதலை வாரி எறிகின்ற நீரையுடைய அகழியோடு கூடிய மதில்களாற் சூழப்பட்டுள்ள. இஞ்சி - மதில்.

(௩) சடைகெழு மகுடம் தண் நிலா விரிய - பிரகாசிக்கும் சடா மகுடத்தினின்று குளிர்ச்சி பொருந்திய நிலவொளி பரவ. தர ளம் - வெண்மை, முத்து. உலாப்போதும் - பவனி வருகின்ற. குறிப்பு எ(ன்)னோ கருத்து யாதோ. கோங்கு இணர் கோங்கு மலர்க்கொத்து. நிருபர் - அரசர். முடி - கிரீடம். உக்க......இடை கெழு - சிந்திய சிவந்த ஒளியை வீசும் மணிக்குவியல்கள் உயர்ந் துள்ள இடம் பொருந்திய.

யோ கிடைகெழு மாடத் திஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா சேச்சரத் தி ர்க்கே. ௩

வாழியம் போதத் தருகுபாய் விடையம் வரிசையின் விளக் கின் அடுத்த சூழலம் பளி கின் பாசல ராதிச் சுடர் விடு மண்டலம் பொலிய காழகில் மழும் மாளிகை மகளிர் கங்குல்வா யங்குலி கெழும யாழொலி சிலம்பும் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே . ௪

எவரும்மா மறை ளவையும்வா னவர் ள் ஈட்டமுந் தாட்டிரு கமலத் தவரும்மா லவனும் அறிவரும் பெருமை அடலழல் உமிழ்தழற் பிழம்பர் உவரிமா டலி ஞெலிசெய் மாமறுகி லுறு ளிற் றரசின திட்டம் இவருமால் வரைசெய் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே. ௫

---

(௪) அம்போதத்து அருகு பாய்விடை அம் வரிசையின் விளக்கலின் அடுத்த சூழல் அம் பளிங்கின் பாசலர் ஆதிச்சுடர் விடு மண்டலம் பொலியக் காழ் அகில் கமழும் மாளி கங்குல்வாய் ம ளிர் அங்குலி ழும யாழ்ஒலி சிலம்பும் - மேகங்களின் அருகே பாய் கின்ற இடபத்தை ஒத்த தோற்றத்தையுடைய அழகிய விளக்கு களின் வரிசையின் பக்கங்களில் சூழ்ந்துள்ள பளிங்குக் கற்களினின் றும் விடப்பட்ட ஒளியானது மண்டலங் ளில் பிரகாசிக் , வயிரத் தோடு கூடிய அகிற்கட்டைகளின் புகை யினுல் மணம்வீசும் மாளிகை களினிடத்து இரவில் பெண் ள் தங் ள் விரல்கள் விளங்கும்படி யாழை மீட்டுவதனுல் இன்னிசை ஒலிக்கும். இச்செய்யுளுக்குப் பொருள் நன்று விளங் வில்லை. பாடபேதம் இருக்குமோ என்னும் ஐயப்பாடு உளது.

(௫) வரி 1 2. எப்படிப்பட்ட பெருமை உடையவராலும், பெரிய வேதங் ள் எவற்றாலும் தேவர்கள் கூட் ங் ளாலும் த டினையுடைய தாமரைமலர்மேல் உ றயும் பிரமதேவனுலும் திருமாலாலும் அறியமுடியாத பெரு மயுடைய வலிய அ கினி ய உமிழும்படியான நெருப்புத் தம்பமாய் நின்றவர். ரி 3 4. உவர்ப் பாகிய பெரிய டலின் ஒலியைப் போன்று சப்தி கின்ற தெரு ரில் சஞ்சரி கின்ற அரசயானை ரின் கூட்டம் உலாவுகின்ற பெரிய மலையைப் போன்ற தோற்றத்தையுடையது. மறுகு வீதி. இவரும் உலாவும்.

அருளுமா றருளி ஆளுமா றாள அடிகள்தம் அழகிய
விழியுங் குருளும்வார் காதுங் காட்டியான் பெற்ற குயி
லினை மயல்செய்வ தழகோ தாரளவான் குன்றில் தண்
நிலா ஒளியுந் தருகுவால் பெருகுவான் தெருவில் இரு
ளொலாங் கிழியும் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா சேச்சரத்
திவர்க்கே. சு

தனிப்பெருந் தாமே முழுதுறப் பிறப்பின் தளிரிறப்
பிலைஉதிர் வென்றால் நினைப்பருந் தம்பாற் சேறலின்றேனும்
நெஞ்சிடிந் துருகுவ தென்னோ சுனைப்பெருங் லங்கற்
பொய்கையங் கழுநீர்ச் சூழன்மா ளிகைசுடர் வீசும் எனைப்
பெரு மணஞ்செய் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா சேச்சரத்
திவர்க்கே. எ

(சு) குருள் முன்கொண்டை ' சடை முடி. வார் காது - நீண்ட ாது. யான் பெற்ற குயிலினை மயல் செய்வது அழகோ - நான் பெற்ற குயில்போலும் இனிய குரலையுடைய பெண்ணை மையல் செய்வது அழகாகுமோ? தாள வான் குன்றில்......இருளெலாம் கிழியும் - பெரிய தெருக்களில் உள்ள முத்துக்குன்றினை ஒத்த பெரிய குவியல்களினின்று வெளிவருகின்ற குளிர்ந்த நிலவு ஒளியினால் இருள் முழுமையும் நீங்கும்படியான. கிழியும் - நீங்கும்.

(எ) வரி 1, 2. ஒப்பற்ற பெருமையுடைய தாமே எல்லாப் பொருள்களிலும் பொருந்தியிருக்க, பிறப்பு இனிய தளிரைப் போன்றும் இறப்பு இலை உதிர்தலைப் போன்றும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிகழ்வதானால், மனதினால் நினைக்கமுடியாத தம்மிடத்துச் செல்லுதல் இப்போது நிகழாவிட்டாலும் மனம் உடைந்து வருந்துவ து   ன்ன   ாரணம்? வரி 3 4, நீரூற்றினையும் நீர்பாயும் மதகினையுமுடைய தடா த்திலுள்ள அழகிய கழுநீர் மலர்கள் சூழ்ந்துள்ள ஒளி பொருந்திய மாளிகை ளில் மிக்க வாசனையைச் செய்யும் ' மதில்களாற் சூழப்பட்ட அத்தன் ம வாய்ந்த மா ரி கூ யு டய தஞ்சை இராசராசேச்சரத்து சி பெருமானுக்கு.

பன்னெடுங் காலம் பணிசெய்து பழையோர் தாம்பலர் ஏம்பலித் திருக்க என்னெடுங் கோயில் நெஞ்சுவீற் றிருந்த கள்ளமை யை என்றும்நான் மறக்கேன் மின்னெடும் புருவத் திளமயி லனையார் விலங்கல்செய் நாடக சாலை இன்னடம் பயிலும் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

மங்குல்சூழ் போதின் ஒழிவற நிறைந்து வஞ்சகர்நெஞ் சகத் தொளிப்பார் அங்கழல் சுடராம் அவர்க்கிள வேனல் அலர் கதிர் அனையவா ழியரோ பொங்கெழில் திருநீ றழி பொசி வனப்பில் புனல்துளும் பவிர்சடை மொழுப்பர் எங் களுக் கினியர் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே. க

(அ) ஏம்பலித்து: (உன்னைக் காணும் பொருட்டு) வருந்திக் கொண்டு. நெடுங்கோயில் என் நெஞ்சு - பெரிய கோயிலாக என் மனதினிடத்து. விலங்கல் செய் நாடகசாலை - மலையைப் போன்று உயர்ந்துள்ள நடனம் செய்யும் மாளிகை(யினிடத்து).

(க) ஒழிவற நிறைந்து மங்குல் சூழ்போதின் வஞ்சகர் நெஞ் சகத்தொளிப்பார் - நீக்கமற நிறைந்து மேகங்களாற் சூழப்பட்ட காலத்து சூரியன் ஒளி மறைந்திருப்பது போல வஞ்சகருடைய மனத்தினிடத்துக் காணப்படாமல் ஒளித்துக்கொண்டிருப்பார். அம் கழல் சுடராம் அவர்க்கு இளவேனில் அலர்கதிர் அனைய வாழியர் - அழகிய திருவடி ஒளியில் (அருளொளியில்) மூழ்கிய அடியவர் களுக்கு இளவேனிற் காலத்தில் உதித்த சூரியனைப் போன்று வாழ்விக்குந் தன்மையர். ஓ அசை. வரி 3. அழகு மிக்க திருநீற்றுக் கோலத்தை அழிக்கும்படி அழகிய கங்கை நீர் தளும்பிக் கசிகின்ற ஒளி விளங்கும் சடைக் கற்றையை யுடையவர். எங்களுக்கு இனியர் (வஞ்சகமற்ற) அடியார்களாகிய எங்களுக்கு இன்பத்தைத் தருபவர்.

தனியனேத் தனையொ ராயிர ருமாம் தன்மையர் எ
வயத் தினராம் கனியரத் தருதீ கரும்பர்வெண் புரிநூற்
ட்டியர் அட்டஆர் அமிர்தர். புனிதர்பொற் கழலர் புரிசடா
மகுடர் புண்ணியர் பொய்யிலா மெய்யர்க் கினியரேத் தனை
யும் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே க0

சாளமந் தார ச பகவகுள சந்தன நந்தன வனத்
தின் இருள்விரி மொழுப்பின் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை இராசரா
சேச்சரத் திவரை அருமருந் தருந்தி 'ல்லல்தீர் கருவூர்
அறைந்தசோல் மாலை ரைந்தின் போருள்மருந் துடை
யோர் சிவபத மேன்னும் போன்னேடுங் குன்றுடை
யோரே க

திருச்சிற்றம்பலம்

(க0) வரி 1. ஒன்ருயிருப்பவர், ஆயிரம் வடிவம் கொள்ளும் தன்மையுடையவர் ; என் வசப்பட்டவராவர். கனியர் அத்து அரு தீங் கரும்பர் - னியைப் போன்றவர். அரிய இனிய கரும்பு போன்ற ர். அத்து - சாரியை. வெண்புரிநூல் கட்டியர் - வெண்மை யான முறுக்கிய பூணூலை அணிந்தவர். அ டஆர் அமிர்தர் ாய்ச் சின அரிய அமுதம் (பால்) போன்றவர். எத்தனையும் இனியர் மிகவும் இனியவர்.

(கக) சாளம் முதலியன வாசனைப் பூக் ளையுடைய மரங் ள். இருள் விரி மொழுப்பின் சாள......இஞ்சி சூழ் - இருளைப் பரப்பும் படி அடர்த்தியாயுள்ள சாளம் முதலிய மரங்களையுடைய நந்தன வனத்தாலும் மதில்களாலும் சூழப்பட்டுள்ள. வரி 3. அரிய (பிறவிப் பிணிக்கு) மருந்தாகிய சி பிரான் திருவருளைப் பருகித் துன்ப நீங்கப்பெற்ற கருவூர்த்தேவர் பாடிய பாமாலையாகிய இந்த பத்து பாட்டுகளின் பொருளாகிய மருந் த உண்பவர் ள் (உ ர்பவர் ள்). இராசராசேச்சரத்திவ ர அறைந்தசொல் என்று கூட்டு .

௯0 திருவிடைமருதூர்

பண - பஞ்சமம

திருச்சிற்றம்பலம்

வெய்யசெஞ் சோதி மண்டலம் பொலிய வீ கிருள் நடுநல்யா மத்தோர் பையசெம் பாந்தள் பருமணி மிழ்ந்து பாவியேன் ாதல்செய் காதில் ஐயசெம் பொற்றோட் டவிர் சடை மொழுப்பின் அழிவழ கியதிரு நீற்று மையசெங் ண்டத் தண்டவா னவர்கோ ர மருவிடம் திருவிடை மருதே. க

இந்திர லோக முழுவதும் பணிகேட் டிணையடி தொழு தேழத் தாம்போய் ஐந்தலை நாகம் மேகலை அரையா அகந் தோறும் பலிதிரி அடிகள் தந்திரி வீணை கீதமும் பாடச் சாதிகின் னரங்கலந் தொலிப்ப மந்திர கீதந் தீங்குழ லெங்கும் மருவிடம் திருவிடை மருதே. உ

(க) பொழிப்புரை. இருள் மிகுந்த நல்ல நடு இரவில் ஒரு படத்தையுடைய செந்நாகம் உமிழ்ந்த பெரிய மாணிக்கத்தால் உண் ாகும் பிரகாசம் பொருந்திய சிவந்த ஒளிவட்டம் போன்று பாவி யேனால் காதலிக்கப்பட்ட சிவபெருமான் ாதில் அணிந்த செம் பொன்னாலாகிய அழகிய தோடு விளங்குகின்றது. அத்தகைய தோட் டிணையும், சடைமுடியினையும் மிக் அழகிய திருநீற்றுக் கோலத் தினையும், விஷத்தால் கருநிறம் பொருந்திய சிவந்த கழுத்தினையும் உடைய அண்டங்களில் வாழும் தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய சிவ பெருமான் சேர்ந்திருக்கும்படியான இடம் திருவிடைமருது ஆகும். அழிவு அழகு - மிக்க அழகு.

(உ) ஐந்தலை நா ம் மேகலை அரையா ஐந்து தலை நாகத் த இடுப்பில் மேகலை போன்று ட்டி. தந்திரி வீணை கீதமும் பாட வீணையின் நரம்பு இசையை எழுப்ப. சாதி கின்னரம் - ஒருவித இசைக் ருவி. மந்திர கீதம் தீங்குழல் மந்திர ரூபமா இ சப் பாட்டு ளும் இனிய குழலோ சயும்.

பனிபடு மதியம் பயில்கொழுந் தன்ன பல்லவம் வல்லி யென் றிங்ஙன் வினைபடு கனகம் போலயா வையுமாய் வீங் குல கொழிவற நிறைந்து துனிபடு கலவி மலைமக ளுட னுய்த் தூங்கிருள் நடுநேல்யா மத்தென் மனனிடை அணுகி நுணுகியுள் கலந்தோன் மருவிடம் திருவிடை மருதே ௩

அணியுமிழ் சோதி மணியினுள் ளலந்தாங் கடியனேன் உள்கலந் தடியேன் பணிமகிழ்ந் தருளும் அரிவைபா கத் தன் படர்சடை விடம்மிடற்றடிகள் துணியுமி ழாடை அரை யிலோ ராடை சுடருமிழ் தரஅத னருகே மணியுமிழ் நாக மணியுமிழ்ந் திமைப்ப மருவிடம் திருவிடை மருதே. ௪

பந்தமும் பிரிவும் தெரிபொருட் பனுவற் படிவழி சென்று சென்றேறிச் சிந்தையுந் தானுங் கலந்ததோர் கலவி தெரியினுந் தெரிவுறு வண்ணம் எந்தையுந் தாயும் யானுமென் றிங்ஙன் எண்ணில்பல் லூழிக ளுடனுய் வந்தணு காது நுணிகியுள் கலந்தோன் மருவிடம் திரு விடை மருதே. ௫

(௩) வரி. 1 ௨. குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரனுடைய கொழுந்து என்று சொல்லத் தகுந்த தளிர் கொடி போன்று பல பொருள்களாகச் செய்யப்படுகின்ற ஒரே பொருளாகிய பொன் னைப் போன்று எல்லாப் பொருள்களுமாய். வீங்கு உலகு - பெரிய உலகம். துனிபடு கலவி - ஊடலோடு கூடிய இன்ப நுகர்ச்சி. ஊடு தல் காமத்திற் கின்பம் திருக்குறள். தூங்கு இருள் - பேரிருள்.

(௪) அணி உமிழ் - அழகு மிக்க. துணி உமிழ் ஆடை அரையில் ஓர் ஆடை சுடர் உமிழ்தர - ஒளி வீசுகின்ற உடையைத் தரித்த அரை யின்மீது ஆடை ஒன்று ஒளியை[illegible]க்க. மணி உமிழ்...இமைப்ப மாணிக்கத்தைக் கக்குகின்ற நாகம் மிக்க அழகுடன் பிரகாசிக்க.

(௫) வரி 1. மலத்தோடு கட்டப்பட்டிருக்கும் நிலையும், மலத்தை விட்டு நீங்கும் நிலையும் (முத்திப் பேற்றையும்) தெரிவிக்கும் பொருளையுடைய ஞான நூல் களிற் சொன்ன வழியிலே நடந்து சென்று சிறிது சிறிதாக மேல்நிலையை யடைந்து. கலவி - கலப்பு. தெரியினும் தெரிவுறுவண்ணம் - சிறிது அறிந்தாலும், முற்றிலும் அறியாதபடி; எந்தையும் தாயும் யானும் என்று இங்ஙன் - எனக் குத் தந்தையாகவும் தாயாகவும் இவ்வாறாக. வந்து அணுகாது - வெளிப்பட்டு வந்து நெருங்காமல். நுணுகி உள் லந்தோன் - நுட்ப மாகி என்னுள்ளே லந்திருக்கின்றவன்.

எரிதரு கரிகாட் டிடுபிணம் நிணமுண் டேப்பமிட் டிலங்கெயிற் றழல்வாய்த் தருழல் பெடும்பேய் கணமெழுந் தாடுந் தூங்கிருள் நடுநல்யா மத்தே அருள்புரி முறுவல் முகிழ்நிலா எறிப்ப அந்திபோன் றொளிர்திரு மேனி வரி யரவு ஆட ஆடுமெம் பெருமான் மருவிடம் திருவிடை மருதே கூ

எழிலையாழ் செய்கைப் பசுங்கலன் விசும்பின் இன்துளி படநனைந் துருகி அழலையாழ் புருவம் புனலொடுங் கிடந் தாங்(கு) ஆதனேன் மாதரார் கலவித் தொழிலை யாழ்நெஞ் சம் இடர்ப்படா வண்ணந் தூங்கிருள் நடுநல்யா மத்தோர் மழலையாழ் சிலம்ப வந்(து)அகம் புகுந்தோன் மருவிடம் திரு விடை மருதே எ

(கூ) எரிதரு - எரிகின்ற. கரிகாடு - சுடுகாடு. எயிறு - பல். தரு - நெருங்கக் கட்டிய. அருள்புரி முறுவல் - அருள் செய்வதைக் குறிக்கும் புன்சிரிப்பு. முகிழ்நிலா எறிப்ப இளஞ் சந்திரனைப் போன்று ஒளிவீச. அந்தி - செவ்வானம். திருமேனி வரி அரவு ஆட திருமேனியில் அணிந்த கீற்றுகளோடு கூடிய பாம்புகள் ஆட.

(எ) வரி 1, 2. எழில் ஐஆழ் செய்கைப் பசுங்கலன் விசும்பில் இன்துளிபட நனைந்துருகி அழலை ஆழ்பு உருவம் புனலொடும் கிடந் தாங்கு ஆதனேன் மாதரார் கலவித் தொழிலை ஆழ் நெஞ்சம் இடர் படா வண்ணம் - அழகு மிக்க ஆழமாகச் செய்யப்பட்ட பச்சை மட் லங்கள் ஆகாயத்தினின்று மழைத் துளியில் பட்ட அளவில் நனைந்து ரைந்துபோக, நெருப்பில் அம்மட் லங்கள் மூழ்கின பின்னர் நீரிற் கிடந்தாலும் கெடாதவாறு போல மாதர்களோடு கலவித் தொழிலில் ஆழ்ந்து கிடந்த மூடனேனுடைய நெஞ்சம் உன் அருட்பெருந்தீயில் மூழ்கிய பிறகு சிற்றின்ப அனுபவத்தால் விளையும் துன்பம் வந்து தாக்காதபடி. எழிலை ஆழ் செய்கை - அழகையும் தோற்கச் செய்யும் செய்கையையுடைய (மிக்க அழகு பொருந்திய) என்னலுமாம்.

வையவாம் பெற்றம் பெற்றமே றுடையார் மாத ர் காதல்வைத் தென்னை வெய்யவாம் செந்தீப் பட்டஇட் டிகைபோல் விழுமியோன் மு 'புபின் பென்கோ நொய்ய வாறென்ன வந்துள்வீற் றிருந்த நூறுநூ றுயிரகோடி மையவாங் கண்டத் தண்டவா னவர்கோன் மருவிடம் திரு விடை மருதே. அ

கலங்கலம் போய்கைப் புனற்றெளி விடத்து' கலந்த மண் ணிடைக்கிடந் தாங்கு நலம்கலந் தடியேன் சிந்தையுட் புகுந்த நம்பனே வம்பனே னுடைய புல' லந் தவமே யென்றுநின் றுருகிப் புலம்புவா ரவம்புகா ரருவி மலங் லங் கண்ணிற் கண்மணி யனையான் மருவிடம் திருவிடை மருதே. கூ

(அ) வரி 1. வைஅவாம் பெற்றம் பெற்றம் ஏறு உ டயார் வைக்கோலை விரும்பும் எருதின்மேல் ஏறி 'ெ ாண்டிருக்கும் சிவ பெருமான். வரி 2. கொடிய செந்தீயினால் சுடப்ப' ட செங்கற் களைப் போல மாறுபட 'த உண்ணம் என்னைச் செய்து மேன்மை பொருந்திய சிவபெருமான் எனக்கு முன்னும் பின்னும் ள்ளான் என்று சொல்லும்படி. இட்டிகை - செங்கல். நொய்யவாறென்ன எளிமையாக. மை அவாம் கண்டம் - மை விரும்பும் (அஞ்ச ம் போன்ற கரிய) கழுத்து. நூறு நூறுயிரகோடி அண்டவானவர் ே ான் எனக் கூட்டுக.

(கூ) வரி 1, 2. கலங்கலாக உள்ள குளத்து நீரைத் (தேற்றாங் கொட்டை முதலியவற்றால்) தெளியச்செய்த விடத்து, நீருடன் லந்திருந்த மண் அடியிற் கிடந்தவாறுபோல நன்மை யத் தரும் திருவருளை என்னுடன் கூட்டி அடியேனுடைய சிந்தையுட் புகுந்த டவுளே. லங் ல் நீர் ஆன்மாவிற்கும், மண் மும்மலத்திற் கும், திருவருள் நீரைத் தெளிவிக்கும் பொருளுக்கும் _வ ம வம்பனே ......அனையான் - துவந்' னுகிய ன்னுடைய அறிவினுட் லந்தவனே. எக் ாலத்தும் உன் தொண்டில் நின்று மனம் உரு கிக் கதறுகின்ற 'ர் ள் பயனற்றுப் போ மாட்டார் ள் (ல்ல பலனை அடைவார்கள்). அப்படிப்பட்ட அடிய ர்களு டய அருவி யப் போன்று ஆனந்த ' ண்ணீரைச் சொரியும் கல 'கிய தோற்றத் த பு டய அழகிய 'க ரிற் ண்மணி யப் போ ' ற சி பெருமா '. அல்லது அருவி மலங் ல் அம் ண் - அருவியிலிரு 'கும் மலங் ல் மீன் போ ' ற அழகிய ண்.

ஒரு கிருங் ண் ரின் எண் ரில்புன் மாக்கள் உறங்
ருள் நடுநல்யா மத்தே, ரர் கருங்கண்ணின் றிமைக்குஞ்
செழுஞ்சுடர் ளி கங் கலந்தெனக் கலந்துணர் ருவூர்
தரு கரும் பனைய தீந்தமிழ் மாலை தடம்பொழில் மருதயா
ழுதிப்ப ரு ருங் கண்டத் தண்டவா னவர்கோன் மரு
விடம் திருவிடை மருதே. ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

பூந்துருத்தி நம்பிகாட ம்பி அருளிய

திருவிசைபபா

க திருவாருர்

பண பஞ்சமம

திருச்சிற்றம்பலம்

கை குவான் முத்தின் சரிவளை பெய்து கழுத்தி
லோர் தனிவட ட்டி முக்கண்ணா ய ராய்ப் பவனிபோந்

---

(௧௦) ஒருங்குஇரும் கண்ணின் - ஒன்று சேர்ந்து தொழிலைச் செய்யும் இரண்டு கண்களையுடைய. மாக்கள் - அறிவில்லாத மக்கள். வரி 2. கருநிறம் பொருந்திய ண்ணைது பிரகாசிக்கும் சுடரொளியோடு கலந்து பொருள்களைப் பார்ப்பதுபோல், இறைவனுடைய அறிவோடு லந்து உணரும் தன் ம பெற்ற ருவூர்த் தேவர். தரும் - செய்த. தடம்பொழில் மருதயாழ் உதிப்ப வரும் - பெரிய சோலையினிடத்து மருதயாழுடன் லந்து பாட , அதனால் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். மருதயாழ் - ஒருவகை யாழ்.

(க) வால்முத்து அல்லது நன்முத்து. நல் - வெண்மையா . வான் - பெருமையுள்ள. சரி வளை - கூட்டமாகிய வளையல் அல்லது முலும் தன் மயு டய வளைய ். இது இடப்பா த்தில் உள்ள உமாதேவியார் அணிந்துள்ளது. பெய்து - அணிந்து. தனி வடம் ஒப்பற்ற மாலை.

திங்ஙன் முரிவதோர் முரிவுமை யளவுந் தக்கசீர்க் ஙகை
யளவுமன் றென்றே தம்மொருப் பாடுல கதன்மேல் மி
சீராரூர் ஆதியாய் வீதி விடங்கராய் நடம்குலா வினரே க

பத்தியாய் உணர்வோர் அருளைவாய் மடுத்துப் பருகுதோ(று) அமுதமொத் தவர்க்கே தித்தியா விருக்குந் தேவர்காள் இவர்தந் திருவுரு இருந்தவா பாரீர் சத்தியாய்ச் சிவமாய் உலகெலாம் படைத்த தனிமுழு முதலுமாய் அதற்கோர் வித்துமாய் ஆரூர் ஆதியாய் வீதி விட ்கராய் நடம்குலா வினரே. உ

திருச்சிற்றம்பலம்

( ) இங்ஙன் முரிவதோர் முரிவு உமை அளவும்...ஒருப்பாடு - இவ்வாறு தோன்றுகின்ற அழகிய தோற்றமானது உமாதேவியார் இடத்தும் தக்க சிறப்பினையுடைய கங்காதேவி யிடத்தும் கூ கிடையாது. இப்படி அவர் கோலம் கொள்வதற்கு அவருடைய கருத்து தான் யாதோ? ந ம் குலாவினர் - ந னம் செய்து விளங்குகி றார். ைநடை:- கைக்கு...பவனிபோந்து உலகதன் மேல் மிக்க சீராரூர்...நடங்குலாவினர் இங்ஙன் முரிவதோர்...அளவுமன்று தம் ஒருப்பாடு என்றே?

(உ) வரி 1, 2. சிவபெருமானிடத்து அன்பு பூண்டு அவருடை ய தன்மையை உணர்பவர்கள் திருவருளை நன்றாக உட்கொண்டு (திருவருளின் வசப்பட்டுத் தம் வசம் இழந்து) உணருந்தோறும் அவர்களுக்கு அத்திருவருள் அமுதம் போன்று பேரின்ப உணர்ச்சியைத் தருகின்றது. தேவர் ளே. இவருடைய திருவுருவம் (அருள் வடிவம்) இருந்த விதம் இத்தன்மையது என்று அறியுங்கள். அதற்கோர் வித்துமாய் உலகங் ள் தோன்றுவதற்கு மூ காரமாகியும். சத்தியாய்ச்......நடங்குலாவினர் பத்தி ாய்......தித்தியாவிருக்கும் தேவர்காள். இவர்தம் திருவுரு இருந்தவா பாரீர். உ ரநடை.

௨ கோயில்

பண் - சாள பாணி

திருச்சிற்றம்பலம்

முத்து வயிரமணி மாணிக்க மாலைகண்மேல்
தொத்து மிளிர்வனபோல் தூண்டு விளக்கேய்ப்ப
எத்திசையும் வானவர்கள் ஏத்தும் எழில்தில்லை
அத்தனுக்கும் அம்பலமே ஆடரங்கம் ஆயிற்றே.

கடியார் கணம்புல்லர் கண்ணப்பர் என்றுன்
அடியார் அமருலகம் ஆளநீ ஆளாதே
முடியாமுத் தீவேள்வி மூவாயி ரவரொடுங்
குடிவாழ்க்கை கொண்டுநீ குலாவிக்கூத் தாடினையே. ௨

அல்லியம் பூம்பழனத்(து) ஆமூர்நா வுக்கரசைச்
செல்ல நெறிவகுத்த சேவகனே தென்தில்லைக்
கொல்லை விடையேறி கூத்தா டரங்காகச்
செல்வம் நிறைந்தசிற் றம்பலமே சேர்ந்தனையே. ௩

---

(௧) தொத்து - பூங்கொத்து. போல் - போலும். தூண்டு விளக்கு ஏய்ப்ப - தூண்டப்பட்ட விளக்கின் ஒளியைப்போன்றும். அம்பலம் - தில்லைவெளி. மிளிர்வனபோல், விளக்கு ஏய்ப்ப என்பனவற்றை அம்பலமே என்னும் சொல்லோடு கூட்டி, பிரகாசிப்பன போன்றும், விளக்கைப் போன்றும் (இருக்கும்) அம்பலம் என்று பொருள் உரைக்க. ஆடு அரங்கம் நடனசபை.

(௨) கடிஆர் - சிறப்பு மிக்க. என்று உன் அடியார் - என்று பெயர்கொண்ட உன் அடியவர்கள். முடியா - அழியாத. குடி வாழ்க்கை கொண்டு - உடனுறையும் வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டு. குலாவி - மகிழ்ந்து.

(௩) வரி 1. அகவிதழ்களோடு கூடிய அழகிய பூக்களையுடைய திருவாமூரில் அவதரித்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை. செல்ல நெறி வகுத்த - முத்தியை அடையும் பொருட்டு வழியினைக் காட்டிய. கொல்லை விடையேறி - கொல்லையில் மேயும் தன்மையுடைய இடபம் ஏறினவனே. கூத்தாடு அரங்கு - நடனசபை.

எம்பந்த வல்வினைநோய் தீர்த்திட் டேமைய ளுமை
சம்பந்தன் காழியர்கோன் தன்னையும்ஆட் கொண்டருளி
அம்புந்து கண்ணாளுந் தானும் அணிதில்லைச்
செம்பொன்செய் அம்பலமே சேர்ந்திருக்கை ஆயிற்றே. ச

கனையா உடலோடு சேரமான் ஆரூரன்
வினையா மதமாறு வெள்ளானை மேல்கொள்ள
முளையா மதிசூடி மூவாயி ரவரோடும்
அளையா விளையாடும் அம்பலம்நின் ஆ' ரங்கே ரு

அகலோக மெல்லாம் அடியவர் ள் தற்சூழப்
புகலோக முண்டென்று புகுமிட(ம்)நீ தேடாதே
புவலோக நெறிபடைத்த புண்ணியங் ள் நண்ணியசீர்ச்
சிவலோகம் ஆவதுவுந் தில்லைச்சிற் றம்பலமே. சு

ள மணி மாடம் சூளிகை சூழ் மாளிகை மேல்
அள மதி நுதலார் ஆயிழையார் போற்றிசைப்ப
ஒளிகொண்ட மாமணிகள் ஓங்கிருளை ஆங்(கு)அகற்றுந்
தெளிகொண்ட தில்லைச்சிற் றம்பலமே சேர்ந்தனையே. எ

(ச) பந்த வல்வினை - (உயிரைக்) கட்டியிருக்கும் கொடியவினை. சம்பந்தன் காழியர்கோன் - சீ ாழித் தலைவரான திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள். அம்பு உந்து கண்ணாள் - செலுத்தப்பட்ட அம்பு போன்ற கண்ணையுடைய உமாதேவியார்.

(ரு) கனையா உடல் - நீங்காத உடல். மதம் ஆறு வினையா - மத நீர் ஆறுபோலப் பெருகி ஓடுகின்ற. முளை ஆம் மதி - முளைபோன்று வளர்ந்த பிறைச்சந்திரன் ; அல்லது, இப்போதுதான் முளைத்ததோ என்று சொல்லும்படியான இளம்பி ற. அளையா - அளைந்து, கலந்து. இச்செய்யுளில் உடலைவிட்டு நீங்காமல் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் கைலாயம் சென்ற வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சுந்தரர் சிவபெருமானால் அனுப்பப்பட்ட வெள்ளை யானைமீது ஏறிக்கெ ாண்டு கைலைக்குச் சென்றார்.

(சு) அகலோகம் - பூவுலகம். தற்சூழ - தன்னைச் சூழ்ந்துவர. ரி 2. அடையத்தக் உலகம் வேறு உண்டென்று கருதி அவ்விடத்தைத் தேடிச் செல்லாமல். புவலோ ம் - மேலுலகம் ஏழின் ஒன்று.

(எ) களகம் - சழகம் ; கல்வி பயிலும் இடம். சூளிகை - நிலா முற்றம். அளகம் - கூந்தல். ஆய் இழையார் - விசேஷ ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்கள். போற்றிசைப்ப - வணங்க. தெளி - ஒளி.

பாடகமும் நூபுரமும் பல்சிலம்பும் போர்ந்தொலிப்பச்
சூடகக்கை ல்லார் தொழுதேத்தத் தோல்லுலகில்
நாடகத்தின் கூத்தை நவிற்றுமவர் நாடோறும்
ஆட த்தால் மேய்ந்தமைந்த அம்பலங் நின் ஆடர ங்கே. அ

உருவத்(து) எரியுருவாய் ழிதோ றெத்தனையும்
பரவிக் கிடந்தயனும் மாலும் பணிந்தேத்த
இரவிக்கு நேராகி ஏய்ந்திலங்கு மாளிகை சூழ்ந்
தரவிக்கும் அம்பலமே ஆடர ம் ஆயிற்றே.

சேடர் உறைதில்லைச் சிற்றம் பலத்தான்தன்
ஆடல் அதிசயத் த ஆங் கறிந்து பூந்துருத்திக்
ாடன் தமிழ்மாலை பத்துங் கருத்தறிந்து
பாடும் இவைவல்லார் பற்றுநிலை பற்றுவரே க0

திருச்சிற்றம்பலம்

(அ) நூபுரம் - பாதகிண்கிணி. சூட ம் - வளை. தொல் லு கில் ாடகத்தின் கூத் த நவிற்றுமவர் - பழமையான உல மாகிய நாட மேடையில் உயிர் ளை யெல்லாம் கூத்தாடச் செய்பவராகிய சி பெருமான். ' னை ா ம் ஆடுவித்தவா ' திரு ாச ம. (வ னக டரும்) ஆட த்தால் மேய்ந்த மந்த பெ ன்னுல் மூடப் பட்டுள்ள. மேய்தல் - மூடுதல்.

(கூ) உருவத்து எரி உருவாய் தீப்பிழம்பாகிய உரு த்துட ங். ரி 3. சூரியனுக்குச் சமமா ஒளி பொருந்தி விள ங்குகின்ற ாளி ள் சூழ்ந்துள்ள. அரவிக்கும் - ஆரவாரஞ் செய்யும்.

(க0) சேடர் - அடியவர். பற்று(ம்) நிலை பற்றுவர் சி பெரு ானை அ டயும் நிலைமை யப் பெறு ார்.

கண்டராதித்தர் அருளி

திருவிசைப்பா

கோயில்

பண் - பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மின்னாருருவம் மேல்விளங்க வெண்கொடிமா ளிகைசூழப்
பொன்னார்குன்றம் ஒன்றுவந்து நின்றதுபோலுமென்னாத்
தென்னாவென்று வண்டுபாடுந் தென்தில்லை யம்பலத்துள்
என்னாரமுதை யெங்கள்கோவை யென்றுகொ லெய்துவதே

ஓவாமுத்தீ அஞ்சுவேள்வி ஆறங்க நான்மறையோர்
ஆவேபடுப்பார் அந்தணாளர் ஆகுதி வேட்டுயர்வார்
மூவாயிரவர் தங்களோடு முன்னரங் கேறிநின்ற
கோவேயுன்றன் கூத்துக்காணக் கூடுவதென்று கொலோ. ௨

முத்தீயாளர் நான்மறையர் மூவா யிரவர்நின்னோ
டொத்தேவாழுந் தன்மையாளர் ஓதிய நான்மறையைத்
தெத்தேயென்று வண்டுபாடுந் தென்தில்லை யம்பலத்துள்
அத்தாவுன்றன் ஆடல் காண அணைவது மென்றுகொலோ. ௩

(க) *மின்னார் - மின் ஒளிர். சூழ - சூழ்ந்து இருக்க. என்னா - என்று சொல்லும்படி. தில்லையம்பலம் பொன்னாலாகிய குன்றுக்கு உவமை.*

(௨) *ஓவா - அணையாத. அஞ்சு (ஐந்து) வேள்வியாவன பிரமயாகம், தேவயாகம், மானுடயாகம், பிதிர்யாகம், பூதயாகம். ஆவே படுப்பார் - பசுத்தன்மையை (மும்மலங்களால் கட்டப்பட்டிருக்கும் தன்மையை) ஒழிப்பார். ஆகுதி வேட்டு உயர்வார் - நெய் விட்டு ஓமாக்கினியை வளர்த்து மேம்பாடு அடைவார்.*

(௩) *நின்னோடு ஒத்தே வாழும் தன்மையாளர் - உன் திருவருள் வழி நின்று வாழும் வாழ்க்கையை மேற்கொள்பவர்.*

மானைப்புரையும் மடமென் னோக்கி மாமலை யாளொடும்
ஆனைஞ்சாடுஞ் சென்னிமேலோர் அம்புலி சூடுமரன்
தேனைப்பாலைத் தில்லைமல்கு செம்பொனின் அம்பலத்துக்
கோனைஞானக் கொழுந்துதன்னைக் கூடுவ தென்றுகொலோ.

களிவானுலகிற் கங்கை நங்கை காதலனே யருளென்
றொளிமான் முன்னே வரங்கிடக்க உன்னடியார்க் கருளுந்
தெளிவா ரமுதே தில்லை மல்கு செம்பொனின் அம்பலத்துள்
ஒளிவான் சுடரே உன்னைநாயேன் உறுவதும் என்றுகொலோ.

பாரோர்முழுதும் வந்திறைஞ்சப் பதஞ்சலிக்(கு) ஆட்டுகந்தான்
வாரார்முலையாள் மங்கைபங்கன் மாமறையோர் வணங்கச்
சீரான்மல்கு தில்லைச்செம்பொன் அம்பலத் தாடுகின்ற
காரார்மிடற்றெங் கண்டனாரைக் காண்பது மென்றுகொலோ.

இலையார்கதிர்வேல் இலங்கைவேந்தன் இருபது தோளும்இற
மலைதானெடுத்த மற்றவற்கு வாளொடு நாள்கொடுத்தான்
சிலையாற்புரமூன் றெய்தவில்லி செம்பொனின் அம்பலத்துக்
கலையார்மறிபொற் கையினானைக் காண்பது மென்றுகொலோ.

(ச) புரையும் - ஒத்த. மடம் மென் நோக்கி - இளமையும் மென்மையும் உள்ள பார்வையையுடையவள் (ஆன). ஆன் அஞ்சு - பசுவின் பால் முதலிய பஞ்ச கவ்வியம். அம்புலி சந்திரன். அம்பலம் - நடனசபை.

(ரு) களிவானுலகில் கங்கை - இன்பம் நுகர்தற்குரிய தேவலோகத்தில் இருந்த கங்காநதி. வரி 2. பிரகாசிக்கும் மேனியுடைய திருமால் எதிரில் வரம் பெற விரும்பி வணங்கிக் கிடக்க, அவருக்கு அருள் செய்யாமல் உன் அடியவர்களுக்கு அருள் செய்யும். தெளிவு ஆர் அமுதே - தெளிந்த அரிய அமுதம் போல்பவனே.

(சா) பதஞ்சலிக்கு ஆட்டு உகந்தான் பதஞ்சலி முனிவருக்கு முன்னே மகிழ்ந்து நடனம் புரிந்தவன். கண்டனார் எசமானர் வீரர்; அல்லது கண்டு அ(ன்)னார் - கற்கண்டுபோல் இனியவர்.

(எ) இலை ஆர் கதிர்வேல் - இலை வடிவோடு கூடிய ஒளி பொருந்திய வேலாயுதம். இற - ஒடிய. கலை ஆர் மறி பொற்கையினான் - பெண் கலைமானை ஏந்திய அழகிய கையையுடையவன்.

வெங்கோல்வேந்தன் தென்னன்நாடும் ஈழமும் கொண்டதிறற்
செங்கோற்சோழன் கோழிவேந்தன் செம்பியன் பொன்னணிந்த
அங்கோல்வளையார் பாடியாடும் அணிதில்லை அம்பலத்துள்
எங்கோன்ஈசன் எம்மிறையை என்றுகொல் எய்துவதே. அ

நெடியானோடு நான்முகனும் வானவரும் நெருங்கி
முடியான்முடிகள் மோதிஉக்க முழுமணியின் திரளை
அடியார்அலகி னால்திரட்டும் அணிதில்லை அம்பலத்து
கடியார்கொன்றை மாலையானைக் காண்பதும் என்றுகொலோ. க

சீரான்மல்கு தில்லைச்செம்பொன் அம்பலத் தாடிதன்னைக்
காரார்சோலைக் கோழிவேந்தன் தஞ்சையர் கோன்கலந்த
ஆராஇன்சொற் கண்டராதித்தன் அருந்தமிழ் மாலைவல்லார்
பேராவுலகிற் பெருமையோடும் பேரின்பம் எய்துவரே. கO

திருச்சிற்றம்பலம்

(அ) வெங்கோல் - கொடுங்கோல். ஈழம் - ஈழநாடு. கோழி உறையூர். அம்கோல் வளையார் - அழகிய வளையல் களை அணிந்த மாதர்கள். பொன் அணிந்த (பொன்தகட்டினால் மூடிய) தில்லை அம்பலம் என்று கூட்டுக.

(க) நெடியான் - நீண்ட உருவங்கொண்ட திருமால். முடியான் முடிகள் கிரீடங்களோடு கிரீடங்கள். உக்க சிந்தின. அலகு - துடைப்பம். கடிஆர் மணம் நிறைந்த.

(கO) கார்ஆர் சோலை மேகங்கள் தவழும்படி உயர்ந்த சோலை அல்லது (மரங்கள் அடர்ந்திருப்பதால்) இருள் மிகுந்த சோலை. கோழிவேந்தன் தஞ்சையர்கோன் (ஆகிய) கண்டராதித்தன் கலந்த ஆரா இன்சொல் அருந்தமிழ் மாலை உறையூர் அரசனும் தஞ்சை மன்னனுமான கண்டராதித்தன் திருவருளோடு கலந்து பாடின தெவிட்டாத இனிய சொற்களோடு கூடிய அரிய தமிழ்ப்பாமாலை. பேரா உலகு - விட்டு நீங்குதல் இல்லாத முத்தி உலகம்.

வேணாட்டடிகள் அருளிய

திருவி சபபா

கோயில்

பஎ - புறநீ

திருச்சிற்றம்பலம்

துச்சான செய்திடினும் பொறுப்பரன்றே ஆளுகப்பார்
கைச்சாலுஞ் சிறு கதலி இலைவேம்புங் கறிகொள்வார்
எச்சார்வு மில்லாமை நீயறிந்தும் எனதுபணி
நச்சாய்காண் திருத்தில்லை யம்பலத்தெம் நம்பானே க

தம்பானை சாய்ப்பற்றார் என்னும் முதுசொல்லும்
எம்போல்வார்க் கில்லாமை யென்னளவே யறிந்தொழிந்தேன்
வம்பானார் பணியுகந்தி வழியடியேன் தொழிலிறையும்
நம்பாய் காண் திருத்தில்லை யம்பலத்தெம் நம்பானே உ

(க) துச்சான - இழிவான தொழில்கள். ஆள் உகப்பார் - அடிமையை விரும்புபவர். கைச்சாலும் கைத்தாலும் கசந்தாலும். சிறு கதலி - இரவா ழக்காய். இலைவேம்பு - வேப்பிலை. கறிகொள்வார் கறிசெய்வதற்கு உபயோகிப்பார்கள். எச்சார்வு எவ்வித ஆதரவு. பணி - தொண்டு. நச்சாய் விரும்பாய். நம்பானே கடவுளே.

(உ) வரி 1 2. யாரும் தம்முடைய பானையை சாய்த்துப் பிடிக்கமாட்டார்கள் என்கிற பழமொழியும் எம்மைப்போன்றவர்க்குப் பொருந்தாமை என்னிடத்தே கண்டுகொண்டேன். முதுசொல் - பழமொழி. வம்பு ஆனார் புதியராய் வந்தவர். பணி உகந்தி - அடிமைத் தொண்டினை விரும்புகிறாய். வழி அடியேன் - பரம்பரை அடியவன். தொழில் இறையும் நம்பாய் - தொண்டினைச் சிறிதும் விரும்பமாட்டாய். எவரும் தம்முடைய பானையைச் சாய்க்காமல் பிடித்து நீர் நிரப்பிக்கொள்வதுபோல, உன் அடியவனை தொண்டினை ஏற்று என்னை உன் அருளினால் நிரப்பவேண்டும் என்பது இப்பாட்டின் கருத்து.

பொசியாதோ கீழ்க்கொம்பு நிறைகுளமென் றதுபோலத்
திசைநோக்கிப் பேழ்கணித்துச் சிவபெருமா னேஎனினும்
இசையானால் என்திறத்தும் எனையுடையாள் உரையாடாள்
நசையானேன் திருத்தில்லை நடம்பயிலும் நம்பானே. ௩

ஆயாத சமயங்கள் அவரவர்கள் முன்பென்னை
நோயோடு பிணிநலிய இருக்கின்ற அதனாலே
பேயாவித் தொழும்பனைத்தம் பிரான்இகழு மென்பித்தாய்
நாயேனைத் திருத்தில்லை நடம்பயிலும் நம்பானே. ௪

நின்றுநினை திருந்துகிடந் தெழுந்துதொழும் தொழும்பனேன்
ஒன்றியொரு கால்நினையா திருந்தாலும் இருக்கவொட்டாய்
ன்றுபிரி கற்றுப்போல் கதறுவித்தி வர புநில்லாய்
ன்றிதுவோ திருத்தில்லை ; டம்பயிலும் நம்பானே. ௫

(௩) வரி 1. நிறைந்த குளத்தினருகிலிருக்கும் பள்ள யலி லுள்ள பயிர் முளைக்குக் குளத்தின் நீர் கசிந்து பாயாதோ என்னும் பழமொழி எனக்குப் பொருந்தவில்லை ; ஏனெனில் சிவபெருமானைச் சரண அடைந்த நான் அவரை அணுகி முறையிட்டாலும் அருள் புரியாமல் இரு கின்றார். நிறை குளம் - கருணை நிறைந்த சிவ பெருமானுக்கு உவமை. பேழ்கணித்து - மருண்டு விழித்து. சிவ பெருமான் ஏ எனினும் - சிவபெருமானே . ஓவென்று கதறினாலும். இசையான் - (என் வேண்டுகோளுக்கு) இணங்கமாட்டான். ஆல் - அசை. எனை உடையாள் - என்னை ஆளாக உடைய உமாதேவியார். உரையாடாள் பேசாதிருக்கின்றாள். நசை ஆனேன் ஆ சப் பட்டேன்.

(௪) ஆயாத - ஆராய்ச்சி இல்லாத. சமயங்கள் அவரவர் ள் - சம யத் த அனுட்டிப்போர். வரி 2 3. என்னைப் பல நோய்கள் வருத்து கின்ற காரணத்தினால், "இத்தொண்டனைப் பேய் என்று கருதித் தம்பிரானே இ ழ்கின்றான் (அருளாதிருக்கின்றான்)" என்று அவர் சொல்லிப் பரிகசிக்கும்படி நாய்போன்ற என்னைச் செய்தாய்.

(௫) வரி 1. நிற்கும்போதும், இருக்கும்போதும், கிடக்கும் போதும், எழும்போதும் உன்னை நினைந்து வ ங்கும்படியான உன் அடியவனான நான். வரி 2. ஒரு சமயம் உன்னை ஒன்றி (ம் புலன்களும் ஒற்று மைப்பட்டு) நினையாமல் இருந்தாலும், எ னை அப்படி இருக் விடமாட்டாய் (எக் ாலத்தும் உ னை நினை கும்படி செய் ாய்.) ற்று - ன் றயுடைய பசு ரவு நி லாய் - வந்து திரில் நிற்கமாட்டாய்.

படுமதமு மிடவயிறும் உ டய ளி றுடையபிரான்
அடியறிய உ ர்த்துவதும் அ த்தியனுக் கே ரத்தன்றே
இடுவதுபுல் லோரேருதுக் கோன்றினுக்கு வையிடுதல்
டுவிதுவோ திருத்தில்லை டம்பயிலும் நம்பானே சு

ம ' ணோடு விண்ணளவும் மனிதரொடு வானவர்க்குங்
க ' ணாவாய் கண்ணுகா தொழிதலும்நான் மிகக் ல' கி
அண்ணுவோ என்றண்ணுந் தலமந்து விளித்தாலும்
நண்ணுயால் திருத்தில்லை நடம்பயிலும் ம்பானே. எ

வாடா வாய் ாப்பிதற்றி உனைநினைந்து நெஞ்சுருகி
வீடாஞ்செய் குற்றேவல் எற்றேமற் றிதுபொய்யிற்
கூ ாமே கைவந்து குறுகுமா றியான்உன்னை
ாடாயால் திருத்தில்லை நடம்பயிலும் ம்பானே அ

வாளாமால் அயன்வீழ்ந்து காண்பரிய மாண்பிதனைத்
தோளாரக் கையாரத் துணையாரத் தொழுதாலும்
ஆளோநீ யுடையதுவும் அடியேனுன் தாள்சேரும்
ாளேதோ திருத்தில்லை டம்பயிலும் நம்பானே.

(சு) படுமதமும் மி யிறும் - ஒழுகுகின்ற மதநீரும் மிட (பானை) போன்ற வயிற் றயும். இட யிறு எனப் பிரித்து பெரிய யிறு எனவும் பொருள்கொ ாள்ளலாம். களிறு - விநாயகர். அடி - திருவடியின் தன்மை. ஒத்து - வே தம். வை - 'போ ால். நடு இதுவோ - இது நடுநிலை ம ஆகுமோ?

(எ) ண் - ஆதரவு. அலமந்து துன்புற்று. நண்ணுய் - சமீபிக் மாட்டாய்.

(அ) வாடா ாய் நாப் பிதற்றி - வாய் வாட்டமடைந்து ாவினுல் உளறி. வரி 2. வீடு ஆம் செய்குற்றே ல் மற்று எற்றே முத்தியத் தரும்படியான குற்றே ல் இ தத் தவிர வே று யாது உளது? கை வந்து - கை ெ டுத்து உதவி. யா ' உன்னைக் குறுகுமாறு. ாடாய் - விரும்பாய் அரு மாட்டாய ?

( ) துணை ஆர ஆதர ா. ஆளோ நீ உ டயது ம் நீ 'னை அடியானு உ டயதுவும் உ 'மைதானோ?

பா ர் ்த தமிழ்மாலை பத்தாடி, ் தொ ் டரெ டுத்
தோவாதே அழை ் கின்றான் என்றருளின் ன் றுமிகத்
தேவேதென் திருத்தில்லைக் கூத்தாட ாயடி ேயன்
சா ாயும் நினைக் ா ் டல் இனியுன ் குத் தடுப்பரிதே க0

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாலியமுதனார் அருளிய

திருவி சபபா

க கோயில் - பாதாதிே ம்

பண - பஞ மம

திருச்சிற்றம்பலம்

மையன் மாதொரு கூறன் மால்விடை யேறி மான்
மறி யே ் திய தடங் கையன்கார் புரையுங் கறை ் க ் டன்
னல் மழுவான் ஐயன் ஆரழ லாடு வான்அணி நீர்வயல்
தில்லை யம்பலத்தான் செய்ய பாதம் வந்தென் சிந்தையுள்ளி
ட ் கொ ் டவே க

(0) ஓவாதே ஓயாமல். அருளின் மிக நன்று. வரி 4. ா ்
சாரும் ாலத்திலும் நீ காட்சி கொடுக்காமல் தடைசெய்ய முடியாது.
' ப னெனும் ாமம் பிடித்துத் திரிந்து ப ் ளுள் அ ழைத்தால்
இவனெனைப் பன்னுள் அ ழைப்பொழியா னென்றெதிர்ப்படுமே''
அபப (சி னெனு).

( ) மயல் ம தொரு கூற ் - மிக் காதல் ெ ா ் ட உமா
தேவியா ரப் பா த்தில் வைத்த ன். மால்விடை யேறி - திருமாலா
கிய இடபத்தின்மீது ஊர்பவன். ார் பு ரயும் ற ் கண்ட ் -
மே ம் போன்று கறுத்த விஷம் பொரு ் திய ண்டத் தயு டைய
். செய்ய - சி ந்த.

சலம்பொற் றாமரை தாழ்ந் தெழுந்த தடமும் தடம்பு ல் ாய் மலர், பூஇ அ ம்பி ண்ட ற யும்அணி யார் தில்லை அம்பலவன் புலம்பி வானவர் தானவர் பு ழ்ந் தேத்த ஆடுபொற் கூத்தனார்கழற் சிலம்பு கி கிணியென் சிந்தை யுள்ளிட ொண்டனவே. உ

குருண்ட வார்குழற் ோதை மார்குயில் போன்மி ழற் றிய ோலமாளிகை திர ண்ட தில்லைத ுள்திரு மல்கு சிற் றம்பலவன் மருண்டு மாமலை யான்மகள் தொழ ஆடு கூ த மணிபுரைதரு திர ண் ான்குற ென் சிந்தை யு ளிட ொண்டன ே. ௩

போழ்ந்து யானை தன்னைப் பொருப்பன் மகளுமை யச்ச ண்டவன் தாழ்ந்த த புனல் சூழ், டம் மல்குசிற் றம்பலவன் சூழ்ந்த பாய்புலித் தோல்மி சைத் தொடுத்து வீ்கும் பொ ூல் தன் ிமொடு தாழ் த ச்சதன்ே ற தமியேனைத் தளர்வித்ததே.

பந்த பாசமெலாம் அறப்பசு பாசம் நீ கிட பன்முனிவரோ டந்தணர் வண ்கும் அணியார் தில்லை அம்பலவன்

(உ) வரி 1. நீர் தாழ்ந்திருப்ப அதில் பொற்றாமரை மேலெழுந்து நிற்கும் குளமும், குளத்து நீரினிடத்துள்ள தாம ர மலரை அணைந்து. அலம்பி வ டு அறையும் ாங ாரம் செய்துொ ண்டு வண்டுகள் பூவினிடத்து மோதுகின்ற. புலம்பி (அன்பினால்) ஆ ந்த ணீர் சொரிந்து. சிலம்பு கிண்கிணி - ஒலிக்கும் சதங் .

(௩) குரு ட - சுருண்ட. மிழற்றிய ொஞ்சிப் பேசுகின்ற. மணி பு ரதரு மாணி கத்தை யொத்த. வான் குறங்கு - பெரு ம யு டய தொ ட.

(ச) போழ்ந்து - பிளந்து. பொருப்பன் ம ள் - மலைய ரயன் ம ள் உமாதேவியார். வீக்கும் - கட்டிய. பெ ன் நூல் - அழகிய கயிறு. ச்சு இ ட கட்டு.

(ரு) வரி 1. ஆன்மாக் ளை கட்டியுள்ள ட்டு ர் (மும்மல ள்) அறுபட்டு ஒழியும்படி பசுபாசத் த (தற்போத உ ர்ச்சி ய) நீ கிய பல முனிவர் ளோடு.

செந்தழல் புரைமேனியுந் திகழுந் திரு மிறும் வ பிற்றினுள்
உந்திவான் சுழியென் னுள்ளத் துள்ளிடங் கொண்ட வே.

குதிரை மாவொடு தேர்பல குவிந்தீண்டு தில்லையுள்
கொம்பனாரொடு மதுர வாய்மொழி யார்மகிழ்ந் தேத்து
சிற் றம்பலவன் அதிர வார்கழல் வீசிநின் றழகா நடம்
பயில் கூத்தன் மேல்திகழ் உதர பந்தனமென் னுள்ளத்
துள்ளிடங் கொண்டனவே. சு

படங்கொள் பாம்பணை யானொடு பிரமன் பரம்பரமா
அருளென்று தடங்கை யால்தொழ வுந்தழ லாடுசிற் றம்
பலவன் தடங்கை நான்குமத் தோள்களுந் தடமார்பினிற்
பூண்கள் மேற்றிசை விடங்கொள் கண்டம ேற விணை
யேனை மெலிவித் தே. எ

செய்ய ே ாடுடன் கமல மலர்சூழ்தரு தில்லை மாமறை
யோர்கள் தாம்தொழ வையம் உய்ய நின்றுமகிழ்ந் தாடுசிற்
றம்பலவன் செய்ய வாயின் முறு ுவும் திகழும் திரு
காதும் காதினின் மாத்திரைகளோ ைய தோடுமன்
றேயடி யேனையாட் கொண்டனவே. அ

(ரு) உந்தி வான்சுழி - வான் உந்திச் சுழி, பெருமை பொருந்
திய கொப்பூழ்.

(சு) மா - யானை. குவிந்து ஈண்டு - சேர்ந்து நெருங்குகின்ற.
கொம்பு அன்னார் - பூங்கொம்பு ஒத்த மகளிர். மதுரவாய் மொழி
யார் - இனிய இசைப் பாடல்களைப் பாடுகின்ற அடியார். அதிர
வார்கழல் வீசி ஒலிக்கும்படியாக வீரக்கழல்களை அணிந்த நீண்ட
பாதங்களை வீசி. உதர பந்தனம் - அரைப் பட்டிகை.

(எ) மேற்று இசை - மேற்பக்கத்தில் பொருந்திய. வினையேனை -
தீவினையையுடைய என்னை.

(அ) செய்ய ே டுடன் மலமலர் சிவந்த வரிகளுடன் கூடிய
தாமரை மலர். மாத்திரை - ஒருவகைக் காதணி. ஐய தோடு - அழ
கிய பெண் காதணி.

செற்று வன்புர ' தீயெழச்சிலே கோலி ஆரழல் ஊட்டினனவன்
எற்றி மாமணிக ளெறிநீர் தி 'லே யம்பலவன்
மற்றை நாட்ட மிரண்டொடு மலருந் திருமுகமும் முகத்தினுள்
செ ற்றி நாட்டமன்றே நெஞ்சு ளே திளேக் கின்றனவே கூ

தொறுக்கள் வா 'கமல மலருழக்கக் கரும்புநற் சாறு பாய்தர மறுக்கமாய்' யல்கள் மடை பாய்தி 'லே அம்பலவன் மு றுக்கு வாசிகை தன்னொடு முகிழ்த்தஅவ் வகத்தி மொட் டொடுமத்தமும் பிறைக்கொள் சென்னியன்றே பிரியா தென்னுள் நின்றனவே. கO

தூவி ரோடு பூவ வைதொழு தேத்து கையின ராகி மிக்கதோர் ஆவி உள்நிறுத்தி யமர்ந்தூறிய அன்பின ராய்த் தேவர்தாந் தொழ ஆடிய தில்லேக் கூத்தனேத் திரு வாலி சொல்லிவை மேவ வல்லவர்கள் வினை யானடி மேவு வரே. க

திருச்சிற்றம்பலம்

(கூ) செற்று - அழிக்கும் பொருட்டு. சிலேகோலி - வில்லே அல்லது மலே ய ளேத்து. ஆர்அழல் ஊட்டினன், அவன் - அரிய தீயை உண்ணும்படிச் செய்தவ '. எற்றி எறி வாரி எறிகின்ற. திளே ' கி ' ற பதிந்திரு 'கின்ற .

(O) தொறுக் ள் - ப 'கூட்டங்கள், உழ ' - மிதிக் . மறு 'க மாய் - மனக்குழப்பத்தொடு. முறு 'கு வாசிகை முறுக் ப்பட்ட பூ மாலே.

(க) நீரொடு பூ அவை தூவி - நீரினல் அபிடேக' செய்து லர் ளினல் அர்ச்சித்து. ஆவி உள் நிறுத்தி சுவாசத் த உ 'ளே நிறுத்தி. அமர்ந்து - விரும்பி. றிய உருகிய மனத்தொடு. தே - துதி ' . மே வுவர் - அடைவார் ள்.

௨ கோயில் - பவளமால்வரை

பண — டடாம

திருச்சிற்றம்பலம்

பவளமால் வரையைப் பனிபடர்ந் தனையதோர் படரொளி தருதிரு நீறுங் குவளைமாமலர்க் கண்ணியுங் கொன்றையுந் துன்றுபொற் குழல்திருச் சடையும் திகழ் மாளிகை சூழ்தரு தில்லையுள் திருநடம் புரிகின்ற தவள வண்ணனை நினைதொறும் என்மனம் தழல்மெழு கொக்கின்றதே.

ஒக்க வோட்டந்த வந்தியும் மதியமும் அலைகடல் ஒலியோடு நெக்கு வீழ்தரு நெஞ்சினைப் பாய்தலும் நிறையழிந் திருப்பேனைச் செக்கர் மாளிகை சூழ்தரு தில்லையுள் திருநடம் வகையாலே பக்க மோட்டந்த மன்மதன் மலர்க்கணை படுந்தொறும் அலந்தேனே ௨

அலந்து போயினேன் அம்பலக் கூத்தனே அணிதில்லை நகராளீ சிலந்தியை அரசாள் கென் றருள்செய்த தேவதேவ, வீசு நீனை ...லந்தமார்க் கண்டிக் காகிஅக் காலனை உயிர்செக வுதைகொண்ட மலர்ந்த பாதங்கள் வளமுலை மேலொற்ற வந்தருள் செய்யாயே. ௩

இப்பதிகம் சிவபெருமானைக் காதலித்த ஒரு பெண்ணின் மொழிகளாக அமைந்துள்ளது. இது அந்தாதித்தொடை.

(௧) துன்று பொற்குழல் திருச்சடையும் நெருங்கிய பொன் னிறமுள்ள சுருட்டி முடிக்கப்பட்ட திருச்சடையும். திவள - வேலைப் பாடுகள் அமைந்த. தவள வண்ணனை - (வெண்ணீறு அணிந்தமை யால்) வெண்ணிறம் பொருந்தியவனை.

(௨) ஒக்க ஓட்டந்த - ஒருசேர ஓடின. அந்தி - மாலைக் காலம். நிறை - கற்பின் வரம்பு. திருநடம்...அலந்தேனே-திருநடனம் செய் கின்ற விதத்தினால் பக்கத்தில் ஓடி வந்த மன்மதன் செலுத்திய பூ அம்புகள் என்மீது படுந்தோறும் துன்பமடைந்தேன். திருநடனம் தரிசித்தமையால் உண்டான காதல் மிகுதியை இச்செய்யுள் தெரி விக்கின்றது.

(௩) அலந்து துன்பமடைந்து. உலந்த - துன்பமுற்ற. வரி 3 துன்புற்ற மார்க்கண்டனுக்காக அந்த யமனை உயிர் நீங்கும்படி உதைத்தருளிய.

அருள்செய் தாடு ' லம்பலக் கூத்தனே அணிதில்லை கராளீ மருள்செய் தென்றனை வனமுலை பொன்பயப் பிப் டது வழக் ாமோ திராளும் நீள்ம ரி ' ங் யைத் திருச் சடைச் சேர்த்தியச் செய்யாளு ' குருவம் பா மும் ஈந்து ல் லந்தி ய யொண்ணுதல் வைத்தோனே.

ை த்த பாத ' கள் மால ன் கா ' கிலன் மலரவ ர் முடிதேடி எய்த்து ந்திழிந் தின்னமும் துதிக்கின்றார் எழில்மறை யவற்றுலே செய்த்தலை ' கமலம் மலர்ந்தோங்கிய தில்லையம் பலத்தானைப் பத்தியாற் சென்று ண்டிட என்மனம் பதைபதைப் பொழியாதே. ரு

தேய்ந்து மெய்வெளுத் தகம்வளைந் தரவினை யஞ்சித்தா னிருந்தேயுங் காய்ந்து வந்துவந் தெனறனை வலிசெய்து கதிர் நிலா எரிதூவும் ஆய்ந்த ான்மறை அந்த ர் தில்லையுள் அம்பலத் தரனுடல் வாய்ந்த மாமலர்ப் பாத ' கள் ாண்ப தோர் மனத்தினை யுடையேற்கே. சு

உடையும் பாய்புலித் தோலுநல் அரவமும உண்பதும் பலிதேர்ந்து விடைய தூர்வது மேவிடங் கோடுவரை யாகிலு மென்நெஞ்சம் மடைெ ாள் ானை ள் குதிெ ாளும் வயல்

(ச) அருள் செய்து ஆடும் - ஆடு தலால் உயிர்களுக்கு அருளைச் செய்கின்ற. வரி ?. என்னை மயக்கி அழகிய முலைகள்மேல் பொன் னிறங்கொண்ட தேமலை உண்டுபண்ணுவது நீதியோ? நல் அம் தியை நல்ல அழகிய தீ ய. தீயை என்பது குறுகித் தி ய என்று ஆயிற்று.

(ரு) செய்த்தலை - வயல் ளினிடத்து. மாலும் அயனும் தேடி ' ா முடியாத பெருமானைப் பத்தி செய்தால் ாணக்கூடும் என்னும் குறிப்பு காண்க.

(சு) வரி 1, 2. திர்நிலா தேய்ந்து மெய் வெளுத்து அ ம் (உடல்) ளைந்து அரவினை அஞ்சி இருந்தும் ாய்ந்து (ே ாபித்து) வந்து என்தனை வலிசெய்து (துன்புறுத்தி) நெருப் ப சும்.

(எ) ரி 1. சிவபெருமான் அணியும் ஆ டய து புலித் தோலும் பாம்புமே. அவருக்கு உணவா து பிச் சச்சோறே. மேவு இடம் ெ ாடு வ ர - வசிக்கும் இடம் ெ ாடு ம மி ' மலை.

தில்லை யம்பலத் தனலாடும் உடையகோ வினை யன்றிமற் றாரையும் உள்ளுவ தறியேனே. எ

அறிவும் மிக்கநல் நாணமும் நிறைமையும் ஆசையும் இங்குள்ள உறவும் பெற்றநற் றயொடு தந்தையும் உடன் பிறந் தவரோடும் பிரிய விட்டெனை யடைந்தனன் என்று கோள் பெரும்பற்றப் புலியூரின் மறைகள் நான்குங்கொண் ந்தணர் ஏத்த ன் மாநடம் மகிழ்வானே. அ

வான நாடுடை மைந்தனே யோஎன்பன் வந்தருளாய் என்பன், பால்நெய் ஐந்துடன் ஆடிய படர்சடைப் பால் வண்ணனேஎன்பன் தேனமர் பொழில் சூழ்தரு தில்லை யுள் திருநடம் புரிகின்ற ஏன மாமணிப் பூணணி மார்பனே எனக்கருள் புரியாயே. ௯

புரியும் பொன்மதில் சூழ்தரு தில்லையுள் பூசுரர் பலர் போற்ற எரிய தாடும்எம் ஈசனைக் காதலித் திணையவ மொழியாக வரைசெய் மாமதில் மயிலையர் மன்னவன் மறைவல திருவாலி பரவல் பத்திவை வல்லவர் பரமன தடியிணை பணிவாரே. ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

(எ) உடையகோ - என்னை அடிமையா _ டய அரசன். ள்ளுவது - நினைப்பது.

(அ) அறிவும் - தற்போதமும். என்றுகொள் என்னை (நாயகியாக) ஏற்றுக்கொள்வாயாக.

(௯) வான நாடு - சிவபுரம். ஏன மாமணிப் பூண் - பன்றிக் கொம்பாகிய பெரிய அழகிய ஆபரணம்.

(௧௦) புரியும் - விரும்புகின்ற. இணையவள் மொழியாக - வருந்தினவள் கூறிய மொழிகளா . வரைசெய் மா மதில் - மலைகளைப் போன்று உயர்ந்து பருத்த மதில்.

௯ கோயில்

பண் - இந்தளம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அல்லாய்ப் பகலாய் அருவாய் உருவாய் ஆரா அமுதமாய்க்
கல்லால் நிழலாய் கயிலை மலையாய் காண அருளென்று
பல்லா யிரம்பேர் பதஞ்சலிகள் பரவ வெளிப்பட்டுச்
செல்வாய் மதில் தில்லைக் குளிர்த் தேவன் ஆடுமே. ௧

அன்ன நடையார் அமுதமொழியார் அவர்கள் பயில்தில்லைத்
தென்நன் தமிழும் இசையும் கலந்த சிற்றம் பலந்தன்னுள்
பொன்னும் மணியும் நிரந்த தலத்துப் புலித்தோல் பியற்கிட்டு
மின்னின் இடையாள் உமையாள் காண விகிர்தன் ஆடுமே. ௨

இளமென் முலையார் எழில்மைந் தரொடும் ஏரார் அமளிமேல்
திளையும் மாடத் திருவார் தில்லைச் சிற்றம் பலந்தன்னுள்
வளர்பொன் மலையுள் வயிர மலைபோல் வலக்கை கவித்துநின்
றளவில் பெருமை அமரர் போற்ற அழகன் ஆடுமே. ௩

சந்தும் அகிலுந் தழைப்பீலிகளுஞ் சாதி பலவுங்கொண்
டுந்தி இழியும் நிவவின் கரைமேல் உயர்ந்த மதிற்றில்லைச்
சிந்திப் பரிய தெய்வப் பதியுள் சிற்றம் பலந்தன்னுள்
நந்தி முழவங் கொட்ட நட்டம் நாதன் ஆடுமே. ௪

---

(௧) அல்லாய் - இரவாயிருப்பவனே. அருவாய் - அருவானவனே. ஆரா அமுதாய் - தெவிட்டாத அமுதம் போன்றவனே. காண அருளென்று பரவ - யாம் காணும்படி அருள் செய்வாய் என்று துதிக்க. செல்வாய் - மேகங்கள் தவழுகின்ற. செல் - மேகம்.

(௨) பயில் தில்லை - வாழும் தில்லையுள். தென் நன் தமிழும் - அழகிய நல்ல தமிழும். நிரந்த - நிறைந்துள்ள. பியற்கு இட்டு - பிடரின்மேல் தரித்து. மின்னின் இடையாள் உமையாள் - மின்னற் கொடி போன்ற மெல்லிய இடையையுடைய உமாதேவியார். விகிர்தன் - பல வடிவம் கொள்பவன்.

(௩) ஏர் ஆர் அமளி - அழகு மிக்க படுக்கை. திளையும் - இன்பம் நுகரும். கவித்து - வளைத்து.

(௪) சந்தும் - சந்தன மரமும். தழைப்பீலி - மயில் தோகை. சாதி பலவும் கொண்டு உந்தி - சாதிக்காய் மரம் பலாமரம் ஆகிய இவற்றைத் தள்ளிக்கொண்டு.

ஓமப் புகையும் அகிலின் புகையும் உயர்ந்து முகில்தோயத்
தீமெய்த் தொழிலார் மறையோர் மல்குசிற்றம்பலந்தன்னுள்
வாமத் தெழிலா ரெடுத்த பாதம் மழலைச் சிலம்பார்க்கத்
தீமெய்ச் சடைமேல் திங்கள் சூடித் தேவன் ஆடுமே. ரு

குரவம் கோங்கம் குளிர்புன்னை கைதை குவிந்த கரைகள்மேல்
திரைவந் துலவுந் தில்லை மல்கு சிற்றம் பலந்தன்னுள்
வரைபோல் மலிந்த மணிமண் டபத்து மறையோர் மகிழ்ந்தேத்த
அரவம் ஆட அனல்கை யேந்தி அழகன் ஆடுமே. சு

சித்தர் தேவர் இயக்கர் முனிவர் தேனார் பொழில்தில்லை
அத்தா அருளாய் அணியம் பலவா என்றென் றவரேத்த
முத்தும் மணியும் நிரந்த தலத்துள் முளைவெண் மதிசூடிக்
கொத்தார் சடைகள் தாழ நட்டம் குழகன் ஆடுமே. எ

அதித்த அரக்கன் நெரிய விரலால்அடர்த்தாய் அருளென்று
துதித்து மறையோர் வணங்குந் தில்லைச்சிற்றம் பலந்தன்னுள்
உதிக்கின்ற போழ்தில் இரவிக் கதிர்போல் ஒளிர்மா மணிஎங்கும்
பதித்த தலத்துப் பவளமேனிப் பரமன் ஆடுமே. அ

(ரு) முகில் தோய - மேகங்களின் மீது படிய. தீமெய்த் தொழிலார் - ஓமாக்கினியை வளர்க்கும் உண்மைத்தொழில் செய்வோர். வாமத்தெழில்ஆர் எடுத்த பாதம் இடப்பக்கத்தில் (அநுக்கிரமாகிய தொழிலைச் செய்யும்) அழகு மிகுந்த தூக்கிய பாதம். தீமெய்ச் சடைமேல் - நெருப்பைப் போன்று செந்நிறம் பொருந்திய சடைமேல்.

(சு) கைதை - தாழை. குவிந்த - குவிந்து கிடக்கும். வரி 3. மலைகள் போன்று உயர்ந்தும் மிகுதியுமான அழகிய மண்டபங்களில்.

(எ) நிரந்த - நிறைந்துள்ள. கொத்து ஆர் பூங்கொத்துகள் நிறைந்த.

(அ) அதித்த - ஆரவாரித்த. வரி 3. உதய காலத்தில் தோன்றும் சூரியன்போல் சிறந்த ஒளியையுடைய வீரம் பெரிய மணிகள் பதிக்கப்பெற்றுள்ள தில்லைத் தலத்தில்.

மாலோ டயனும் அமரர் பதியும் வந்து வணங்கிநின்(று)
ஆலங் கண்டா அரனே அருளாய் என்றென் றவரேத்தச்
சேலோ டும்வயல் தில்லை மல்கு சிற்றம் பலந்தன்னுள்
பாலா டுமுடிச் சடைகள் தாழப் பரமன் ஆடுமே. ௯

நெடிய சமணு மறைசாக் கியரும் நிரம்பாப் பல்நோ ராடிச்
செடியுந் தவத்தோர் அடையாத் தில்லைச் சிற்றம் பலத்தெங்கள்
அடிக ளவரை ஆரூர் நம்பி யவர்கள் இசைபாடக்
கொடியும் விடையும் உடைய கோலம் குழகன் ஆடுமே ௦

வானோர் பணிய மண்ணோ ரேத்த மன்னி நடமாடும்
தேனார் பொழில்சூழ் தில்லை மல்கு சிற்றம் பலத்தானைத்
தூயான் மறையான் அமுதவாலி சொன்ன தமிழ்மாலைப்
பானேர் பாடல் பத்தும் பாடப் பாவநாசமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(௯) பால் ஆடும் முடி பாலினால் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட திருமுடியிலுள்ள.

(௦) நெடிய சமணும் அறசாக்கியரும் நீண்ட சமணரும் பேச்சில் வல்ல புத்தரும். நிரம்பா நிரம்பாத (குறைந்த) அறிவினை யுடைய. செடியும் தவத்தோர் குற்றம் பொருந்திய தவத்தைச் செய்பவர், குற்றமாகிய (உடம்பினுக்குத் துன்பம் விளைவித்தல் முதலிய) செயல்களைத் தவச்செயல்களாகக் கருதுபவர். "செடித் தவம் செய்வார் சென்றுழிச் செல்லேல்" என்ப. அடிகள் - சுவாமிகள். ஆரூர்நம்பி - நம்பிஆரூரர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

(கக) பால்நேர் பாலை ஒத்து இனிய.

௪ கோயில்*

பண் பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கோலமலர் நெடுங்கண் கொவ்வை வாய்க்கொடி யேரிடையீர்
பாலினை இன்னமுதைப் பரமாய பரஞ்சுடரைச்
சேலுகளும் வயல்சூழ் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலத்
தேலவுடை எம்மிறையை என்றுகொல் காண்பதுவே.

காண்பது யான்என்றுகொல் கதிர்மாமணி யைக்கனலை
ஆண்பெண் அருவுருவென் றறிதற்கரி தாயவனைச்
சேண்பணை மாளிகை சூழ் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பல
மாண்புடை மாநடஞ்செய் மறையோன்மலர்ப் பாதங்களே. ௨

கள்ளவிழ் தாமரைமேல் கண்டயனொடு மால்பணிய
ஒள்ளெரி யின்னடுவே யுருவாய்ப்பரந் தோங்கியசீர்த்
தெள்ளிய தண்பொழில்சூழ் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலத்
துள்ளெரி யாடுகின்ற ஒருவனை உணர்வரிதே. ௩

அரிவையோர் கூறுகந்தான் அழகன்எழில் மால்கரியின்
உரிவைநல் உத்தரியம் உகந்தான் உம்பரார் தம்பிரான்
புரிபவர்க் கின்னருள்செய் புலியூர்த்திருச் சிற்றம்பலத்
தெரிமகிழ்ந் தாடுகின்ற எம்பிரான்என் இறையவனே. ௪

இப்பதிகம் அந்தாதித்தொடை.

(௧) கொடிஏர் பூங்கொடிபோலும் அழகிய. ஏலவுடை - ஏலுதலையுடைய எழுந்தருளியுள்ள.

(௨) கதிர் மாமணி - ஒளி வீசும் பெரிய மாணிக்கம் போன்றவன். சேண் பணை உயர்ந்து பருத்த. மாண்பு பெருமை

(௩) கள்அவிழ் தேன் ஒழுகும். அயனொடு மால் கண்டு பணிய என்று கூட்டுக.

(௪) மால் கரி பெரிய அல்லது மயக்கமுடைய யானை. புரிபவர்க்கு தன்னை விரும்புகிறவர்களுக்கு.

இறைவனை என்கதியை என்னுளேஉயிர்ப் பாகிநின்ற
மறைவனை மண்ணும்விண்ணும் மலிவான்சுட ராய்மலிந்த
சிறையணி வண்டறையுந் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலம்
நிறையணியாம்இறையை நினைத்தேன் இனிப் போக்குவனே

நினைத்தேன் இனிப்போக்குவனோ நிமலத்திரளை நினைப்பார்
மனத்தி னுள்ளேயிருந்த மணியைமணி மாணிக்கத்தைக்
கனைத்திழி யுங்கழனிக் கனகங்கதி ரொண்பவளஞ்
சினத்தொடு வந்தெறியுந் தில்லைமாநகர்க் கூத்தனையே ௬

கூத்தனை வானவர்தங் கொழுந்தைக்கொழுந் தாயெழுந்த
மூத்தனை மூவுருவின் முதலைமுத லாகிநின்ற
ஆத்தனைத் தான்படுக்கும் அந்தணர்தில்லை அம்பலத்துள்
ஏத்தநின் றாடுகின்ற எம்பிரானடி சேர்வன்கொலோ ௭

சேர்வன் கொலோ அன்னைமீர் திகழும்மலர்ப் பாதங்களை
ஆர்வங்கொளத் தழுவி அணிநீறென் முலைக்கணியச்

---

(௫) என் கதியை - எனக்குப் புகலிடமானவனை. என்னுளே உயிர்ப்பாகி என் உடம்பினுள் சுவாசம் ஆகி. "என்னுளே உயிர்ப் பாகிப் புறம்போந்து புக்கென்னுளே நிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே" **அப்பர்.** (என்னிலாரும்). மறைவன் மறைந்துள்ளவன். மலிதல் - நிறைதல். நிறையணியாம் - நிறைந்து அழகுபெறச் செய்கின்ற. இனிப் போக்குவனே இனிப்போக விடுவேனோ.

(௬) வரி 3, 4. வயல்களில் சப்தத்தோடு இறங்கும் நீரானது பொன்னையும் ஒளிவீசும் பவளத்தையும் கோபத்தோடு எறிவது போல் வீசி எறிகின்ற தில்லைமா நகரிலுள்ள நடராஜப் பெருமானை நினைத்தேன் என்று கூட்டுக.

(௭) மூத்தன் - யாவருக்கும் முன்னே தோன்றியவன். ஆத்த(ன்)னைத்தான் படுக்கும் பசுத்தன்மையை (தற்போதத்தை) ஒழிக்கும் பொருட்டு யாகம் செய்யும்.

(௮) என்போல் நேசனையே சேர்வன் கொலோ (கூடும்படியா பேறு எனக்குக் கிடைக்குமோ) என்று கூட்டுக. திகழும் மலர்ப் பாதங்களை அணிநீறு என் முலைக்கு அணிய ஆர்வம் கொளத் தழுவி விளங்கும்படியான தாமரை மலர் போன்ற சிவபெருமான் பாதங்களை அவர் அணிந்துள்ள திருநீறு என் முலை ள்மீது படியும்படி அ பு பெரு த் தழுவி.

சீர்வ ம் வந்த வுந் தில்லைமா ர்ச் சிற்ற ம்பலத்
தேர்வ கை மான்மறியன் எம்பிரானென்போல் நேசனையே.

நேசமு டையவர்கள் ெ ஞ்சுளே பிட கொண்டிருந்த
ாய்சின மால்விடையூர் ண் ணுதலைக் ாமருசீர்த்
தேசமிகு பு ழோர் தில்லைமா ர்ச் சிற்றம்பலத்
தீசனை யெவ்வுயிர் கும் ம்மிறைவனென் றேத்துவமே ௯

இறைவனை ஏத்து ன்ற இளையாள்மொழி இன்தமிழான்
மறை ல நாவலர்கள் மகிழ்ந்தேத்துசிற் றம்பலத்தை
அ றசெந்நெல் ான் ரும்பின் அணியாலை ள் சூழ்மயிலை
மறைவல வாலிசோலை மகிழ்ந்தேத்துக வானெளிதே. ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

(அ) வங் ம் மரக் லம். அணவும் சேரும். ஏர்வு அ க மான் மறியன் அழகிய அ ங் யில் பெண்மானைப் பிடித்தவன். என்போல் நேசனையே - எ னைப் போன்று என்னல் அன்பு செய் யப்படுபவனையே. ' என்னிலாருமெனக் கினியாரில்லை என்னிலும் இனியாளொருவ னுளன்...........என்னுளே நிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே ' என்னும் அபப தேவாரத்தோடு ஒப்பிடுக.

(௯) காமருசீர் அழகும் சிறப்பும் வாய்ந்த அல்லது எல்லாரா லு விரும்பப்படுகின்ற சிறப்பு வாய்ந்த.

(௦) இளையாள் மொழி இன் தமிழால் காதல் ெ ாண்ட இளம் பெண்ணினுடைய வார்த்தை ள் போன்று இனிய தமிழினால். ரி 3, 4. ஒலி கின்ற செந்நெல் வயல்களாலும் பெரிய ரும்பு ளை அரைக்கும் அழகிய ஆலை ளாலும் சூழப்பட்டுள்ள திருமயிலையில் வாழும் வேதங் ளில் வல்ல திருவாலியமுதர் பாடிய பாட்டுக் ளி னல் விரும்பித் துதியுங்கள். துதித் ால், சிவலோ ம் எளிதிற் கிடைக்கும். சொல்லை சொல்லால்.

புருடோத்தம நம்பி அருளிய

திருவி சபபா

கோயில்

ப - பஞ் மம

திருச்சிற்ற 'பலம்

வாரணி நறுமலர் வண்டுகிண்டு பஞ்சம ' செண்ப
மாலைமாலை வாரணி வனமுலை மெலியும் வண்ணம் ந்து
வந்திவைநம்மை மயக்குமாலோ சீர ரி ம ரிதிகழ் மாட
மோ' கு தில்லையம்பலத் தெ ' ள் செல்வன்வாரான்
ஆரெனை அருள்புரிந் தஞ்சலென்பார் ஆவியின் பரமென்றன்
ஆதரவே.

ஆவியின் பரமென்றன் ஆதரவும் அருவினை யேனைவிட்
டம்ம அம்ம பாவிவன் மனமிது பையவேபோய்ப் பனிமதிச்

சிவபெருமானைக் காதலித்த பெண்ணின் மொழி ளாக இப்பதிகம் அமைந்துள்ளது. இதுவும் அந்தாதித்தொ ட.

(க) வரி 1. வண்டு ள் கிளறுகின்ற (தேன்) ஒழுகும் அழகிய வாசனையுள்ள மலர் ளும் அழகிய செண்ப மலரும் சேர்ந்த நீண்ட மாலை, மாலைக் ாலத்தில். அல்லது தேன் ஒழுகும் அழகிய மணமுள்ள மலர்களில் கிளறுகின்ற வண்டு ள் பாடும் பஞ்சமப் பண்ணும் சண்பக மாலையும் மாலை ' ாலத்தில். பஞ்சமம் அழகு, ஒருபண். வாரணி வன முலை ச்சு அணிந்த அழகிய முலை. ஆவியின் பரம் என்றன் ஆதரவே என் உயிருக்குப் பாதுகாப்பாயுள்ளது என் அன்பு ஒன்று தான்.

(உ) ஆவியின் பரமென்றன் ஆதரவும் - என் உயிர் 'குப் பாது ாப்பாயிருக்கும் என் அன்பும். அருவினையேனை விட்டு பாவிவன்... பாலதாலோ அம்ம அம்ம - கொடுவினையேனை விட்டு நீங்க, பாவியேனு டய வன்மையான மனமானது குளிர்ச்சிபொருந்திய ச டயை

சனை யான் பாலதாலோ நீவியும் நெகிழ்ச்சியும் நிறையழிவும்
நெஞ்சமுந் தஞ்சமி லாமையாலே ஆவியின் வருத்தம்
இதாரறிவார் அம்பலத் தருள்நடம் ஆடுவானே. உ

அம்பலத் தருள்நடம் ஆடவேயும் யாதுகொல் விளைவ
தென் றஞ்சிநெஞ்சம் உம்பர்கள் வன்பழி யாளர்முன்னே
ஊட்டினர் நஞ்சையென் றேயுமுய்யேன் வன்பல படை
புடைப் பூதஞ்சூழ வானவர் கணங்களை மாற்றியாங்கே என்
பெரும் பயலைமை தீருவண்ணம் எழுந்தரு ளாயெங்கள்
வீதியூடே. ங

எழுந்தருளாய் எங்கள் வீதியூடே ஏதமில் முனி
வரோ டெழுந்தஞானக் கொழுந்தது வாகிய கூத்தனேநின்
குழையணி காதினின் மாத்திரையுஞ் செழுந்தட மலர்புரை
ண்கள்மூன் றுஞ் செங்கனி வாயுமென் சிந்தைவெளவ
அழுந்துமென் னுருயிர் கென்செய்கேனோ அரும்புனல்
அலமருஞ் சடையினானே. ச

யுடைய சிவபெருமானிடத்துச் சேர்கின்றது; இது என்ன அதிசயம். தஞ்சம் இலாமையாலே நீவியும் நெகிழ்ச்சியும்......இது ஆர் அறிவார் ஆதரவு வேறு இல்லாமையால் உண்டான சோர்வும் மனம் உருகுவதும், மன உறுதி அழிவும், மனத்தின் தன்மையும், உயிருக்கு உண்டான வருத்தமும் யார் அறிவார்.

(ங) முன்னே ஊட்டினர் நஞ்சை யென்றேயும் யாது கொல் விளைவது என்று நெஞ்சம் அஞ்சி உய்யேன் முற்காலத்தில் நஞ்சை ட்டினார்கள் என்று கேட்ட மாத்திரத்தில் என்ன தீங்கு விளையுமோ என்று மனம் அச்சப்பட்டு இறப்பேன் (மிக்க துன்பமுறுவேன்). வானவர் கணங்களை மாற்றி (நஞ்சை ஊட்டிய) தேவர் கூட்டங்களை ஒழித்து. பயலைமை - பசலைத் தன்மை. அம்பலத் தருள் நடம் ஆடவேயும் எழுந்தருளா யெங் ள் வதியூடே ன்று கூட்டு.

(ச) மாத்திரை - ஓர் வித காதணி. செழும் தடம் மலர்புரை செழித்த பெரிய தாமரை மலரை ஒத்த. வெளவ - கொள்ளை கொள்ள. அழுந்தும் (துன்பத்தில்) ஆழும். ஆருயிர்க்கு என் செய்கேன் அரிய உயிரின் துன்பத்தைப் போக்க நான் என்ன செய்வேன்.

அரும்புனல் அலமருஞ் சடையினானை அமரர் ள் அடி பணிந் தாற்றஅந் ாள் பெரும்புரம் எரிசெய்த சிலையின் வார்த்தை பேசவும் ை யுமென் பேதைநெஞ்ச ருந்தட மலர்புரை கண்டவண்டார் ாரி கயார் முன்பென் பெண்மை தோற்றேன் திருந்திய மலரடி நசையினாலே தில்லையம்பலத் தெ ் கள் தேவே, வே. ௫

தில்லையம் பலத்தெ ் கள் தேவதேவைத் தேறிய அந்த ர் சிந்தைசெய்யும், எல்லைய தாகிய எழில்கொள் சோதி ன்னுயிர் காவல்கொண் டிருந்த ாந்தாய் பல்லையார் பசுந்தலை யோடிடறிப் பாதமென் மலரடி ோவநீபோய், அல்லினில் அருநடம் ஆடிலெங் ள் ஆருயிர் காவலிங் கரிது தானே. ௬

ஆருயிர் காவலி ் கருமையாலே அந்தணர் மதலைநின் அடிபணியக் கூர்நுனை வேற்படைக் கூற்றஞ்சாயக் கு ா கழல் பணிகொள மலைந்ததென்றால் ஆரினி அமரர் ள் குறைவிலாதார் அவரவர் படுதுயர் களையநின்ற சீருயிரே எங் ள் தில்லைவாணா சேயிழை யார்க்கினி வாழ்வரிதே. ௭

---

(௫) அலமரும் மோதுகின்ற. வார்த்தை பு ழ். கருந்தடம் மலர்புரை ண்ட வண்டுஆர் காரிகையார் கரிய விசாலமான மலரை யொத்த (மைதீட்டிய கண்களை) வண்டுகள் மலர்கள் என்று கருதிச் சூழ்ந்துள்ள அழகிய ம ளிர். பெண்மை தோற்றேன் - பெண்மைக் குணங்களை இழந்தேன். அவை நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு. ந ச - விருப்பம். மலரடி நசையினாலே பெண்மை தோற்றேன் என்று கூட்டுக.

(௬) தேறிய மனம் தெளிந்த. எல்லை அளவு, தன் ம. பல்லையார் பசுந்தலையோடு இடறி - பல்லோடு கூடிய பச்சைத் தலையை ஏந்தி கால்தடுக்கி. அல்லினில் இருளில். எங்கள் ஆருயிர் காவல் அரிது தானே எங்களுடைய அரிய உயி ரக் ாப்பாற்று வது டினமாகும், உயிர் நீங்கிவிடும்.

(௭) ஆருயிர்காவல் இ ் கு அரு மயாலே தன்னுடைய அருமை யான உயிரைக் ாப்பாற்றுவது கடினமா படியினாலே. அந்தணர் மதலை - அந்தணச் சிறுவன் ' மார்க் ண்டன். கூற்றம் சாய யமன் விழ. பணிகொள அடி மப் பணி ய ஏற்றுக்கொள்ள. லைந்தது - உ தைத்தது.

சேயிழை யார்க்கினி வாழ்வரிது திருச்சிற்றம் பலத்
தெ கள் செல்வனே நீ தாயினும் மிக ல்லை றடைந்
தேன் தனிமையை நினைகிலை ச கராவுன் பாயிரும் புலி
யத ளின்னுடையும் பையமே லெடுத்தபொற் பா மு
டேயிவள் இழ தது ச மாவா எ ளை யாளுடை ஈச
னேயோ. அ

எங் ளை யாளுடை ஈசனேயோ இ ாமுலை மு ம்பெ
முய கினின்பொற் ப கயம் புரைமு ம் நோ கி ோ கிப்
பனிமதி நில வெதென் மேற்படாச் செ யல் பு ர ணி
மார்கண் முன்னே திருச்சிற்றம் பலமுட னேபுகு து அ
கு பணிட செய்து ாளும் அருள்பெறின் அ விடத்
திரு லாமே.

அருள்பெறி அ விடத் திரு லாமென் றமரர் ள்
தலைவ ம் அயனும்மாலும் இரு ரும் அறிவு ட யாரின்
மிக்கார் ஏத்துகின் ரார்இ ம் எ ள் கூத்தை மருள்படு
மழலைமென் மொழியு மயாள் ணவண வல்வினை யாட்டியே

(அ) பாய் இரும்புலி அதள் - பாயும் தன் மயு டய பெரிய புலியின் தோல். ண்டே இவள் இழந்தது சங்கம் ஆவா இவற் றக் கண்டு காதல் கொண்டு ஐயோ. இ ச கினுலாகிய வளையல் ளை இழந்தாள்.

(௯) மு ம் பெ முய கி மு பக்கம் அழுந்த அணைந்து பனி மதி நிலவு அது என்மேல் படா - உ து சடையின்மேலுள்ள குளிர்ச்சியான சந்திர கிர மானது என்மேல் பரவ. அகலிட

ல ம்.

(௧0) அறிவு டயாரின் மிக்கார் இரு ர் அயனும் மாலும் அறிவுடையாரின் மேம்பட்டவராகிய பிரமன் மால் ஆகிய இரு வரும். கூத்தை - கூத்தனை நடனம் செய்பனை. மருள் படும் மழலை மெ மொழியுமைய அஞ் ந் த மையும் மழலைச் சொற் ளைப் போன்ற மென் மயான சொற் ளைப் பேசும் உமா தேவியார். வல்வினை ஆட்டியேன் ான் - கொடிய வினையாகிய யிற்றினல் ஆட்டப்படுவேனாகிய நான்.

ஞன் அருள்பெற அலமரும் ெ ஞ்சமா ா ஆ சயை அள
றுத் தார்இ ாரே 0

ஆ ச அள றுத் தார்இ காரே அம்பலத் தரு ட
மாடு ானை ாச ன் மலரா ணி குழல்மடவார் வை லு
லங்தெழு மாலைப் பூசன் மாசிலா மறைபல வோது ாவ
வண்புரு டோத்தமன் க ரைத்த வாச மலர்கள் கோண்
டேத்த வல்ல ா் மலைமகள் கணவனை அணைவர்தாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ கோயில்

ப -பஞ ம

திருச்சிற்றம்பலம்

வான ா் ள் ே ண்ட ளா் ஞ் ச உண்டார்தாம்
ஊனமிலா என்கை ஒளிவளைகள் ெ ாள்வாரோ
தேனல்வரி வண்டறையுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
ா மரோ வென்றுதே நாடகமே யாடுவரே.

(0) அரு பெற - திருவருளைப் பெறும்பொருட்டு. அல மரும் நெஞ்சம் - மனம் துன்பப்படும். ஆ ச ய அள றுத்தார் இங்கு ஆரே - ஆசையின் அளவை இவ்வளவென்று வரையறுத்து கூறுபவர் இங்கு யார் இரு கின்றார் ள். சிவபெருமா மீது ெ ா ட ஆசை அளவு கடந்தது என்றபடி.

(க) மாலைப்பூசல் - மாலைக் ாலத்துப் பேரொலி; அந்திவானம் முதலியவற்றை நோக்கி மாதர் இரங்குதல். வாச மலர்கள் சொற் களாகிய பூக்கள். சொல் மலர்க ளால் தொடுத்த மாலை பாட்டு. மாலைப்பூசலைக் கண்டு உ ரத்த என்று கூட்டுக.

( ) ரி , 2. தேவர் ள் வேண்ட, மேலெழுந்து வந்த விஷத் த உண்டு தேவர்களை ாத்த கருணையாளராகிய சி பெரு மான், குற்றமில்லாத என்னுடைய யில் அணிந்த ஒளியோடு கூடிய ளையல்களைக் மலச் செய்து என குத் துன்பம் விளை விப்பாரா? தேன் நல்வரி வ டு அ றயும் தேனை உண்ணு நல்ல இ சப்பாட்டைப் பாடு ண்டுகள் ஒலிக்கின்ற. வரி - இ சப்பாட்டு. ான் மரோ எ ஞுதே - நான் உறவி எ று ருதாமல். நாட மே ஆடுவரே நட மே புரிகின்றார்

ஆடிவருங் ாரவும் ஐம்மதியும் ப கொன்றை
சூடிவருமா கண்டேன் தோள் வளை ள் தோற்றாலுந்
தேடியிமை யோர்பரவுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
ஆடிவரும் போதருகே நிற்கவுமே யொட்டாரே. உ.

ஒட்டா வகைஅ வுணர் மு ப்புரங்கள் ஓரம்பாற்
பட் டாங் கழல்விழுங்க ாய்துகந்த பண்பினார்
சிட்டார் மறையோவாத் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
கொட் ா நடமாடக் கோல்வளைகள் ொள்வாரே. ௩

ஆரே இவைபடுவார் ஐயங் கொளவந்து
போரேடி என்று புரு ் மிடுகின்றார்
தேரார் விழவோவாத் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
தீராநோய் செய்வாரை ஒக்கின்றார் காணீரே. ௪

காணீரே யென்னுடைய கைவளைகள் கொண்டார்தாஞ்
சேணார் மணிமாடத் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
பூணார் வனமுலைமேற் பூஅம்பாற் காமவேள்
ஆணாடு கி்றவா கண்டும் அருளாரே. ௫

(உ) ஐம்மதி - அழகிய பிறை. நிற்கவுமே ஒட் ாரே - நிற்ப தற்கும் இட ங்கொடுக்கமாட் டார்.

(௩) ஒட்டா வகை - பொருந்தி இல்லாதபடி. சிட் ார் - பெரி யோர். சிட்டர், சிட்டார் என நீண்டது. கொட்டா - மத்தள முழ கத்துடன். கோல்வளைகள் கொள்வாரே - என்னுடைய அழகிய வளை யல்களைக் கழலச்செய்வாரோ ?

(௪) இவை படுவார் ஆரே - யார் தான் இத் துன்பங்களைச் சகிக் வ்லவர். இதனைப் பாட்டின் இறுதியில் சேர்த்துப் பொருள் கொள்க. போரேடி என்று புருவம் இடுகின்றார் - போரு குவா என்று அழைப்பதுபோல் புருவத்தை நெரி கின்றார்.

(௫) சேணார் மணிமாடம் - மிக உயர்ந்த அழகிய உப்பரி ள். ஆண் ஆடுகின்றவா ஆ மைத்தனம் செய்கின்ற விதத் த போ செய்கின்ற தன்மை ய.

ஏயிவரே வானவர்க்கும் ானவரே யென்பாரால்
தாயிவரே யெல்லார்க்குந் தந்தையுமாம் என்பாரால்
தேய்மதியஞ் சூடிய தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
வாயினை கேட்டறிவார் வையகத்தார் ஆவாரே.

ஆவா இவர்தந் திருவடிகொண் டந்தகன்றன்
மூவா உடலவியக் கொன்றுகந்த முக்கண்ணர்
தேவா மறைபயிலுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
ோவா இனவளைகள் கொள்வாரோ என்னையே. ௭

ன்னை வலிவாரார் என்ற இலங்கையர்கோன்
மன்னும் முடிகள் நெரித்த மணவாளர்
செங்நெல் விளைகழனித் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
முன்னந்தான் கண்டறிவார் ஒவ்வார்இம் முத்தரே. ௮

முத்தர் முதுபகலே வந்தென்றன் இல்புகுந்து
பத்தர் பலியிடுக என்றெங்கும் பார்க்கின்றார்
சித்தர் கணம்பயிலுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
கைத்தலங்கள் வீசிநின் றாடுங்கால் நோக்காரே.

---

(௬) ஏ - சிவன். வானவர்க்கும் வானவரே என்பார் - தேவ தேவன் என்று பெரியோர் சொல்லு ார். ஆல் - அசை. வாயினை - வாய்மொழியை. வையகத்தார் ஆவாரே - பூமியை ஆள்பவர் ஆவார்.

(௭) அந்தகன் - யமன். மூ ா உடல் அவிய - மூப்பு அடையாத தேகம் அழிய. தேவுஆம் மறைபயிலும் - தெய்வத் தன்மை பொருந்திய வேதங் ளை ஓதிய. கோவா இனவளைகள் கோத்த (கையில் அணிந்திருந்த) கூட்டமாகிய வளையல்கள்.

(௮) வலிவார் ஆர் - துன்பம் செய்யவல்லவர் யார். என்ற என்று இறுமாந்திருந்த. வரி 4. இம்முத்தர் (பாசங்களில் நி ்று ஙங்கினவர்) இதற்குமுன் தான் ண்டறிந்தவர்போல இல்லை; என்னைக் கண்டறியாதவர்போல் ந ந்துகொள்கின்றார்.

(௯) முதுப ல் - நடுப்ப ல். வரி 2. அன்பர்களே பிச் ச யிடக் கட ீர்" என்று சொல்லி எவ்விடத்திலும் பார்க்கி ்றார். என்னை மட்டும் பார் ்வில்லை. சித்தர் ணம் பயிலும் - ஞானி க ரின் கூட்டம் வாழ்கின்ற. த்தலங் ள் வீசி - ளை வீசி. ஆடுங்கால் நோக்காரே ஆடும்போது என்மீது அருள்நோக் ம் வ ாமல் இருக்கின்றார்.

ோக் ாத தன் மயா ் ேநாக்கிலோம் ய மென்று
மாற் ாழி ஈந்து மலரோனை நிந்தித்துச்
சே ் ாத லித்தேறுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
ர்க்கேவந் தென்வளைகள் கொள்வாரோ ஒண்ணுதலீர். ௧0

ஒ ் ணுதலி ாரணமா உம்பர் தொழுதேத்தும்
் ணுதலான் தன்னைப் புருடோத்தமன் சொன்ன
பண்ணுதலைப் பத்தும் பயின்றாடிப் பாடினார்
எண்ணுதலைப் பட்டங் கினித இருப்ப ரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(0) பெ ழிபபுரை. ஒளி பொருந்திய நெற்றியையு டைய பெண் ளே. திருமாலுக்குச் சக் ரத்தை அளித்து, தாமரை மலர்மே லிருக்கும் பிரமனைத் தண்டித்து, இடபத்தின்மீது விரும்பி ஏறிச் செல்லும் தில்லைச் சிற்றம்பலவர் நம்மைப் பாராத காரணத்தினால், நாமும் அவ ரப் பார்க் கவில்லை என்று அவர் ருதியபடியால், அ ், நம் ஊருக்குவந்து என்னுடைய வளையல்களை ் கொண்டு போவாரோ? மாலுக்கு ஆழி ஈந்து என்றதனால் சிவபெருமானு டைய அநு ் கிரகத் தன் மயும், மலரோனை நிந்தித்து என்றதனால் நி ் கிர த் தன்மையும், சே காதலித்து ஏறும் எ ் றதனால் தருமத்தின் ழி நடப்பவரென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

(௧௧) ஒள் நுதலி ஒளி பொருந்திய நெற்றியுடைய உமாதேவி யார், (அருட்சத்தி). சி பெருமானை வணங்கித் துதிப்பதற்கு அ னரு ் வேண்டும் என்றபடி. " அவனருளாலே அ ன்தாள் வ ் கி " திரு கம. பண்நுதலை - பண்ணோடு கூடிய. எண்ணு தலைப்பட்டு அங்கு இனிதா இருப்பார் - மதிக்கப்பட்டு சிவலோ த் தில் இன்பத்தோடு ாழ் ் இருப்பா ்.

சேதிராயர் அருளிய

திருவிசைப்பா

கோயில்

பண் பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சேலு லாம்வயல் தில்லையு ளீர்உமைச்
சால நாள்அயன் சார்வதி னால்இவள்
வேலை யார்விடம் உண்டுகந் தீரென்று
மால தாகுமென் வாள்நுத லே. க

வாணு தற்கொடி மாலது வாய்மிக
நாணம் அற்றனள் நான்அறி யேன்இனிச்
சேணு தற்பொலி தில்லையு ளீர்உமைக்
காணில் எய்ப்பிலள் காரிகை யே. உ

இப்பதிகம் சிவபெருமானிடத்துக் காதல் கொண்ட பெண்ணின் தாய் கூறின மொழிகளாக அமைந்துள்ளது. இப்பதிகம் அந்தாதித்தொடை.

(க) அயன் சார்வதினால் சமீபத்தில் சார்ந்திருந்தமையால். அயல் அயன் என மருவிற்று. வரி 4. ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய என் மகள் காதல் கொண்டாள்.

(உ) வரி 1, 2. ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய பூங்கொடியை ஒத்த என் மகள் உம்மீது காதல்கொண்டு வெட்கம் முழுமையும் இழந்தனள். நான் இன்னது செய்வதென்று அறியேன். வரி 3. அகன்ற நெற்றியோடு விளங்குகின்ற தில்லைப் பெருமானே! உமைக்காணில் எய்ப்பு இலள் உம்மைக் கண்டால் இளைப்பில்லாதவள் ஆவாள் (துன்பம் நீங்குவாள்).

ரரி கை கரு ளீர்கரு மால் ரி
ஈரு ரித்தெழு போர்வையி னீர்மிகு
சீரியல் தில்லை யாய்சிவ னேயென்று
வேரி நற்குழ லாள்இவள் விம்முமே. ங

விம்மி விம்மியே வெய்துயிர்த்(து) ஆளெனு
உம்மை யேநினைந் தேத்துமொன் றாகிலள்
செம்ம லோர்பயில் தில்லையு ளீர்எங்கள்
அம்ம லோதிஅ யர்வுறு மே. ச

அயர்வுற் றஞ்சலி கூப்பியந் தோஎனை
உயவுன் கொன்றையந் தாரரு ளாயெனுஞ்
செயலுற் றார்மதில் தில்லையு ளீர்இவண்
மயலுற் றாளென்றன் மாதிவளே. ரு

மாதொர் கூறன்வண் ர்கொன்றை மார்பனென்
றோதில் உய்வனென் பைங்கிளி யேயெனுஞ்
சேதித் தீர்சிரம் ன்முக னைத்தில்லை
வாதித் தீரென்ம டக்கொ ரடியையே. சூ

(ங) கருமால் கரிஈர் ரித்தெழு போர்வையினீர் - கரியபெரிய யானையின் தோலை இழுத்து உரித்து மேற்போர்வையாகக் கொண்டவரே. மிகுசீர் இயல் - மிக் சிறப்பினையுடைய. வேரி வாசனை. விம்முமே - அழுவாள். ஆதலால் காரி கக்கு அருள்செய்யக் கடவீர்.

(ச) வெய்து உயிர்த்து ஆள் எனு - பெருமூச்சு விட்டு என்னை ஆட்கொ ர்வாய் என்று சொல்லி. எத்தும் ஒன்று ஆகிலள் அயர்வுறும் - துதிப்பாள்; ஒன்று கும் பயன்படாதவளாய் தளர்கின்றாள். செம்மலோர் பெருமையு யோர். பயில் - வாழும். அம் மல் ஓதி அழகிய வளப்பமாகிய கூந்தலையுடையவள்.

(ரு) உய - உய்ய, பிழை , எனும் - என்று சொல் ாள். செயல் உற்று ஆர்மதில் - வேலைப்பாடுகள் நிறைந்துள்ள மதில்(ளை யு டைய). இவண் - இவ்விடத்து. மயலுற்றாள் - ாதலுற்று .

(சூ) எ மடக்கொ ரடி ய தில்லை வாதித்தீர் - என்னு ய பெ ணைத் தில்லையினிடத்து ருந்து படி செய்தீர். மட கொ ரடி - பெ .

கொடியைக் கோமளச் சாதியைக் கொம்பிளம்
பிடியை யென்செய்திட் டீர்பணத் தார்புரம்
இடியச் செஞ்சிலை நல்வளைத் தீரொன்று
முடியும் நீர்செய்த மூச்சறவே. எ

அறவ னேஅன்று பன்றிப் பின்னேகிய
மறவ னேயெனை வாதைசெய் யேலெனும்
சிறைவண் டார்பொழில் தில்லையு ளீரெனும்
பிறைகு லாநுதற் பெய்வளையே. அ

அன்ற ருக்கனைப் பல்லிறுத் தானையைக்
கொன்று காலனைக் கோளிழைத் தீரெனுந்
தென்ற லார்பொழில் தில்லையு ளீரிவள்
ஒன்று மாகில ளும்பொருட்டே. க

(எ) கொடியை - பூங்கொடி போன்றவளை. கோமளச் சாதியை- இளமை அழகு வாய்ந்தவளை. கொம்பு இளம் பிடியை - மத்தகத் தோடு கூடிய இளம் பெண் யானைபோன்றவளை. வரி 4. நீர் செய்த மூச்சு அறவே முடியும் நீர் காட்டிய (இரங்காத) ஆண்மைத்தனம் கெடும்படியாக இறந்துபடுவாள்.

(அ) அறவனே - தரும சொரூபியே. மறவன் - வேடன். "மறவனை அன்று பன்றிப்பின் சென்ற மாயனை நால்வர்க்கு ஆலின் கீழ் உரைத்த அறவனை" ந்தரர். அருச்சுனன் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்யும்போது, அவனைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பன்றியுருவோடு வந்த மூகாசுரனென்னும் அரக்கனைக் கொல்ல சிவபெருமான் வேடவுருவங் கொண்டு, அப்பன்றியின் பின் சென்றார் என்னும் பாரதக்கதை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பிறை குலாம் நுதல் - சந்திரனைப் போன்று பிரகாசிக்கும் நெற்றி. பெய்வளை - மிகுதியான வளையல்களை அணிந்தவள். ஏ - அசை.

(க) அன்று - தக்கன் வேள்வி செய்த காலத்தில். அருக்கனைப் பல் இறுத்து சூரியனுடைய பற்களை உடைத்து. கோள் இழைத்தீர் - கொலை செய்தீர். வரி 4. உம்மிடத்துக்கொண்ட காதல் காரணமாக இவள் ஒன்றுக்கும் உதவாமல் இருக்கின்றாள்.

ஏயு மாறெழிற் சேதியர் கோனதிலலை
நாய ஞரை நயந்துரை செய்தன
தூய வாறுரைப் பார்துறக் த்திடை
ஆய இன்ப மெய்தி யிருப்பரே

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆ திருப்பதி ம் உஅ

திருவிசைப்பா முற்றும்.

(க0) ஏயுமாறு - பொருந்தும் விதம . ழிற் சேதியர்கோன் அழகிய சேதி நாட்டிற்கு அரசஞன சேதிராயர். நயஞரை நயந்து - தலைவரை விருப்பி. துற 'கம் - சிவலோ ம். ஆய இன்பம் மேலான இன்பம், பேரின்பம்.

சேந்தனார் அருளிய

திருப்பல்லாண்டு

கோயில்

பண் பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மன்னுக தில்லை வளர்கநம் பத்தர்கள் வஞ்சகர் போயக லப் பொன்னின்செய் மண்டபத்துள்ளே புகுந்து புவனி யெல்லாம் விளங்க அன்னநடை மடவாள் உமைகோன் அடியோமுக் ருள்புரிந்து பின்னைப்பிறவி யறுக்க நெறி தந்த பித்தற்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. க

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள் மெய்யடியார்கள் வி ரந்து வம்மின் கொண்டுங் கொடுத்துங் குடிகுடி ஈசற் காட் செய்மின் குழாம்புகுந்து அண்டங் கடந்த பொருள் அளவில்லதோர் ஆனந்த வெள்ளப் பொருள் பண்டுமி ' றும்என்றும் உள்ளபொரு ளென்றே பல்லாண்டு கூறு துமே. உ

(க) வரி 1. தில்லை மன்னுக (நிலைபெற்றிருப்பதாக) வஞ்சகர் பே ய் அகல (நீங்கிப்போ) 'ம் இனத்த ர்களாகிய சிவ டியார்கள் வளர்க (செழித்து ஓங்குக). ளைகளைப் பிடுங்கி எறியப் பயிர்கள் செழிப்பது போன்று வஞ்ச ர்கள் ஒழிந்தால் சிவனடியார்கள் ஓ 'குவார்கள். பின்னைப்பிறவி - இனிமேல் வரும் பிறப்பு. நெறி முத்திநெறி, திருவருள் நெறி. பல்லாண்டு கூறுதுமே பல்லாண்டு ள் வாழ்வீரா என்று ாழ்த்து கூறுவோம். என்றும் அழிவில் லாத சிவபெருமானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவது உபசாரம்.

(உ) மிண்டு மனத்த ர் - மதங்கொண்ட மனத்தையு டைய 'ர். வரி 2. இறைவன் சம்பந்தமான பிறருடைய அநுப த்தைக் (Spiritual experiences) கேட்டும் தம்முடைய அநுபவத்தைப் பிறருக்குச் சொல்லியும் பரம்ப ரயா ஈசனுக்கு அடிமைப்பணி செய்யுங்கள். அல்லது கொண்டும் கொடுத்தும் - சிவபெருமானிடத்து அன்பு செலுத்தி அவனருளைப் பெற்றும் என்னலுமாம்.

நிட்டையி லாவுடல் நீத்தென்னை யாண்ட நிகரிலா வண்ணங்களுஞ் சிட்டன் சிவனடி யாரைச் சீராட்டுந் திறங்களுமே சிந்தித்து அட்ட மூர்த்திக்கென் அக(ம்)நெக வூறும் அமிர்தினுக்(கு) ஆலநிழற் பட்டனுக்(கு) என்னைத்தன் பாற் படுத்தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௫

சொல்லாண்ட சுருதிப் பொருள் சோதித்த தூய் மனத் தொண்டருள்ளீர் சில்லாண்டிற் சிதையுஞ் சிலதேவர் சிறுநெறி சேராமே வில்லாண்ட கனகத் திரள்மேரு விடங்கன் விடைப்பாகன் பல்லாண் டென்னும் பதங்கடந் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௬

புரந்தரன் மாலயன் பூசலிட் டோலமிட் டின்னம் புலரிதாய் இரந்திரந் தழைப்பஎன் னுயிராண்ட கோவினுக் கென்செய வல்லமென்றுங் கரந்து கரவாத கற்பகனாகி

(௫) வரி 1. நிஷ்டை கூடாத உடலின் தன்மை யநீங்கும்படிச் செய்து என்னை அடிமையாகக் கொண்ட ஒப்பற்ற தன்மையும். சிட்டன் - நல்லோன். சீராட்டும் - பெருமைப்படுத்தும். அகம்நெக ஊறும் அமிர்தினுக்கு - மனம் கசியும்போது உண்டாகின்ற பேரானந்த உணர்ச்சியாயிருப்பவனுக்கு. பட்டன் - ஞானாசாரியன். தன் பாற்படுத்தான் - தன் வயமாக்கிக் கொண்டவன்.

(௬) சொல் ஆண்ட - புகழ்ந்து பேசப்பட்ட. சோதித்த ஆராய்ச்சி செய்த. வரி 3. பொன் குவியல்போன்ற மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட அழகன். வரி 4. பல் ஆண்டு என்னும் சொல்லின் அளவைக் கடந்து நின்றவனுக்கு - என்றும் அழிவில்லாதவனுக்கு.

(௭) பூசல் இட்டு - சண்டைசெய்து. இன்னம் புலரிதாய் - இன்னமும் தஞ்சமென்று அடைய அரியவனாகி. வரி 2. அவர்கள் உன்னைக் கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கூப்பிடவும் வெளிப்படாமல் என் உயிரைத் தன் வயப்படுத்தின அரசனை சிவபெருமானுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யவல்லோம் என்றும். கரந்தும் கரவாத கற்பகனாகி - தான் வெளிப்படாமலிருந்தும், (நான் வேண்டியவற்றை) ஒளியாது கொடுக்கும் கற்பகவிருக்ஷம் போல்பவனாகி.

கரையில் கருணைக் டல் பரந்தும் நிரந்தும் ரம்பிலாப் பா
கற்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. ரு

சேவிக் வந்தயன் இந்திரன் செங்கண்மா லெங்கு
திசை திசையன கூவிக் கவர்ந்து நெருங்கிக் குழாங்குழா
மாய்நின்று கூத்தாடும் ஆவிக் கமுதைஎன் ஆர்வத் தனத்
தினை அப்பனை யொப்பமரா பாவிக்கும் பாவகத் தப்புறத்
தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. சு

சீருந் திருவும் பொலியச் சிவலோக நாயகன் சேவடிக்கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவு பெற்றேன் பெற்றதார் பெறுவாருலகில்
ஊரும் உலகுங் கழற உழறி உமைமண வாளனுக்காட்
பாரும் விசும்பும் அறியும் பரிசுநாம் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

(ரு) பரந்தும் நிரந்தும் - எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் பரவியும் நிறைந்தும். வரம்பிலா எல்லையில்லாத. பாங்கற்கு - அழகு வாய்ந்தவனுக்கு அல்லது தோழனுக்கு.

(சு) திசைதிசையன - திக்குகள் தோறும். கவர்ந்து-இடத்தை ஆக்கிரமித்து. ஆர்வத் தனத்தினை - பேரன்பாகிய செல்வத்தை யுடையவனை. ஒப்பு அமரா பாவிக்கும் பாவகத்து அப்புறத்தானுக்கு தனக்குச் சமானமாக வேறொருவரும் இல்லாதவனும், நினைக்கின்ற நினைப்பிற்கு அப்பாற்பட்டவனும் ஆகிய சிவபெருமானுக்கு.

(எ) வரி 1, 2. சிறப்பும், திருவருட் செல்வமும் விளங்கச் சிவபுரத் தலைவனது சிவந்த திருவடியின்கீழ் இருந்து பிறர் யாரும் பெறுதற்கரிய அறிவினைப் பெற்றேன். சிவபெருமான் திருவருளால் தான் அடைந்த பேற்றினை வியந்து கூறுகின்றார். "இறுமாந்திருப்பன் கொலோ ஈசன் பல்கணத்து எண்ணப்பட்டு சிறுமனேந்தி தனசே டிக்கீழ் சென்றங்கு இறுமாந்திருப்பன் கொலோ அப்பா. வரி 3, 4. ஊரிலுள்ளாரும் உலகத்தவர்களும் புகழ்ந்து பேச நாம் உமையாள் கணவனுக்கு அடிமைப்பட்ட தன்மையை உலகிலும் ஆகாயத்திலும் உள்ளவர்கள் அறியும் விதமாக அன்பினால் நாங்குளறி நாம் பல்லாண்டு கூறுவோமாக.

சேலு யனுந் திளேக்குங் கண்ணூர்இளங் கொங்கை யிற் செங்குங்குமம் போலும் பொடியணி மார்பிலங் குமென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப மாலும் அயனும் அறியா நெறி தந்து வந்தென மனத்தகத்தே பாலும் அமுதமும் ஒத்து நின்றானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. அ

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்த பிரான் மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன் மன்னிய தில்லைதன்னுள் ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்பலமே யிடமாகப் பாலித்து நட்டம் பயிலவல் லானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௯

தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கிவ் அண்டத்தொடு முடனே பூதலத் தோரும் வணங்கப்பொற் கோயிலும் போனகமும் அருளிச் சோதி மணிமுடித் தாமமும் நாமமும் தொண்டர்க்கு நாயகமும் பாதகத் துக்குப் பரிசுவைத் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௰

(அ) திளேக்கும் கண்ணூர் - (அழகில்) ஒருங்கு சேர்ந்தாற் போன்ற கண்களையுடைய மாதர்கள். போற்றிசைப்ப துதிக்க. மாதர் கொங்கையில் அணிந்த செங்குங்குமம் ஆடவர்க்கு அம்மாதர் மீது ஆசையைப் பெருக்குவது போன்று, சிவபெருமான் திரு மார்பினிடத்து அணிந்த திருநீறு, அடியவர்களுக்கு அவாம்து அன்பைப் பெருக்கும் தன்மையுடையது. மாலும் அயனும் அறியா நெறி - திருவருள் நெறி.

(௯) பாலகன் - சிறுவனுகிய உபமன்யு முனிவர். ஆலிக்கும் - களித்திருக்கும். பாலித்து - அருள்புரிந்து. நட்டம் பயில - நடனம் புரிய.

(௰) வீசிய - வெட்டிய. அண்டத்தொடும் - தேவர்களோடு. போனகம் - உணவு. தாமம் - மாலே. நாயகம் - தலைமை. வரி 4. ஆகிய இவைகளைச் சண்டேசுர நாயனார் செய்த தந் தயின் காலை வெட்டின பாபச்செயலுக்கு வெகுமதியாக் கொடுத்தவனுக்கே,

குழலொலி யாழொலி கூத்தொலி ஏத்தொலி எங்கும் குழாம் பெருகி விழவொலி விண்ணளவுஞ் சென்று விம்மி மிகுதிரு வாரூரின் மழவிடை யாற்கு வழிவழியாளாய் மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த பழஅடியாரொடுங் கூடி எம்மா னுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

ஆரார் வந்தார் அமரர் குழாத்தில் அணியுடை ஆதிரை நாள் நாராயணனொடு நான்முகன் அங்கி இரவியும் இந்திர னுந் தேரார் வீதியில் தேவர் குழாங்கள் திசையனைத்தும் நிறைந்து பாரார் தொல்புகழ் பாடியும் ஆடியும் பல்லாண்டு கூறுதுமே. க௨

எந்தை எந்தாய் சுற்ற(ம்)முற்றும் எமக்கமுதாம் எம்பி ரான் என்றென்று சிந்தை செய்யுஞ் சிவன்சீரடியார் அடிநாய்

(க) குழாம் - கூட்டம க. விழஒலி திருவிழாவின் ஒலி. விம்மி மிகு மேல்மேலும் பெருகி அதிகரிக்கின்ற வரி 3. இளமை வாய்ந்த இடபத்தை வாகனமாக உடைய சி பெருமானுக்குப் பரம்பரையா அடிமை பூண்ட ஆடவரும் மகளி ரும் மணம் செய்து கொண்ட குடும்பத்தில் பிறந்த.

(உ) அங்கி - அக்கினிதேவன். வரி 4. பூமி முழுதும் நிறைந்த (சிவபெருமானுடைய) பழமையான புகழைப் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் இருக்கும் நாம் பல்லாண்டு கூறுவோம்.

(௩) வரி 1. எனக்குத் தந்தையும், தாயும், உறவினர் எல் லாம் ஆகி எமக்கு இன்பம் தருவோன் எம் தலைவனாகிய சி பிரான் என்று எப்போதும். சிவன் சீரடியார் அடிநாய் அந்தமில் ஆனந்தச் சேந்தன் செப்புஉரை எனைப்புகுந்து ஆண்டுகொண்டு பந்தம் பிரிய ஆருயிர்மேற் பரிந்தவனே என்று பல்லாண்டு கூறு துமே உ௩. சிவபெருமானுடைய சிறப்புற்ற அடியவர் களுக்கு அடியனான நாய் போன்றவனான முடிவில்லாத பேரா

செப்புரை* அந்தமில் ஆனந்தச் சேந்தன் னைப்புகுந் தா ' டு
கொண் டாருயிர்மேல் பந்தம் பிரியப் பரிந்தவனே யென்று
பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௧௩

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பல்லாண்டு முற்றும்

னந்தத்தை அனுபவிக்கும் சேந்தனாகிய நான் சொல்லிய மொழி யாதெனில் ன்னுடைய உடலில் புகுந்து அடி மயா க் ொ ாண்டு என்னுடைய மலக் ட்டு ள் ஒழிய என் அரிய உயிர்மீது இர ' ங் கொண்டு அருள் புரிந்த ே பல்லாண்டு வாழ் என்று பல்லா ' டு கூறு தே யாகும்.

செப்பு ற செ 'மி ற என்றும் பாட '.

பாடடு முதறகுறிபபகராதி

திருக்கோவையார்

திருவிசைப்பா

திருப்பல்லாண்டு

ச சித்தாந்த ஹாச ராஜ ெ ரியீடு வா

திருவாசகம

அ. சோமசுந்தரஞ் செட்டியார் எழுதிய அரும்பொருள் விளக்க உரையுடன் வெளிவந்துள்ளது

' சொல்லிய பாட்டின் பொருளு ர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தின் ன்றமையால் இத்திருவாசக, தைப் பொருளுணர்ந்து ஓதிப் பயனடைவதற்குப் பெரிதும் இப்பதிப்பு உதவி புரிகின்றது. ஒவ்வொரு ெ சவரிடத்தும் அ சியம் இரு 'கவேண்டிய புத்தகம்.

28 பககம   காலிகே ா பைணடு

தனிப்பிரதி விலை அணா 10. } 10 பிரதிகள் ரூபா. 5.
ரிஜிஸ்டர் தபாற் கூலி அணா 6. } ரயில் பார்சல் கூலி வேறு

திருக்கோவையார் மூலமும்
திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு
அருமபொருள் விளக்க உரையுடன்

இவைகளுக்கு ல்ல ரை இதுவரை பதிப்பிக்கப்பட வில்லை. இவ்வுரைநூல் பல புலவர்களின் உதவியை' கொண்டு அ சோமசுந்தரஞ் செட்டியார் இயற்றியுள்ளார் பல விட 'களில் உ ர காண்பது கடினமாயிருப்பினும் மிக் பிரயாசை எடுத்து 'ெ ா ' டு உரை செய்யப்பட்டுள்ளது

232 பக ம   காலிகே ா பணடு

தனிப்பிரதி விலை அணா 9. } 10 பிரதிகள் ரூ. 4 10 0
ரிஜிஸ்டர் தபாற் கூலி அணா 5. }

ஷை திருவாசகம் திருக்கோவையார் திருவிசைப்பா திருப்பல்லா 'டு ஆகிய நான்கும் சேர்ந்த புத்தகம்.

520 பக்கம   க லிகோ பைணடு

தனிப்பிரதி 1 க்கு ரூபா 1 2 0 } 8 பிரதிகள் ரூபா 7 4 0.
ரிஜிஸ்ட ர் தபாற் கூலி அணா . }

சுநதரா தேவாரம

சைவசித்தாநத மஹாசமாஜ இரண்டாம் பதிப்பு

இதில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரப் பதி ங்கள், சரித்திர முறையில் சுவாமிகள் சரித்திரத்துடனும் தேவாரங்களைப்பற்றிய குறிப்புள்ள பெரிய புராணச் செய்யுள்களுடனும் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. தேவாரங்களுக்கு ரு ்மணி குக்கர் கம்பெனி சொந்தக்காரர் அ. சோமசுந்தரஞ் செட்டியார் அவர்கள் எழுதிய அரும்பொருள் விளக்கக் குறிப்புகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இப் புத், த்தைப் படிப்போர் தேவாரத்தின் பொருளை உணர்ந்து இம்மை மறுமைப் பயனை அடைவர். தேவார பாராயணம் செய்பவர் ஒவ்வொரு ர ரிடத்தும் அவசியம் இரு ்கவேண்டியது

368 பக்கம ாலிகோ பணடு

தனிப்பிரதி விலை அணு 12.
ரிஜிஸ்டர் தபாற் கூலி அணு 6.
} 6 பிரதி ள் விலை ரூபா. 4.

கவனிப்பு: 2 பிரதி ளுக்கு மேல் வேண்டியவர்கள் ரயில்வே பார்சல் மூலம் தருவித்தால் செலவு குறையும். S. I. R. M. S. M. ரயில்வே ஸ்டே ஷன்களுக்கு தூரத்திற்குத்தக்கபடி 6 அணு முதல் ஆகும். தபால் மூலம் தருவிப்பவர்கள் தபால் செலவும் சேர்த்து மணிஆர்டர் செய்யவேண்டும். ரயில்வே பார்சல் மூலம் தருவிப்பவர்கள் புத்தகங்களின் கிரயத்தை மட்டும் அனுப்பவேண்டும். ரயில் செலவைக் கட்டி பார்சலை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

கிடைக்குமிட ்க :

1. சைவசித்தாந்த ம ா சமாஜம்
திருவருளகம் 2? A கல்லுக்காரத் தெரு
மயிலாப்பூர் சென்னை

2. முருகவேள் புத்தகசாலை
12 கணபதி முதலி தெரு
இராயப்பேட்டை சென்னை.

3. இரத்தின நாயகர் & சன்ஸ்
நயினியப்ப ாய் ் ன் வீதி பார் ் டவு ் சென்னை.

சாது அச்சு ் டம் இராயப்பேட்டை, சென்னை.